

दैवी नमुना

अँड्रियन एबन्स

दैवी नमुना

अड्डिअन एबन्स

maranathamedia.com

प्रथम प्रकाशन: मार्च २०११

अद्ययावत: मे २०१९

जेम्स व्हाइट यांच्या स्मृतिप्रीत्यर्थ
सुवार्तेच्या सुव्यवस्थेचा एक सेवक

अनुक्रमणिका

भाग १. दैवी नमुन्याचा पाया.....	4
१. दैवी नमुना.....	4
२. नियमशास्त्रातील उगमझरा.....	10
३. तिहेरी दोरखंड.....	15
४. आशीर्वाद आणि शाप.....	23
भाग २. पुढारी अपयशी ठरल्यावर दैवी नमुना.....	28
५. धर्मत्यागाला प्रतिसाद.....	28
६. मंडळीची ओळख पटवणे.....	34
७. माध्यमात विसावा.....	42
८. सामना करण्यासाठीचे आवरण.....	46
९. विनंती करणे.....	54
१०. एकटे उभे राहणे.....	59
भाग ३. दैवी नमुना नाकारण्याचे परिणाम.....	64
११. आपल्या नातेवाईक उद्धारकर्त्याचे संरक्षण.....	64
१२. शिमशोनाचे अंधत्व.....	71
भाग ४. भ्रष्ट वाहिनीमार्फत आशीर्वाद प्राप्त करणे.....	79
१३. हन्नाचे उत्तम उदाहरण.....	79
१४. अबीगईलच्या अधीनतेचा मधुर सुगंध.....	83
१५. देवाच्या मनासारखा मनुष्य.....	89
भाग ५. दैवी नमुन्याद्वारे पवित्र केलेले.....	93
१६. घृणास्पद उजाड करणाऱ्याचा मुखवटा दूर करणे.....	93
१७. कोनशिला.....	99
१८. शब्बाथद्वारे शिक्कामोर्तब.....	103
१९. एक सामर्थ्यशाली देवदूत.....	108

भाग १. दैवी नमुन्याचा पाया

१. दैवी नमुना

“तरी आपल्यासाठी एकच देव आहे, तो पिता, ज्याच्यापासून^१ सर्व काही उत्पन्न झाले आहे आणि आपण त्याच्यासाठी आहोत; आणि एकच प्रभु आहे, येशू ख्रिस्त, ज्याच्याद्वारे सर्व काही निर्माण झाले आहे आणि आपणही त्याच्याद्वारे आहोत.” — १ करिंथकर ८:६

जीवनात आपण जे काही प्राप्त करतो, ते देवाच्या दैवी व्यवस्थेनुसार आपल्यापर्यंत पोहोचते. ही दैवी व्यवस्था पिता आणि पुत्र यांच्या व्यक्तींमध्ये आपल्याला प्रकट झालेली दिसते. या व्यवस्थेचे उगमस्थान पिता आहे—“ज्याच्यापासून सर्व काही आहे”; आणि त्यानंतर ते ख्रिस्ताच्या व्यक्तीद्वारे आपल्यापर्यंत पोहोचते—“ज्याच्याद्वारे सर्व काही आहे.”

या आशीर्वादांचे प्राप्तकर्ते म्हणून, या दैवी व्यवस्थेमध्ये असलेल्या प्रत्येक व्यक्तीचे व्यक्तिमत्त्व आणि स्वतंत्र अस्तित्व स्पष्टपणे ओळखणे आपल्यासाठी अत्यंत महत्वाचे आहे.

“पूर्वी देवाने अनेक वेळा व अनेक प्रकारांनी संदेष्ट्यांच्या द्वारे आपल्या पूर्वजांशी संवाद साधला; पण या शेवटच्या काळात त्याने आपल्या पुत्राद्वारे आपल्याशी संवाद साधला. त्याने त्याला सर्व गोष्टींचा वारस नेमला आणि त्याच्याद्वारे विश्वाची निर्मिती केली. तो त्याच्या गौरवाचे तेज आणि त्याच्या व्यक्तित्वाचे तंतोतंत प्रतिरूप आहे. तो आपल्या सामर्थ्यशाली वचनाने सर्व गोष्टी धारण करतो. त्याने स्वतः आपल्या पापांचे शुद्धीकरण करून उच्चस्थानी असलेल्या महिमामय देवाच्या उजव्या हाताला स्थान घेतले.” — इब्री लोकांस १:१-३

“कारण जसा (पित्या मध्ये) स्वतःमध्ये जीवन आहे, तसेच त्याने पुत्रालाही स्वतःमध्ये जीवन असण्याचे दिले आहे.” — योहान ५:२६

पुत्र हा पित्याच्या व्यक्तित्वाचे तंतोतंत प्रतिरूप आहे, याचा अर्थ तो पित्याच्या समान आहे. मग या दोघांमध्ये आपण भेद कसा ओळखायचा? बायबल स्पष्टपणे प्रकट करते की पिता हा सर्व गोष्टींचा महान उगम आहे आणि पुत्राने सर्व काही पित्याकडून प्राप्त केले आहे. पुत्राने आपल्या पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले असल्यामुळे, आणि तो त्याचे तंतोतंत प्रतिरूप व त्याचे वचन असल्यामुळे, या दोघांमधील वेगळेपणा आपण मनाने ओळखू शकतो तो केवळ एवढ्याच आधारावर की पुत्र पित्याकडून आला आहे आणि त्याने सर्व गोष्टी पित्याकडून वारशाने प्राप्त केल्या आहेत. ख्रिस्ताचा हा वारसा प्रत्येकाच्या व्यक्तिमत्त्वाचे आणि स्वतंत्र अस्तित्वाचे जतन करण्याची गुरुकिल्ली आहे. त्याचबरोबर हा वारसा दैवी व्यवस्थेतील “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्याद्वारे” या क्रमालाही स्पष्ट आणि ठळकपणे उलगडतो.

जेव्हा आपण पवित्र शास्त्राचा अभ्यास करतो, तेव्हा “ज्याच्यापासून” आणि “त्यांच्याद्वारे” या दैवी व्यवस्थेची पुनरावृत्ती अनेक ठिकाणी दिसून येते. यांपैकी काही उदाहरणे एकमेकांशी जुळणारी आहेत, कारण देवाचे आशीर्वाद अनेक माध्यमांतून क्रमशः आपल्यापर्यंत प्रवाहित होत जातात. देव हा त्या महान नदीचा उगम आहे. त्याच्याकडून येणारे आशीर्वाद त्याच्या पुत्राद्वारे आपल्यापर्यंत प्रवाहित होतात आणि पुढे अनेक माध्यमे व प्रवाहाद्वारे इतरांपर्यंत पोहोचतात.

^१ या पुस्तकातील उद्धरणांमध्ये जिथे जिथे ठळक (बोल्ड) अक्षरांचा वापर करण्यात आला आहे, तो सर्व भर लेखकाने दिलेला आहे.

उगम (ज्याच्यापासून)	माध्यम (ज्याच्याद्वारे)	बायबल संदर्भ
पिता	पुत्र	१ करिंथकर ८:६; १ करिंथकर ११:३; इब्री १:१-३
पती	पत्नी	उत्पत्ति ३:१६; १ करिंथकर ११:३; इफिसकर ५:२५; १ पेत्र ३:१
पिता	आई	निर्गम २०:१२; इफिसकर ६:१; कलस्सैकर ३:२०
आई	मुले	१ तीमथ्य २:१५
ख्रिस्त	पिता	१ करिंथकर ११:३
ख्रिस्त	मंडळी	इफिसकर ५:२५
संदेष्टा	याजक	निर्गम ४:१६; लेवीय ८:३६
वडील (एल्डर्स)/पास्टर	कळप	१ पेत्र ५:२; १ थेस्सलनीकाकर ५:१२-१३
राजा / राज्यपाल	प्रजा (नागरिक)	रोमकर १३:१-३; १ पेत्र २:१३-१४
बायबल	भविष्यवाणीचा आत्मा	रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, २० जानेवारी १९०३, "लहान प्रकाश" (Lesser Light)
बायबल	पास्टर / एल्डर	२ तीमथ्य ४:२; १ पेत्र ५:२

या दैवी व्यवस्थेचे आपण जितके अधिक पूर्णपणे पालन करतो, तितके अधिक आशीर्वाद आपल्यावर आणि आपल्या कुटुंबांवर वर्षाव होतात. उदाहरणार्थ, जेव्हा आपण आपल्या वडिलांचा आणि आईचा सन्मान करतो, तेव्हा आपल्याला दीर्घायुष्याचे अभिवचन दिलेले आहे. त्याचप्रमाणे, जे आपल्या नेतृत्वात आहेत त्यांचा आपण प्रेमाने आदर व सन्मान करतो, त्यांच्या माध्यमातून देवाच्या वचनाचा प्रचार ऐकून आणि देवभक्त जीवन जगण्यासाठी मिळणाऱ्या प्रोत्साहनामुळे आपण आशीर्वादित होतो.

या दैवी व्यवस्थेद्वारे आपल्याला मिळणाऱ्या आनंद, सुख आणि सहवासाच्या थेट आशीर्वादांव्यतिरिक्त, या व्यवस्था दैवी नमुन्याद्वारे आपल्याला आनंद, सुख आणि सहवासाचे आशीर्वाद मिळतातच; परंतु त्याचबरोबर या दैवी व्यवस्थेद्वारे आपल्याला संरक्षणाचे आशीर्वाद ही प्राप्त होतात.

प्रत्येक बाबतीत, ज्याच्या "द्वारे" सर्व गोष्टी येतात, तो ज्याच्याकडून सर्व गोष्टी उत्पन्न होतात त्याच्या संरक्षणाखाली असतो आणि त्याचा अधिकार धारण करतो. प्रवाहाचा मार्ग नेहमी त्याच्या उगमाच्या

संरक्षणाखाली असतो. एखाद्या मुलाला किती मोठे संरक्षण प्राप्त होऊ शकते, याचे उदाहरण आपण पुढीलप्रमाणे पाहतो:

१. मुलाचे संरक्षण त्याची आई करते.
२. आईचे संरक्षण तिचा पती करतो.
३. पतीचे संरक्षण शासनव्यवस्थेतील रक्षक करतात.
४. त्या रक्षकांचे संरक्षण शासन करते.
५. आणि शासनाची स्थापना देवाने केलेली आहे.

याला आध्यात्मिक दिशेने पाहिले तर आपण पाहतो:

१. पित्याला वडील किंवा पाळक यांच्याकडून बोध केला जातो.
२. जे देवाच्या वचनाच्या अधीन आहेत.
३. जे संदेष्ट्यांनी लिहिले.
४. जे ख्रिस्ताने दिले होते आणि देत आहे.
५. जो ते आपल्या पित्याकडून प्राप्त करतो.

आपण जितके अधिक दैवी नमुन्याचे प्रतिबिंब दर्शविणाऱ्या स्थानांमध्ये प्रवेश करतो, तितकेच अधिक संरक्षण, आशीर्वाद, शांती आणि आनंद आपल्याला प्राप्त होतो. पित्याच्या योजनेचे मुख्य तत्त्व असे आहे की:

१. सर्व गोष्टी पित्याकडून थेट नव्हे, तर एका माध्यमाद्वारे प्राप्त होतात.
२. सर्व गोष्टींचा नमुना पिता आणि त्याच्या पुत्रावर आधारित आहे.

सैतानाच्या बंडाने या दैवी नमुन्याला विद्रूप करणाऱ्या संकल्पना आणल्या. स्वर्गातील व्यवस्थेनुसार आरंभी लूसिफर ख्रिस्ताच्या अधिकाराखाली होता आणि ख्रिस्त आपल्या पित्याच्या अधिकाराखाली होता.

सैतान, जो पतित देवदूतांचा प्रमुख आहे, तो एके काळी स्वर्गात अत्यंत उच्च स्थानावर होता. सन्मानाच्या बाबतीत तो ख्रिस्तानंतरच्या स्थानावर होता. — रिच्यू अँड हेरल्ड, २४ फेब्रुवारी १८७४.

पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की सैतानाने दैवी नमुना कसा बदलण्याची इच्छा केली:

“हे प्रभातपुत्र लूसिफरा, तू स्वर्गातून कसा पडलास! राष्ट्रांना दुर्बल करणाऱ्या, तू भूमीवर कसा खाली पाडला गेलास! (१३) कारण तू आपल्या मनात म्हणालास, ‘मी स्वर्गात चढेन; देवाच्या तारकांपेक्षा माझे सिंहासन उंच करीन; उत्तर दिशेकडील सभेच्या पर्वतावर मी बसून राहीन. (१४) मी मेघांच्या उंचीवर चढेन; मी परात्परासारखा होईन.’” — यशया १४:१२-१४

या वचनांमध्ये आपण अशा एका अस्तित्वाला पाहतो, ज्याने दैवी नमुन्याच्या संरक्षणाखाली व काळजीखाली राहण्याची इच्छा न ठेवता, परात्परासारखा होण्याची, म्हणजे त्याच्यासारखे होण्याची इच्छा केली. आरंभी याचा अर्थ असा होता की, सैतानाला ख्रिस्ताच्या अधिकाराखाली राहण्याऐवजी ख्रिस्ताच्या बरोबरीचे केले जावे, जेणेकरून तो ख्रिस्ताच्या अधीन न राहता थेट पित्याला उत्तर देऊ शकेल. पित्याने, दैवी नमुन्याद्वारे, आपल्या पुत्राचे समर्थन व संरक्षण केले आणि ख्रिस्ताचे सर्व सृष्टीशी असलेले नाते जाहीर केले. ख्रिस्ताने स्वतःचा बचाव केला नाही किंवा स्वतःच्या समर्थनार्थ काही बोलला नाही. हे सर्व पित्यानेच केले. सैतानाने पित्याच्या आपल्या

पुत्राची उपासना व सन्मान करण्याच्या आज्ञेला नाकारले आणि नंतर तो परात्परासारखाच होण्याची इच्छा करू लागला.

देवाची आपली उपासना केवळ देवाच्या वचनाच्या आपल्या वाचनावर आधारित असते. त्याच्याविषयीचे आपले ज्ञान त्याने आपल्या वचनाद्वारे आणि त्याने निर्माण केलेल्या सृष्टीद्वारे जे प्रकट केले आहे, त्यातून आपल्यापर्यंत पोहोचते. या पापी जगात आपण जगत असताना, देव कोण आहे याविषयीची आपली समज आणि त्याची उपासना या केवळ मनातच घडतात. जर आपण पवित्र शास्त्रातील स्पष्ट विधानांपासून दूर गेलो, तर आपले मन तात्काळ मूर्ति पूजेकडे वळेल. हाच सैतानाचा उद्देश आहे—आपण देवाच्या वचनाच्या पत्नीकडे जावे, जेणेकरून आपल्या मनात आपण देवाला दैवी नमुन्यापेक्षा वेगळ्या स्वरूपात पाहू. सैतान आपल्या मनात देवाचे चुकीचे चित्र उभे करू इच्छितो. तो यात जितका अधिक यशस्वी होतो, तितकी आपली कृत्ये अधिक भरकटतात आणि परिणामी आपण अधिक पाप करतो. पापाद्वारे सैतान आपल्याभोवती असलेले संरक्षणाचे कुंपण दूर करतो आणि आपल्यावर नियंत्रण मिळवण्यासाठी, आपल्याला आपल्या ताब्यात घेण्यासाठी आणि आपला नाश करण्यासाठी अधिक प्रवेश मिळवतो.

लक्षपूर्वक पाहू की सैतानाने परात्परासारखे होण्याची इच्छा केली. आपल्या कपटी योजनेद्वारे सैतानाने ख्रिस्ती जगाला फसवून ख्रिस्ताला प्रत्येक बाबतीत अगदी पित्याप्रमाणेच मानण्यास प्रवृत्त केले आहे. ख्रिस्ती जग आपल्या विविध मतप्रणाली द्वारे देवाची उपासना करत असताना, देवत्वातील दुसरी व्यक्ती म्हणून जी संकल्पना समजली जाते, ती प्रत्यक्षात सैतानाने घडवून आणलेली संकल्पना आहे. ख्रिस्ताला प्रत्येक बाबतीत अगदी पित्याप्रमाणेच सादर करून, सैतान मानवी मनात अभेद्यता या तत्वाद्वारे गोंधळ निर्माण करतो—म्हणजे जेव्हा दोन गोष्टी अगदी समान गुणधर्म धारण करतात, तेव्हा त्या स्वतंत्रपणे स्पष्टपणे ओळखता येत नाहीत; त्या एकमेकांच्या जागी वापरता येण्यासारख्या बनतात आणि अशा प्रकारे त्यांचे वैयक्तिक अस्तित्व हरवल्यामुळे त्या गूढ रित्या एकच असल्याचे मानले जाते.

आपल्यावरील आशीर्वाद आणि संरक्षण दूर करण्यासाठी सैतानाच्या योजनेचा मुख्य उद्देश म्हणजे दैवी नमुन्याविषयी आपल्या मनात भ्रष्टता निर्माण करणे होय. तो “ज्याच्या द्वारे” सर्व काही येते, त्याला “ज्याच्यापासून” सर्व काही येते त्याच्यासारखेच गुणधर्म देऊन आपल्याला फसविण्याचा प्रयत्न करतो. माध्यम असलेल्या व्यक्तीला उंचावण्याची इच्छा असल्यासारखे हे दिसते, परंतु प्रत्यक्षात याच्या अगदी उलट घडते. जो मूळतः “ज्याच्या द्वारे” होता, तो जसजसा “ज्याच्यापासून” आहे त्याच्यासारखा अधिकाधिक बनविला जातो, तसतसे त्या दोघांमधील फरक ओळखणे अधिकाधिक कठीण होते. शेवटी फक्त दोन किंवा अगदी तीन “ज्याच्यापासून” उरतात. यामुळे तर्कशक्ती कोलमडते आणि गूढवादासाठी दार उघडते. जेव्हा कोणत्याही माध्यमाशिवाय अनेक उगम असतात, तेव्हा आशीर्वादाचा प्रवाह राहत नाही; जीवननदी आटते; प्रत्येकाला स्वतःचे संरक्षण स्वतःच करावे लागते आणि स्वतःलाच स्वतःला आशीर्वाद द्यावा लागतो. पुढे आपण पाहू, ही दिसायला साधी वाटणारी प्रक्रिया हीच त्या उजाड करणाऱ्या घृणास्पद गोष्टीचे रहस्य आहे.

दैवी नमुन्याचे हे विकृतीकरण आणि विपर्यास कोठे घडले आहे, याचे भरपूर पुरावे उपलब्ध आहेत. पुढील उदाहरणे पाहू:

कॅथलिक पंथ

कॅथलिक पंथाने याजकाचे शब्द बायबलमध्ये असलेल्या संदेष्ट्यांच्या वचनांइतकेच समान मानले. या प्रक्रियेद्वारे रोमच्या सर्वोच्च धर्माध्यक्षाचे वचन पवित्र शास्त्रांपेक्षा पूर्णपणे वरचढ ठरले. याचे एक उदाहरण पुढीलप्रमाणे आहे:

“पोपला काळ बदलण्याचा, नियम रद्द करण्याचा आणि सर्व बाबींमध्ये सूट देण्याचा अधिकार आहे, अगदी ख्रिस्ताच्या आज्ञांबाबतही.” — देक्रेताल दे ट्रान्सलातियोने एपिस्कोपोरुम, प्रकरण.

प्रोटेस्टंट पंथ

या विकृतीला प्रतिसाद म्हणून, प्रोटेस्टंट पंथाने विवेकबुद्धीसाठी पवित्र शास्त्रालाच एकमेव अधिकार म्हणून पुन्हा स्थापित केले. परंतु त्यानंतर सैतानाने मंडळीतील पाळक किंवा पुढाऱ्यांचा कोणताही अधिकार काढून घेऊन या प्रक्रियेलाही विकृत केले. प्रत्येक मनुष्य स्वतःसाठी बायबल वाचतो, हे योग्य आहे; परंतु त्यानंतर प्रत्येक मनुष्याला जेव्हा इच्छा होईल तेव्हा पुढाऱ्यांना दोष देण्याचे आणि त्यांची भूमिका उलथवून लावण्याचे पूर्ण स्वातंत्र्य असल्याचे वाटू लागते. तुम्ही कोणत्या दिशेने जाता याची सैतानाला पर्वा नाही, जोपर्यंत तुम्ही “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” या दैवी नमुन्याला चुकवता. प्रोटेस्टंट पंथाचा एकूण परिणाम म्हणजे फूट पाडणे, विभागणी करणे, पुन्हा फूट पाडणे आणि विभागणी करणे, आणि प्रत्येक शिकवणीच्या वाऱ्यासमोर तसेच प्रत्येक उदयास येणाऱ्या प्रभावी नेतृत्वापुढे असुरक्षित बनणे.

वरील उदाहरणे दैवी नमुन्यातील संदेष्टा/याजक या प्रतिमेच्या विकृतीचे दर्शन घडवतात. आता हेच पुढील स्तरावर पाहूया, जिथे याजकपद किंवा सेवाकार्याच्या संदर्भात पुरुष/स्त्री या प्रतिमेचाही विपर्यास करण्यात आला आहे.

याजकपद

पुन्हा एकदा सैतानाने कॅथलिक पंथाला एका टोकाला आणि प्रोटेस्टंट पंथाला दुसऱ्या टोकाला नेले. सैतानाने कॅथलिक मंडळीला पुरुष याजकांना पूर्ण अधिकार आणि नियंत्रण देण्यास प्रवृत्त केले, ज्यामुळे स्त्रियांना अगणित दुःख आणि वेदना सहन कराव्या लागल्या. त्यानंतर प्रोटेस्टंट मंडळ्यांमध्ये तो स्त्रियांची भूमिका उंचावण्याच्या सकारात्मक इच्छेद्वारे कार्य करू लागला आणि त्यांना वडील व पाळक यांच्या समान स्थानावर नेऊन मंडळीत त्यांना आवाज दिला. यामुळे वैवाहिक समानतेच्या समजुतीवर वेगाने परिणाम होऊ लागला, ज्यामुळे दैवी नमुन्याचे दोन भाग मानवी मनात एकरूप होऊ लागले आणि पुरुष व स्त्री या दोघांनाही एकलिंगी विचारसरणीकडे ढकलले गेले.

दैवी नमुन्याचे प्रत्येक प्रतिबिंब जसजसे गोंधळात टाकणारे आणि गूढ बनत जाते, तसतसे “ज्याच्या द्वारे” असलेले घटक त्यांच्या “ज्याच्यापासून” असलेल्या प्रतिरूपाच्या संरक्षणाखालून बाहेर पडतात आणि तथाकथित “प्रबुद्ध सहसमानतेद्वारे” “मुक्त” होतात. सर्व नातेसंबंधांमध्ये अविश्वास आणि गोंधळ निर्माण होतो, कारण कोणालाही स्वतःची भूमिका किंवा स्वतःची जबाबदारी स्पष्टपणे समजत नाही. प्रत्येक जण इतरांवर दोषारोप करू शकतो आणि स्वतःच्या अपयशाचे समर्थन करू शकतो. त्यानंतर सैतान आपल्या मुलांना, आपल्या पत्नींना, आपल्या मंडळ्यांना, आपल्या पाळकांना, आपल्या शासनांना आणि आपल्या जगाला हानी पोहोचवू शकतो.

पाश्चात्य समाजाचे निरीक्षण केल्यास हे स्पष्ट होते की दैवी नमुन्याचा प्रत्येक पैलू विद्रूप करण्यात आला आहे आणि त्यामुळे संरक्षणाची प्रत्येक पातळी दुष्टाच्या आक्रमणाने गंभीरपणे भेदली गेली आहे. सत्याचा विपर्यास झालेला पाहिल्यावर अँडव्हेंटिस्टांची नैसर्गिक प्रतिक्रिया म्हणजे प्रोटेस्टंट पद्धतीचा अवलंब करून मंडळीच्या पुढाऱ्यांवर टीकेची तलवार चालवणे आणि या अधःपतनासाठी त्यांनाच दोष देणे. सैतानाला हेच अपेक्षित असते;

कारण त्याला माहीत आहे की यामुळेही दैवी नमुना भंग होतो आणि मंडळ्यांना आशीर्वाद मिळण्यापासून अडथळा निर्माण होतो.

पुढील एका अध्यायात, मंडळीत दैवी नमुना पूर्णपणे विद्रूप झालेला असेल तर काय करावे, तसेच आशीर्वादाचा प्रवाह पुन्हा प्रस्थापित करण्यासाठी आणि दैवी नमुना पुनर्स्थापित करण्यासाठी आपल्याला कोणत्या प्रक्रियेतून जावे लागेल, याविषयी मी चर्चा करीन. परंतु त्यापूर्वी, आपण देवाच्या नियमशास्त्रामधील दैवी नमुना पाहूया.

२. नियमशास्त्रातील उगमझरा

मागील अध्यायात आपण १ करिंथकर ८:६ मध्ये प्रकट झालेल्या दैवी नमुन्याचा अभ्यास केला, जो पिता आणि पुत्र यांच्या नातेसंबंधाविषयी सांगतो. त्यांचे नाते स्वतःच हा दैवी नमुना प्रकट करते. त्यामध्ये “ज्याच्यापासून” सर्व काही आहे असा पिता हा उगम आहे, आणि “ज्याच्या द्वारे” सर्व काही आहे असा पुत्र हे माध्यम आहे.

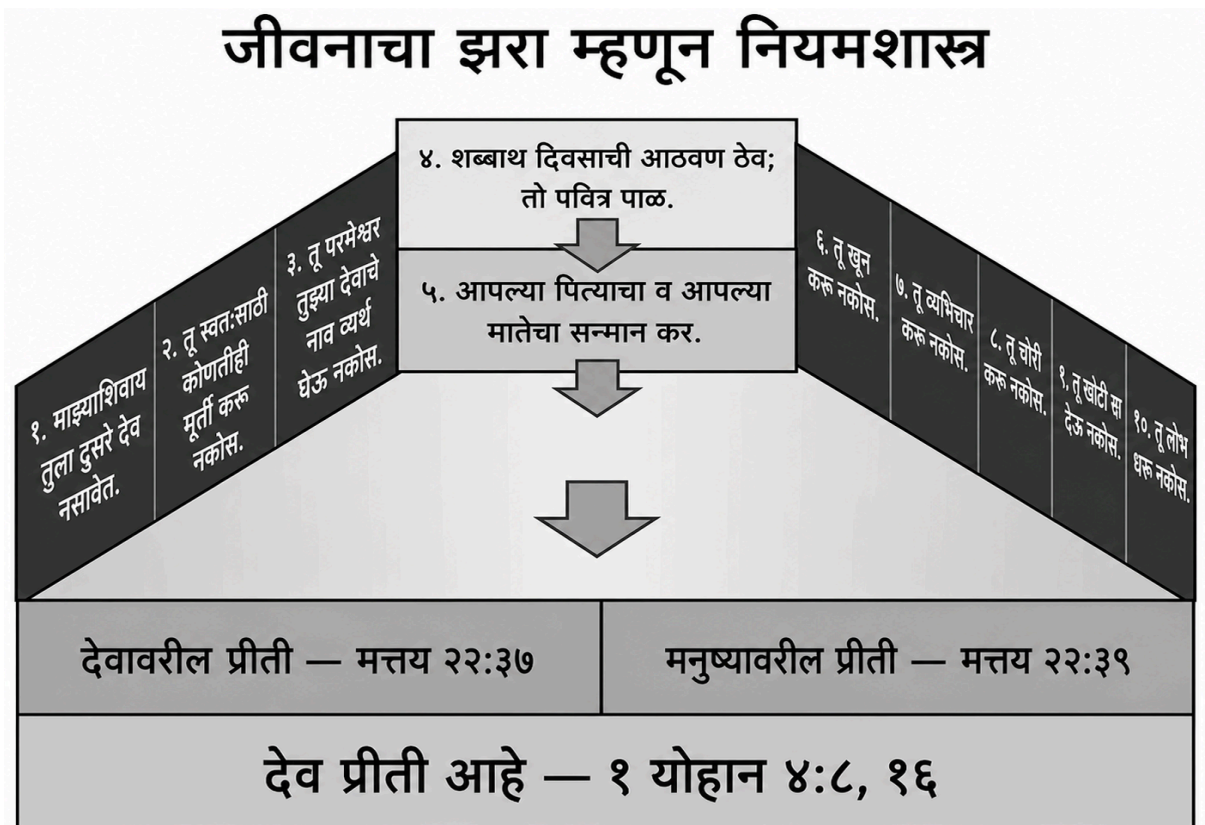
कुटुंब, मंडळी आणि समाज यांच्या विविध स्तरांवर हा दैवी नमुना कशा प्रकारे प्रतिबिंबित झाला आहे, याची अनेक उदाहरणे आपण पाहिली.

हा दैवी नमुना अतिशय सुंदर रीतीने प्रकट होतो असे एक स्थान म्हणजे दहा आज्ञा. नियमशास्त्राचा काळजीपूर्वक अभ्यास केल्यास आपल्याला दिसते की दहा आज्ञांपैकी आठ आज्ञा निषेधात्मक आहेत, तर नियमशास्त्राच्या मध्यभागी असलेल्या दोन आज्ञांमध्ये सकारात्मक आशीर्वाद आहे. लक्ष द्या:

उत्पत्ति २:३ “देवाने सातवा दिवस आशीर्वादित केला आणि तो पवित्र ठरविला; कारण त्या दिवशी देवाने निर्माण करून केलेल्या आपल्या सर्व कार्यापासून विश्रांती घेतली होती.”

इफिसकर ६:२-३ “‘आपल्या पित्याचा व आपल्या मातेचा सन्मान कर,’ ही वचनासहित पहिली आज्ञा आहे; (३) ‘म्हणजे तुझे बरे होईल आणि तू पृथ्वीवर दीर्घायुषी होशील.’”

जर आपण या दोन आशीर्वादयुक्त आज्ञांच्या भोवती उर्वरित आज्ञांची मांडणी केली, तर आपल्याला झन्यासारखी एक रचना दिसू शकते:

इतर सर्व आज्ञा आपल्याला शब्बाथाची आठवण ठेवणे आणि आपल्या आई-वडिलांचा सन्मान करणे यामध्ये आढळणाऱ्या जीवनाच्या झऱ्याच्या उगमाकडे मार्गदर्शन करणाऱ्या संरक्षणभिंतीप्रमाणे कार्य करतात. चौथी आणि पाचवी आज्ञा दैवी नमुन्याचे अनुसरण करतात, हे आपण पाहू शकतो का?

“ज्याच्यापासून”	“ज्याच्या द्वारे”
शब्बाथाची आठवण ठेव	आपल्या आई-वडिलांचा सन्मान कर

देवाने अशी योजना केली की, आपल्या आई-वडिलांद्वारे आपल्याला त्याच्या राज्याची तत्त्वे, त्याचे नियमशास्त्र आणि अर्थातच त्याचे प्रेम यांविषयी शिकवले जावे.

“हे इस्राएला, ऐक; परमेश्वर आपला देव एकच परमेश्वर आहे. (५) तू आपला परमेश्वर देव याच्यावर पूर्ण अंतःकरणाने, पूर्ण जीवाने आणि पूर्ण शक्तीने प्रीती कर.(६) आणि आज मी तुला ज्या आज्ञा देत आहे, त्या तुझ्या अंतःकरणात असतील.(७) त्या तू आपल्या मुलांना मन लावून शिकवाव्यात; तू आपल्या घरात बसलेला असताना, वाटेने चालत असताना, निजताना आणि उठताना त्यांच्याविषयी बोलावे.(८) त्या तू आपल्या हातावर चिन्ह म्हणून बांधाव्यात आणि त्या तुझ्या डोळ्यांमध्ये पट्टीप्रमाणे असाव्यात.” — अनुवाद ६:४-८

दैवी नमुन्याद्वारे, जो सर्व आशीर्वादांचा स्रोत आहे, आपण जेव्हा नियमशास्त्राकडे पाहतो, तेव्हा आपण खरोखरच भरभराट करू आणि आशीर्वादित होऊ, हे पाहणे शक्य आहे का? पाचव्या आज्ञेबद्दल एलेन व्हाइट काय म्हणतात ते कृपया काळजीपूर्वक लक्षात घ्या:

“हीच,” प्रेषित म्हणतो, “अभिवचन असलेली पहिली आज्ञा आहे.” इफिसकर ६:२. इस्राएल लोक जे लवकरच कनान देशात प्रवेश करणार होते, त्यांच्यासाठी ती आज्ञाधारकांना त्या उत्तम देशात दीर्घायुष्याचे अभिवचन होती; परंतु तिचा अर्थ त्याहून अधिक व्यापक आहे. ती देवाच्या सर्व इस्राएलांचा समावेश करते आणि पापाच्या शापापासून मुक्त झालेल्या पृथ्वीवर सार्वकालिक जीवनाचे अभिवचन देते. — पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ३०८.

एलेन व्हाइट आपल्या आई-वडिलांचा सन्मान करण्याचा संबंध सार्वकालिक जीवनाशी जोडतात. हे कसे शक्य आहे? जेव्हा आपण पाहतो की सर्व गोष्टी पित्यापासून, जो सर्वांचा महान उगम आहे,^२ येतात आणि त्याने नेमून दिलेल्या माध्यमांद्वारे प्रवाहित होतात, तेव्हा आपण हे समजू शकतो की जेव्हा आपण आपल्या आई-वडिलांचा सन्मान करतो, तेव्हा आपण देवाने स्थापन केलेल्या अधिकाराचाच सन्मान करीत असतो.

“आपल्या वडिलांचा व आपल्या आईचा सन्मान कर; म्हणजे परमेश्वर तुझा देव तुला जो देश देत आहे त्यात तू दीर्घायुषी होशील.” आई-वडिलांना अशा प्रेमाचा आणि आदराचा अधिकार आहे, जो इतर कोणत्याही व्यक्तीला देय नाही. देवाने स्वतः त्यांच्या स्वाधीन केलेल्या जीवांची जबाबदारी त्यांच्यावर सोपविली आहे आणि जीवनाच्या सुरुवातीच्या काळात आई-वडील आपल्या मुलांसाठी देवाच्या जागी उभे राहतील अशी व्यवस्था त्याने केली आहे. आणि जो आपल्या आई-वडिलांचा योग्य अधिकार नाकारतो, तो देवाचाच अधिकार नाकारतो. — पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ३०८.

^२ “प्राचीन दिवसांचा” हा देव पिता आहे. स्तोत्रकर्ता म्हणतो: “पर्वत उत्पन्न होण्यापूर्वी, किंवा तू पृथ्वी व जग निर्माण करण्यापूर्वी, अनादिकालापासून अनंतकाळपर्यंत तूच देव आहेस.” स्तोत्र ९०:२. तोच सर्व अस्तित्वाचा उगम आहे आणि सर्व नियमांचा झरो आहे... — ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, पृष्ठ ४७९.

आपल्या आई-वडिलांद्वारेच स्वर्गातील आपला पिता आपल्यावर त्याचे प्रेम, त्याची दया आणि त्याची कृपा ओतू इच्छितो. आपल्या आई-वडिलांद्वारेच आपला पिता आपल्या प्रेमळ व कोमल शब्दांनी आपल्याला आशीर्वाद देऊ इच्छितो. हे तत्त्व इतके महत्त्वाचे आहे की, देवाने अब्राहामाबरोबर केलेला आपला करार दैवी नमुन्यानुसार कुटुंबाच्या योग्य व्यवस्थेवर अवलंबून ठेवला.

“अब्राहाम निश्चितच एक महान व सामर्थ्यवान राष्ट्र होईल, आणि पृथ्वीवरील सर्व राष्ट्रे त्याच्यामध्ये आशीर्वादित होतील. (१९) कारण मी त्याला ओळखतो की, तो आपल्या मुलांना आणि आपल्या घराण्याला आपल्या मागे आज्ञा देईल, आणि ते न्याय व नीती आचरण करण्यासाठी परमेश्वराचा मार्ग पाळतील; म्हणजे परमेश्वराने अब्राहामाविषयी जे सांगितले आहे ते त्याच्यावर पूर्ण करील.” — उत्पत्ती १८:१८-१९

देव असे सांगतो की, अब्राहाम आपल्या कुटुंबाला व आपल्या घराण्याला आपल्या मागे आज्ञा देईल, तेव्हा तो अब्राहामाला दिलेली सर्व अभिवचने पूर्ण करील. याचा अर्थ असा की, तो आपल्या कुटुंबाचे नेतृत्व दैवी नमुन्यानुसार करतो, जिथे त्याची पत्नी घराचा प्रमुख म्हणून त्याचा आदर करते आणि त्याच्या मुलांना आपल्या वडिलांचा व आईचा सन्मान व आदर करायला शिकवले जाते. आता हे आपण काळजीपूर्वक लक्षात घेऊया:

करार दैवी नमुन्यानुसार कुटुंबाच्या योग्य व्यवस्थेवर अवलंबून होता.

म्हणूनच एलेन व्हाइट असे म्हणतात:

“समाज हा कुटुंबांनी बनलेला असतो, आणि कुटुंबप्रमुख त्याला जसा घडवतात तसाच तो असतो. ‘जीवनाचे प्रवाह’ अंतःकरणातून निघतात; आणि समाजाचे, मंडळीचे व राष्ट्राचे अंतःकरण म्हणजे घर आहे. समाजाचे कल्याण, मंडळीचे यश आणि राष्ट्राची समृद्धी ही घरातील प्रभावांवर अवलंबून असते.” — अँडर्वेटिस्ट होम, पृष्ठ १५.

त्या घरातील प्रभावांद्वारे आपण दैवी नमुना शिकावा अशी देवाची इच्छा आहे. पिता आणि पुत्र यांच्या दैवी नमुन्याचे प्रतिबिंब म्हणून जेव्हा आपण आपल्या वडिलांचा व आईचा सन्मान करतो, तेव्हा आपण स्वर्गातील आपल्या पित्याशी कसे जोडले जावे हे शिकतो. जर आपण आपल्या आई-वडिलांची आज्ञा मोडली आणि त्यांच्या जीवनात प्रतिबिंबित झालेला हा नमुना सोडून दिला, तर आपण स्वर्गातील दैवी नमुन्याशी स्वतःला जोडू शकणार नाही.

“देवाची अशी योजना आहे की, पृथ्वीवरील कुटुंबे ही स्वर्गातील कुटुंबाचे प्रतीक असावीत. देवाच्या योजनेनुसार स्थापन व चालविली जाणारी ख्रिस्ती घरे ही ख्रिस्ती चारित्र्य घडविण्यासाठी आणि त्याच्या कार्याच्या प्रगतीसाठी देवाची सर्वात प्रभावी साधने आहेत.” — टेस्टिमोनीज, खंड ६, पृष्ठ ४३०.

आता हे लक्षात घ्या की, घरातील हा दैवी नमुना व्यापक समाजापर्यंत कसा विस्तारला जातो.

“पाचवी आज्ञा मुलांनी केवळ आपल्या आई-वडिलांचा आदर करावा, त्यांच्या अधीन राहावे आणि त्यांची आज्ञा पाळावी एवढेच सांगत नाही, तर त्यांच्यावर प्रेम व कोमलता दाखवावी, त्यांच्या चिंता हलक्या कराव्यात, त्यांच्या प्रतिष्ठेचे रक्षण करावे, आणि त्यांच्या वृद्धापकाळात त्यांना साहाय्य व सांत्वन द्यावे असेही ती

शिकवते. तसेच ती सेवकांना, शासकांना आणि देवाने अधिकार सोपविलेल्या इतर सर्वांचा आदर करण्याचीही आज्ञा देते.”

— पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ३०८.

काळजीपूर्वक लक्षात घ्या की, पाचव्या आज्ञेमध्ये सेवक, शासक आणि देवाने ज्यांच्यावर अधिकार सोपविला आहे अशा इतर सर्व व्यक्तींचीही समावेश होतो. कृपया हा मुद्दा विशेष लक्ष देऊन अधोरेखित करा:

सेवकांचा आणि शासकांचा आदर करणे हे पाचव्या आज्ञेचाच एक भाग आहे.

अनेक जण असे म्हणतात, “मला फक्त माझे बायबल पुरेसे आहे; मी कोणत्याही मनुष्याच्या अधीन नाही!” दैवी नमुना भंग करण्यासाठी सैतानाची ही एक अतिशय कपटी युक्ती आहे. जर आपण खरोखरच कोणत्याही मनुष्याच्या अधीन नसतो, तर पत्नींनी आपल्या पतीचा आदर करण्याची गरज नसती आणि मुलांनी आपल्या आई-वडिलांचा सन्मान करण्याचीही गरज नसती. अनेक लोक हे विसरतात की, आपल्याकडे बायबल आहे याचे एकमेव कारण म्हणजे देवाने संदेष्ट्यांना त्याला जे सांगायचे होते ते लिहून ठेवण्याची आज्ञा दिली आणि बायबल प्रकाशित व मुद्रित करण्यासाठीही त्याने मनुष्यांना प्रेरित केले. या पुरुषांप्रती आपण मोठी कृतज्ञता बाळगली पाहिजे, आणि एका अर्थाने आपण त्यांच्या अधीन आहोत, कारण ते विश्वासाठी आपले पूर्वज आहेत.

“माझ्याकडे माझे बायबल आहे आणि मी कोणत्याही मनुष्याच्या अधीन नाही,” ही हाक म्हणजे सैतानाने “ज्याच्या द्वारे” असलेल्या माध्यमाला “ज्याच्यापासून” असलेल्या उगमाच्या समान स्तरावर नेण्याच्या कार्यावरील एक प्रतिक्रिया आहे. जेव्हा आई-वडील उपासनेच्या बाबतीत आपल्या मुलांच्या विवेकबुद्धीवर बळजबरी करण्याचा प्रयत्न करतात, तेव्हा ते देवाने त्यांना दिलेल्या स्थानापेक्षा वरचे स्थान स्वतःसाठी घेतात. एलेन व्हाइट यांनी दर्शविल्याप्रमाणे, पाचवी आज्ञा सेवकांना आणि शासकांनाही लागू होते. जेव्हा या पदांवर असलेले लोक आपल्याकडून देवाच्या वचनाच्या विरुद्ध काही करण्याची अपेक्षा करतात, तेव्हा आपण त्यांची आज्ञा पाळू शकत नाही. परंतु याचा अर्थ असा नाही की “ज्याच्या द्वारे” असलेल्या माध्यमाच्या नात्याने आपण त्यांचा सन्मान किंवा आदर करणेही सोडून द्यावे. देवाचे वचन जितका सन्मान करण्याची अपेक्षा करते तितकाच आपण त्यांचा सन्मान करतो—ना अधिक, ना कमी. या पुस्तकात पुढे जात असताना, देवाने सोपविलेला अधिकार असलेले लोक जेव्हा देवालाच योग्य असलेले स्थान स्वतःसाठी घेण्याचा प्रयत्न करतात, तेव्हा देव त्यांच्याशी कसा व्यवहार करतो याचा आपण पुढे अधिक अभ्यास करू. तरीही येथे आपण हा मुद्दा स्पष्ट करतो की, ज्यांना अधिकार देण्यात आला आहे त्यांनी आपल्या विवेकबुद्धीवर बळजबरी करण्याचा प्रयत्न केला, तरी त्यामुळे त्यांचा अधिकार पूर्णपणे नाकारण्याचा आणि दैवी नमुना भंग करण्याचा आपल्याला अधिकार मिळत नाही.

जेव्हा सैतान एखाद्या अधिकाराच्या स्थानावर असलेल्या व्यक्तीला “ज्याच्या द्वारे” असलेल्या माध्यमाला “ज्याच्यापासून” असलेल्या उगमाशी एकरूप करण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा आपण येशूच्या या इशान्याचे स्मरण ठेवले पाहिजे:

“पृथ्वीवर कोणालाही ‘पिता’ म्हणू नका; कारण तुमचा एकच पिता आहे, जो स्वर्गात आहे.” — मत्तय २३:९

तथापि, हा सल्ला पुढील गोष्ट नाकारत नाही:

“वृद्ध मनुष्याला कठोरपणे धिक्कारू नकोस; तर त्याला पित्याप्रमाणे विनंती कर. तरुणांना भावांप्रमाणे वागव.” — १ तीमथ्य ५:१

जेव्हा आपले वडील किंवा मंडळीचे पुढारी अशा गोष्टींमध्ये आपल्या अधीनतेची अपेक्षा करतात ज्या केवळ देवालाच योग्य आहेत, तेव्हा ते आपल्या जीवनातील अधिकाराच्या बाबतीत स्वतःला देवाच्या स्थानाशी एकरूप करतात, आणि त्यामुळे “ज्याच्यापासून” व “ज्याच्या द्वारे” या रचनेतील स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्वांचा भंग होतो. अशा प्रकारच्या कोणत्याही आज्ञेचे आपण पालन करू शकत नाही. “ज्याच्या द्वारे” असलेल्या माध्यमाच्या पैलूंना “ज्याच्यापासून” असलेल्या उगमाच्या स्थानाच्या समान स्तरावर उंचावून, त्या दोघांचाही नाश करणे हा सैतानाचा सततचा प्रयत्न असतो.

- तो देवाच्या पुत्राला पित्याच्या समान स्तरावर उंचावण्याचा प्रयत्न करतो, जेणेकरून पुत्राचा आणि पित्याचा दोघांचाही नाश करता येईल.
- तो पत्नींना त्यांच्या पतींच्या समान स्थानावर उंचावण्याचा प्रयत्न करतो, जेणेकरून त्यांच्या वैवाहिक नात्याचा नाश करता येईल.
- तो स्त्रियांना देवाने नियुक्त केलेल्या पुरुष पाळकांच्या समान स्थानावर उंचावण्याचा प्रयत्न करतो, ज्यामुळे नेतृत्वातील “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” हा नमुना गोंधळात पडतो.
- त्याने एलेन व्हाइट यांच्या लिखाणाला बायबलच्या समान स्तरावर उंचावण्याचा प्रयत्न केला आहे, जेणेकरून मार्गदर्शन करण्यातील त्यांच्या स्वतंत्र भूमिका नष्ट करता येतील.
- त्याने मंडळीच्या पुढार्यांना २८ मूलभूत विश्वासांच्या आधारे सभासदांवर शिस्तभंगाची कारवाई करण्यास प्रवृत्त करून, मनुष्यांच्या शब्दांना बायबलच्या समान स्तरावर उंचावण्याचा प्रयत्न केला आहे, आणि अशा प्रकारे त्यांच्या स्वतंत्र भूमिका गोंधळात टाकून एकरूप करण्याचा प्रयत्न केला आहे.

जेव्हा देवाच्या लोकांना असे जाणवते की त्यांच्यावर अधिकार असलेल्या व्यक्ती त्यांच्या अधिकाराच्या मर्यादेपेक्षा अधिक अधीनता मागत आहेत, तेव्हा सैतान त्या अधिकाराखाली असलेल्या लोकांना त्या बळजबरीच्या अधिकाराचा पूर्णपणे नकार देण्यास आणि त्याच्याविरुद्ध बंड करण्यास प्रवृत्त करतो. लोक त्या संरक्षण देणाऱ्या अधिकाराखालून बाहेर पडताच, सैतानाला त्यांना विविध शिकवणींच्या वाऱ्यांनी, खोट्या मंडपाळांद्वारे आणि जीवनाच्या संभाव्य नाशाकडे अधिक सहजपणे वाहून नेण्याची संधी मिळते.

आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक क्षेत्रात आपण दैवी नमुना स्मरणात ठेवू या. जसा आपण ख्रिस्ताला एक स्वतंत्र व्यक्ती म्हणून पाहतो, जो आपल्यावर अंतिम “ज्याच्या द्वारे” असलेला अधिकार धारण करतो, तसाच आपल्या जीवनात देवाने ठेवलेल्या इतर सर्व “ज्याच्या द्वारे” असलेल्या अधिकारांचाही आपण स्मरण ठेवू या—जरी सैतान त्यांना त्यांच्या वरील “ज्याच्यापासून” असलेल्या अधिकाराशी एकरूप करण्याचा प्रयत्न करत असला तरी. ते कार्यस्थळावरील अधिकारी असोत, शाळेतील शिक्षक असोत, शासनातील अधिकारी असोत किंवा मंडळीतील पाळक असोत, त्यांनी देवाने त्यांना दिलेल्या अधिकाराच्या मर्यादेपलीकडे जाऊन वर्तन केले तरीही आपण त्यांच्या अधिकाराच्या स्थानाचा आदर करू या.

या अधिकारांचा नकार देण्याच्या मोहात पडू नये; उलट त्यांच्यासाठी प्रार्थना करू या. देवाने त्यांना आशीर्वाद द्यावा, आणि दैवी नमुन्याच्या प्रतिबिंबाप्रमाणे त्यांची खरी ओळख व योग्य स्थान त्यांना पुन्हा प्राप्त करून द्यावे, अशी विनंती आपण देवाकडे करू या. देवाने ज्या भूमिकेसाठी आपल्याला नेमले आहे ती भूमिका त्याच्या

इच्छेनुसार पूर्ण करणे, हेच शांततापूर्ण नातेसंबंध, भावनिक परिपूर्णता, समाजाची उन्नती आणि आध्यात्मिक समृद्धी यांची गुरुकिल्ली आहे.

३. तिहेरी दोरखंड

“एखाद्यावर एकट्याने विजय मिळविता आला, तरी दोघे मिळून त्याचा प्रतिकार करतील; आणि तिहेरी दोरखंड सहज तुटत नाही.” — उपदेशक ४:१२

कोणतीही चांगल्या प्रकारे रचलेली व्यवस्था अशी असते की, तिचा एखादा भाग निकामी झाला तरी तिच्यामध्ये पर्यायी आधाराची व्यवस्था असते. पिता आणि पुत्र यांचे प्रतिबिंब म्हणून आदाम व हव्वेला प्रथम देण्यात आलेला दैवी नमुना पुढे समाज आणि मंडळीपर्यंत विस्तारला. प्रेरित लेखन याविषयी काय म्हणते ते लक्षात घ्या:

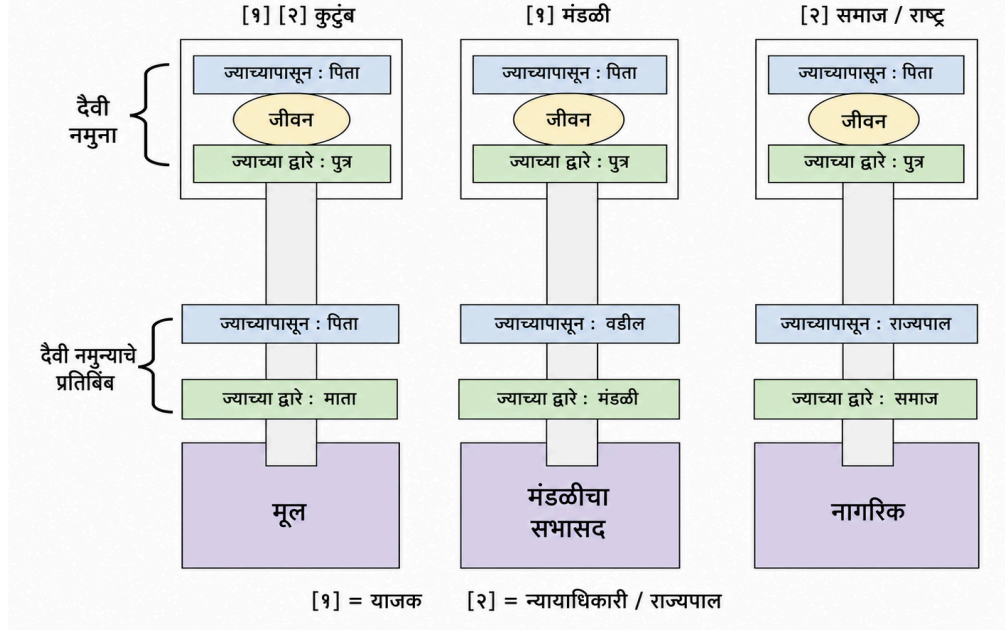
आरंभी, पित्याची नियुक्ती आपल्या स्वतःच्या कुटुंबाचा [१]^३ याजक आणि [२] न्यायाधिकारी म्हणून करण्यात आली होती. त्यानंतर पितृसत्ताक व्यवस्था आली, जी कुटुंबाप्रमाणेच होती, परंतु ती अधिक मोठ्या समूहावर विस्तारलेली होती. जेव्हा इस्राएल एक स्वतंत्र राष्ट्र बनले, तेव्हा याकोबाच्या बारा पुत्रांपासून निर्माण झालेल्या बारा वंशांपैकी प्रत्येकाचा एक प्रमुख होता. जेव्हा सर्वांच्या हिताशी संबंधित एखाद्या विषयाचा निर्णय घ्यायचा असे, तेव्हा हे प्रमुख किंवा वडील एकत्र जमत असत. [१] महायाजक हा आपल्या लोकांच्या उद्धारकर्त्या ख्रिस्ताचा दृश्यमान प्रतिनिधी होता. इब्री लोक कनान देशात स्थायिक झाल्यानंतर, [२] न्यायाधीशांची नियुक्ती करण्यात आली, जे राज्यपालांसारखे होते. या शासकांना राष्ट्रासाठी युद्ध घोषित करण्याचा आणि शांततेची घोषणा करण्याचा अधिकार देण्यात आला होता; परंतु देव हा इस्राएलचा मान्यताप्राप्त राजा होता, आणि तो या निवडलेल्या पुढाऱ्यांना आपली इच्छा प्रकट करत राहिला, तसेच त्यांच्याद्वारे आपले सामर्थ्य प्रकट करत राहिला.

— साइन्स ऑफ द टाइम्स, १३ जुलै १८८२.

कुटुंबाचा विस्तार होऊन समाज आणि मंडळी निर्माण झाली तेव्हा, त्याच “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” या दैवी नमुन्याची प्रत्येक स्तरावर पुनरावृत्ती झाली आणि अशा प्रकारे तिहेरी दोरखंड तयार झाला.

^३ चौकोनी कंसातील क्रमांक स्पष्टीकरणासाठी जोडलेले आहेत.

दैवी नमुना : तिहेरी दोरखंड

आपण हे लक्षात घेतो की, घरामध्ये याजक आणि न्यायाधिकारी ही दोन्ही पदे एकाच व्यक्तीकडे असतात; परंतु व्यापक समाजाच्या क्षेत्रात ही पदे वेगवेगळी ठेवण्यात आली होती, ज्यामुळे मंडळी आणि राज्य यांची विभागणी निर्माण झाली. या विभागणीचे सविस्तर स्पष्टीकरण करणे हा आपल्या सध्याच्या अभ्यासाचा विषय नाही.

पौलाने पुढीलप्रमाणे सांगितले तेव्हा, कुटुंबामधील दैवी नमुना स्पष्टपणे व्यक्त झालेला आपण पाहतो:

“परंतु प्रत्येक पुरुषाचे मस्तक ख्रिस्त आहे; स्त्रीचे मस्तक पुरुष आहे; आणि ख्रिस्ताचे मस्तक देव आहे, हे तुम्ही जाणावे अशी माझी इच्छा आहे.” — १ करिंथकर ११:३

आपण पाहिल्याप्रमाणे, मंडळी आणि समाज यांची रचना कुटुंबाच्या नमुन्यानुसार करण्यात आली आहे. एलेन व्हाइट पुन्हा काय म्हणतात ते लक्षात घ्या:

“समाज हा कुटुंबांनी बनलेला असतो, आणि कुटुंबप्रमुख त्याला जसा घडवतात तसाच तो असतो. ‘जीवनाचे प्रवाह’ अंतःकरणातून निघतात; आणि समाजाचे, मंडळीचे व राष्ट्राचे अंतःकरण म्हणजे घर होय. समाजाचे कल्याण, मंडळीचे यश आणि राष्ट्राची समृद्धी ही घरातील प्रभावांवर अवलंबून असते.”

— अँडव्हेटिस्ट होम, पृष्ठ १५.

समाज किंवा समुदाय हा मंडळीचा आणि राष्ट्राचा एक उपभाग आहे. घरातील नेतृत्वाचा नमुना हा मंडळीतील नेतृत्वासाठी आवश्यक पात्रतेशी पौल कसा जोडतो, ते लक्षात घ्या:

“म्हणून निरीक्षक निर्दोष असावा, एका पत्नीचा पती [ज्याच्यापासून], संयमी, विवेकी, सुस्वभावी, पाहुणचार करणारा आणि शिकविण्यास योग्य असावा. (३) तो दारूच्या आहारी गेलेला नसावा, मारामारी करणारा नसावा, अन्यायाने लाभ मिळविण्याचा लोभी नसावा; तर सहनशील, भांडखोर नसलेला आणि धनलोभी नसावा. (४) त्याने आपले स्वतःचे घर चांगल्या प्रकारे चालवावे आणि आपल्या मुलांना पूर्ण गांभीर्याने अधीन ठेवावे [‘तो

आपल्या मुलांना आपल्या मागे आज्ञा देईल’ — उत्पत्ती १८:१९]. (५) कारण जर एखाद्या मनुष्याला स्वतःचे घर कसे चालवायचे हेच माहीत नसेल, तर तो देवाच्या मंडळीची काळजी कशी घेईल?” १ तीमथ्य ३:२-५^४

विशिष्ट घरामध्ये आशीर्वादाचा प्रवाह वाहणारे माध्यम खंडित झाले असेल, तर अशा कुटुंबाला मंडळी कशी आधार देते? “तुटलेल्या कुटुंबांमध्ये” किंवा “तुटलेल्या घरांमधून” आलेल्या लोकांप्रती एका ख्रिस्ती व्यक्तीची काय जबाबदारी आहे?

“देव आणि पिता यांच्या दृष्टीने शुद्ध व निष्कलंक धर्म हाच आहे: संकटात असलेल्या अनाथांची व विधवांची भेट घेणे आणि स्वतःला जगाच्या कलंकापासून निष्कलंक राखणे.” — याकोब १:२७

“चांगले करायला शिका; न्यायाचा शोध घ्या; पिडीतांना साहाय्य करा; अनाथांचा न्याय करा; विधवेची बाजू मांडून तिच्यासाठी विनंती करा.” — यशया १:१७

हे उतारे मंडळीतील पुढाऱ्यांना उद्देशून सांगितलेले आहेत. इतर सर्व गोष्टीपेक्षा शुद्ध धर्म कोणता आहे? तो म्हणजे संकटात असलेल्या अनाथांची आणि विधवांची भेट घेणे. का? कारण घर हे दैवी नमुन्याचे सर्वात प्रभावी प्रतिबिंब आहे, आणि ज्या कुटुंबामध्ये वडील मृत्यूमुळे किंवा आपल्या कर्तव्याकडे दुर्लक्ष केल्यामुळे अनुपस्थित आहेत, अशा कुटुंबांना सहाय्य करण्यासाठी मंडळीतील पुढाऱ्यांनी शक्य ते सर्व प्रयत्न करावेत. जेव्हा एखादा पिता आपल्या मुलांवर आशीर्वादाचा वर्षाव करण्यास समर्थ राहत नाही, तेव्हा मंडळीतील आध्यात्मिक पुढाऱ्यांनी पुढे येऊन तो आशीर्वाद द्यावा. येशूने अगदी हेच केले.

“लोक लहान मुलांना त्याने त्यांना स्पर्श करावा म्हणून त्याच्याकडे आणीत होते; पण शिष्यांनी त्यांना आणण्यांना धिक्कारले. (१४) हे पाहून येशूला फार अप्रसन्न वाटले, आणि तो त्यांना म्हणाला, ‘लहान मुलांना माझ्याकडे येऊ द्या; त्यांना अडवू नका; कारण देवाचे राज्य अशांसारख्यांचे आहे. (१५) मी तुम्हांला खरे सांगतो, जो कोणी लहान मुलाप्रमाणे देवाचे राज्य स्वीकारणार नाही, तो त्यात प्रवेश करणारच नाही.’ (१६) मग त्याने त्या मुलांना आपल्या बाहुपाशात घेतले, त्यांच्यावर हात ठेवले आणि त्यांना आशीर्वाद दिला.” — मार्क १०:१३-१६

येशूकडून वाहून आलेल्या आशीर्वादाची विपुलता कुठून आली?

“आणि पाहा, स्वर्गातून अशी वाणी आली, ‘हा माझा प्रिय पुत्र आहे; याच्यावर मी संतुष्ट आहे.’” — मत्तय ३:१७

ख्रिस्ताद्वारे दैवी नमुना कार्यान्वित झाला आणि अब्राहामाला दिलेली सर्व अभिवचने निश्चितपणे पूर्ण होणार होती. अब्राहाम हा ख्रिस्ताचा एक प्रतिरूप होता, जेव्हा त्याला असे सांगण्यात आले:

“मी तुला मोठे राष्ट्र करीन; मी तुला आशीर्वाद देईन; तुझे नाव मोठे करीन; आणि तू आशीर्वादस्वरूप होशील.” — उत्पत्ती १२:२

^४ चौकोनी कंसातील टिपणे स्पष्टीकरणासाठी जोडलेली आहेत.

देवाच्या पुत्रालाच पित्याने आशीर्वाद दिला, आणि देवाने आपल्या पुत्राद्वारे एक महान राष्ट्र निर्माण केले. ख्रिस्त या आशीर्वादाच्या व्यवस्थेच्या अग्रस्थानी उभा आहे आणि तिहेरी दोरखंडाद्वारे तो हा आशीर्वाद आपल्या जीवनात ओततो. आता ही प्रक्रिया प्रत्यक्ष कशी कार्य करते ते लक्षात घ्या:

“परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आहे; कारण त्याने मला गरीबांना सुवार्ता सांगण्यासाठी अभिषेक केला आहे; तुटलेल्या अंतःकरणाच्या लोकांना बरे करण्यासाठी, बंदिवांना सुटकेची घोषणा करण्यासाठी, आंधळ्यांना दृष्टी मिळाल्याची घोषणा करण्यासाठी आणि जखडलेल्यांना मुक्त करण्यासाठी त्याने मला पाठविले आहे.”

— लूक ४:१८

“येसू त्यांच्याजवळ येऊन त्यांच्याशी बोलला, ‘स्वर्गात आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला देण्यात आला आहे. (१९) म्हणून तुम्ही जाऊन सर्व राष्ट्रांना शिष्य करा...’” — मत्तय २८:१८-१९

ख्रिस्ताच्या संदेशाचा एक महत्वाचा उद्देश म्हणजे तुटलेल्या अंतःकरणाच्या लोकांना बरे करणे हा होता. दुःखद बालपणातील कोमेजवून टाकणाऱ्या शापांपेक्षा मनाला अधिक तुटवणारी दुसरी कोणती गोष्ट असू शकते? ख्रिस्ताच्या संदेशाच्या या विशिष्ट पैलूविषयी अधिक माहितीसाठी माझ्या लाईफ मॅटर्स या पुस्तकातील अध्याय १९ पहा.^५

येथे आपण हा मुद्दा मांडत आहोत की, कुटुंबातील “ज्याच्यापासून” असलेला घटक कार्य करेनासा झाला, तर मंडळीची रचना कुटुंबासाठी पर्यायी आधारव्यवस्था किंवा आपत्कालीन व्यवस्था^६ म्हणून करण्यात आली होती. समाजानेही अनाथांना आणि विधवांना अन्न, निवारा आणि संरक्षण मिळावे यासाठी आपला वाटा उचलला. यासाठी रुथ अध्याय २ आणि शेतांतील उरलेले धान्य वेचण्याच्या प्रथेचा विचार करा.

जेव्हा मंडळी आणि समाज हे कुटुंबाचा विस्तार म्हणून दैवी नमुन्याचे प्रतिबिंब दर्शवितात, तेव्हा मूल वाढते आणि भरभराटीला येते. जसा ख्रिस्त आपल्या पित्याचा आनंद आहे आणि मंडळी ख्रिस्ताचा आनंद आहे, तसाच तो मुलगा किंवा मुलगी आपल्या कुटुंबाचा आणि आपल्या समाजाचा आनंद ठरतो. जर एखाद्या कुटुंबामध्ये या माध्यमांपैकी एकाचा अभाव निर्माण झाला, तर उरलेली इतर दोन माध्यमे ती उणीव भरून काढतात. म्हणूनच वचन म्हणते, “तिहेरी दोरखंड सहज तुटत नाही.”

तथापि, हा तिहेरी दोरखंड सहज तुटत नसला, तरी कालांतराने सैतानाने ही व्यवस्था खंडित करण्याचे मार्ग शोधून काढले.

सैतानाला चांगलेच माहित आहे की, आशीर्वादाचे संपूर्ण माध्यम आपल्या मनावर दैवी नमुना अंकित झालेला असण्यावर अवलंबून आहे. आपण ज्या देवाची उपासना करतो, त्याचे प्रतिबिंब घरामध्ये, मंडळीमध्ये आणि समाजामध्ये दिसून येते. म्हणूनच सैतान मानवजातीसमोर एक बदललेला नमुना मांडतो; उगम आणि माध्यम यांचा नव्हे, तर सह-समतेचा असा नमुना, ज्यामध्ये दुसरा घटक नकळतपणे पहिल्या घटकाशी एकरूप केला जातो. कुटुंब, मंडळी आणि समाज यांच्या उजाड होण्याचे हेच रहस्य आहे. अशा प्रकारे सैतान तिहेरी दोरखंड तोडू

^५ <http://fatheroflove.info/book/view/life-matters>

^६ “येथे ख्रिस्त आपल्या सर्व लोकांना मनुष्यांच्या तारणासाठी तो कसा कार्य करतो याचे उदाहरण देतो. देवाचा पुत्र आपल्या संघटित मंडळीशी स्वतःची ओळख एकरूप करतो. त्याचे आशीर्वाद त्याने नेमून दिलेल्या साधनांद्वारे यावेत अशी त्याची योजना आहे, आणि लोकांनी या आशीर्वादाच्या माध्यमाशी स्वतःला जोडावे अशी त्याची इच्छा आहे.” — साइन्स ऑफ द टाइम्स, १० नोव्हेंबर १८९८.

शकतो. एकदा लोकांनी आपल्या दैवी उपासनेमध्ये स्वाभाविक दर्जासमानतेची कल्पना स्वीकारली की, वैवाहिक नात्याचे स्वरूप बदलते आणि मुलांपर्यंत पोहोचणारा आशीर्वाद खंडित होतो; मंडळी आणि समाजातील पुरुष नेतृत्व निष्प्रभ होते; आणि एका पिढीच्या आत सैतान संपूर्ण समाजावर नियंत्रण मिळवू शकतो. मुलांसमोर नेतृत्वाचा आदर करणे आणि अधीनता स्वीकारणे याचे कोणतेही उदाहरण उरत नाही. मग ते देवाशी आपले नाते कसे जोडतील?

रोमन मंडळी ज्या देवाची उपासना करते आणि मनुष्यांच्या अंतःकरणांना उजाड करण्याची तिची क्षमता यांच्यामध्ये थेट संबंध आहे. याचे रहस्य म्हणजे दैवी नमुना भंग करून त्याच्या जागी त्रिएक देवत्वाची तीन-एक अशी संकल्पना आणणे होय. तुम्ही कोणतीही संकल्पना स्वीकारली तरी काही फरक पडत नाही, जोपर्यंत तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीला पहिल्या व्यक्तीप्रमाणेच समजता, फक्त वेगळ्या पदवीने संबोधता. कॅथोलिक मंडळी हे एका पदार्थाच्या अस्तित्वाद्वारे करते आणि अँडव्हेटिस्ट मंडळी दैवी अस्तित्वांना समान अंतर्निहित गुणधर्म असलेल्या तीन वेगवेगळ्या नावांनी संबोधून हे करते.

जेव्हा तुम्हाला असे वाटते की पिता आणि पुत्र हे तीन व्यक्तींच्या, तरी एकाच अस्तित्वाच्या, देवाचा भाग आहेत, तेव्हा तुम्ही एकाला दुसऱ्यापासून स्पष्टपणे वेगळे ओळखण्याची क्षमता गमावता. जेव्हा तुम्ही एकाविषयी बोलता, तेव्हा तुम्ही दुसऱ्याविषयीही बोलत असता. एका त्रिएकवाद मानणाऱ्या व्यक्तीने हे अशा प्रकारे व्यक्त केले आहे:

“देवत्वामध्ये तीन व्यक्ती आहेत, परंतु त्या एकमेकींशी इतक्या गूढपणे आणि अविभाज्यपणे संबंधित आहेत की, त्यांपैकी प्रत्येकाची उपस्थिती ही इतरांच्या उपस्थितीइतकीच आहे.” — डब्ल्यू. डब्ल्यू. प्रेस्कॉट, प्रवचनाच्या नोंदी, पृष्ठ ८, टाकोमा पार्क येथे १४ ऑक्टोबर १९३९ रोजी दिलेल्या प्रवचनातून.

खालील उतारा वाचताना, पिता आणि पुत्र यांना तुमच्या मनात किती काळ स्वतंत्र ठेवता येते ते पाहा:

“देवाने आपल्या त्रिएक स्वरूपाच्या प्रकटीकरणामध्ये असे सांगितले आहे की, त्याच्या अस्तित्वात अलौकिकरीत्या वास करणारे प्रेम प्रतिबिंबित करण्यासाठी त्याने आपली निर्मिती केली आहे; तो अनंतकाळ प्रेम करणारा आणि तिघांमध्ये एक असलेला देव आहे. याशिवाय, देवामध्ये आढळणारे त्रिएक प्रेम हे स्वतःकेंद्रित नाही आणि म्हणूनच आपण इतरांसाठी जगण्यात व त्यांची सेवा करण्यात आपला सर्वात मोठा आनंद आणि समाधान शोधावे, असे ते ठामपणे सूचित करते.” — व्हिडन, मून आणि रीव्ह, द ट्रिनिटी, पृष्ठ २४७.

“त्रिएक स्वरूपाच्या प्रकटीकरणाचा” हा गोंधळ आरंभीच्या अँडव्हेटिस्ट विश्वासाचा भाग नव्हता. १८७४ मध्ये साइन्स ऑफ द टाइम्स या नियतकालिकाचा अगदी पहिला अंक वडील जेम्स व्हाइट यांनी संपादित करून प्रकाशित केला. त्यामध्ये अँडव्हेटिस्ट लोकांनी “मोठ्या एकमताने” स्वीकारलेली २५ मूलभूत तत्त्वे मांडण्यात आली होती. येथे देवाशी संबंधित तत्त्वे दिली आहेत. ती १ करिंथकर ८:६ वर आधारित होती, हे लक्षात घ्या.

१. एकच देव आहे, जो एक वैयक्तिक, आध्यात्मिक अस्तित्व आहे; सर्व गोष्टींचा निर्माणकर्ता, सर्वशक्तिमान, सर्वज्ञ आणि सनातन आहे; ज्ञान, पवित्रता, न्याय, चांगुलपणा, सत्य आणि दया यांमध्ये अनंत आहे; तो अपरिवर्तनीय आहे आणि त्याचा प्रतिनिधी, पवित्र आत्मा याच्याद्वारे सर्वत्र उपस्थित आहे. स्तोत्र १३९:७.

२. एकच प्रभू येशू ख्रिस्त आहे, जो सनातन पित्याचा पुत्र आहे; ज्याच्या द्वारे देवाने सर्व गोष्टी निर्माण केल्या आणि ज्याच्या द्वारे त्या अस्तित्वात आहेत; आपल्या पतित मानवजातीच्या उद्धारासाठी त्याने अब्राहामाच्या संततीचे स्वरूप धारण केले; ...

ही दोन विधाने १९३१^७ पर्यंत अपरिवर्तित राहिली आणि त्यानंतर १९८० मध्ये त्रिएक देवाचे रहस्य हे सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्ट मंडळीच्या मूलभूत विश्वासांपैकी एक म्हणून अधिकृतपणे मतदानाद्वारे स्वीकारण्यात आले. आता पिता आणि पुत्र यांच्यातील स्पष्ट भेद दर्शविणाऱ्या वरील विधानाची देवाविषयीच्या सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्ट मंडळीच्या सध्याच्या विश्वासाच्या विधानाशी तुलना करू या.

त्रिएक देव: एकच देव आहे: पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा, जे अनंतकाळापासून अस्तित्वात असलेल्या तीन व्यक्तींचे एकत्व आहे. देव अमर, सर्वशक्तिमान, सर्वज्ञ, सर्वश्रेष्ठ आणि सर्वव्यापी आहे. तो अनंत आहे आणि मानवी आकलनापलीकडे आहे, तरी त्याच्या स्वतःच्या प्रकटीकरणाद्वारे त्याची ओळख आपल्याला होते. संपूर्ण सृष्टीने त्याची सदैव उपासना, आराधना आणि सेवा करावी, यासाठी तो सर्वकाळ योग्य आहे.

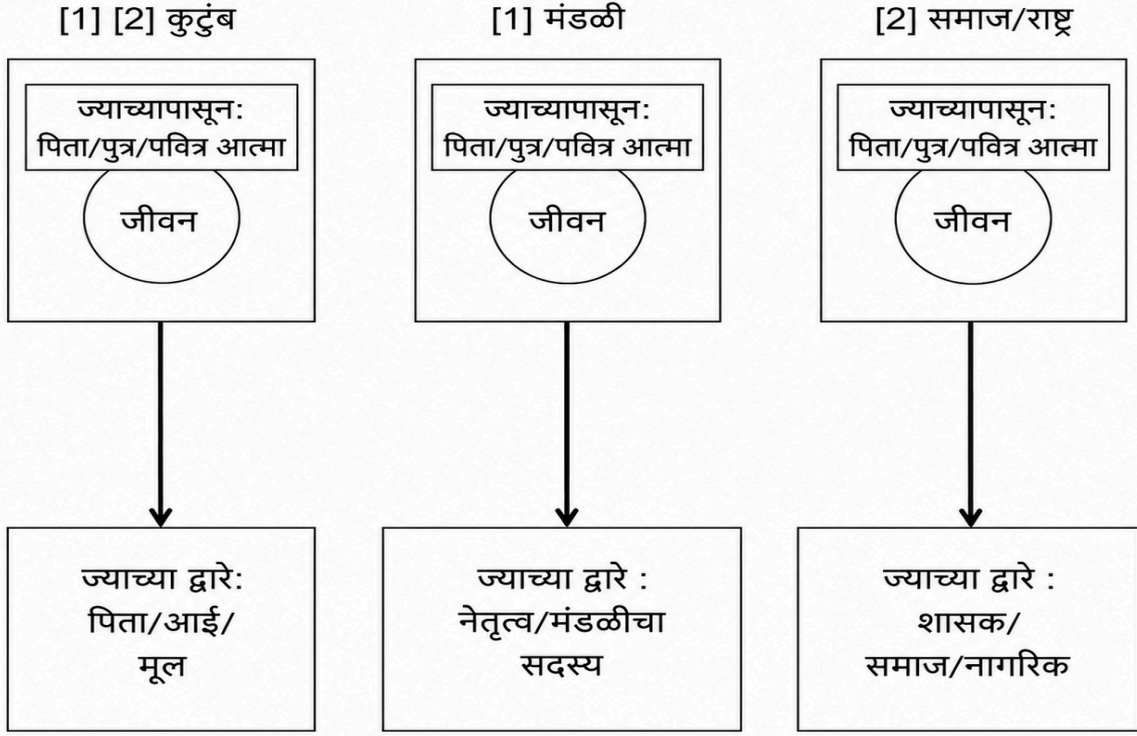
जर देवाविषयीचे हे विधान खरे असेल, तर १ करिंथकर ८:६ हे आपल्याला पुढीलप्रमाणे वाचावे लागेल:

“परंतु आमच्यासाठी एकच त्रिएक देव आहे, त्रिएक देवत्व, ज्याच्यापासून सर्व गोष्टी आहेत आणि आपण त्याच्यामध्ये आहोत; ज्याच्याद्वारे सर्व गोष्टी आहेत आणि आपण त्याच्याद्वारे आहोत.”

त्रिएक देवत्व हे पिता आणि पुत्र यांच्यातील “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” या भेदांचा नाश करण्यासाठी रचलेले आहे आणि त्यामुळे कुटुंब, मंडळी आणि समाजातील दैनंदिन जीवनासाठी असलेल्या दैवी नमुन्याचे सपाटीकरण होते.

^७वर दिल्याप्रमाणे सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्टांच्या मूलभूत तत्वांचा समावेश असलेली विधाने १९१४ पर्यंत दरवर्षी अँडव्हेटिस्ट इयरबुकमध्ये प्रकाशित होत होती. एलेन व्हाइट यांच्या मृत्यूच्या वर्षी ही मूलभूत तत्वे प्रकाशित होणे थांबले आणि १९३१ च्या इयरबुकमध्ये एफ. एम. विलकॉक्स आणि कदाचित एफ. डी. निकोल यांनी तयार केलेले सुधारित विधान अचानक प्रकाशित झाले. “ते कशाप्रकारे तयार झाले असले तरी, महासंघाच्या समितीला—किंवा मंडळीच्या इतर कोणत्याही संस्थेला—हे दस्तऐवज ज्या स्वरूपात लिहिले गेले होते त्या स्वरूपात कधीही स्वीकारता येणार नाही, हे जाणून व गटाच्या पूर्ण माहितीसह, वडील विलकॉक्स यांनी हे विधान थेट महासंघाच्या सांख्यिकीकार एडसन रॉजर्स यांच्याकडे दिले आणि त्यांनी ते १९३१ च्या आवृत्तीत प्रकाशित केले.” — फ्रिट्झ गाय, २७ मूलभूत विश्वासांच्या विधानाच्या उगमाचा शोध. १९३१ मधील विधान असे आहे: “२. देवत्व किंवा त्रिएक देवामध्ये सनातन पिता, एक वैयक्तिक, आध्यात्मिक अस्तित्व, सर्वशक्तिमान, सर्वव्यापी, सर्वज्ञ, ज्ञान आणि प्रेम यांमध्ये अनंत; प्रभू येशू ख्रिस्त, सनातन पित्याचा पुत्र, ज्याच्या द्वारे सर्व गोष्टी निर्माण केल्या गेल्या आणि ज्याच्या द्वारे उद्धार पावणाऱ्या लोकांचे तारण पूर्ण केले जाईल; आणि पवित्र आत्मा, देवत्वातील तिसरी व्यक्ती, तारणाच्या कार्यातील महान पुनरुत्पादक सामर्थ्य, यांचा समावेश होतो. मतय २८:१९.”

खोट्या नमुन्याचा पॅटर्न: तुटलेल्या दोऱ्या

[1] = याजक [2] = दंडाधिकारी/राज्यपाल

“ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” यांमधील भेद काढून टाकल्याने त्या माध्यमातून होणारा प्रवाहही नाहीसा होतो. पित्यापासून पुत्राद्वारे स्पष्टपणे येण्याऐवजी, तो त्यांपैकी कोणत्याही एकाकडून किंवा सर्वांकडून एकाच वेळी उत्पन्न होऊ शकतो आणि सर्व काही आकलन न होणारे गूढ बनते.

उदाहरण म्हणून न्यायाधीशांच्या पुस्तकात तुम्ही वाचू शकता की, इस्राएलने स्पष्ट “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” या रचनेच्या देवापासून दूर जाऊन बालाच्या उपासनेकडे कसा वळला. (न्यायाधीश २:९, १०). कुटुंबातील नातेसंबंध कसे गोंधळात पडतात ते लक्षात घ्या; पुरुष उत्कटतेच्या अधीन झाले, जसे शमशोन आणि इतरांच्या बाबतीत दिसून येते. पुरुषांनी आपल्या जीवनातील स्त्रियांबद्दलची संवेदनशीलताही गमावली, जसे न्यायाधीश ११ मधील यिफ्तहाच्या जीवनात दिसून येते. आशीर्वाद न देणाऱ्या कुटुंबांमध्ये मुले जन्माला येतात तेव्हा अबीमेलेकसारखे जुलमी लोक विकसित होतात (न्यायाधीश ९). इतर परिस्थितींमध्ये ते भयभीत होतात, जसे बाराकाच्या बाबतीत झाले, जो एका स्त्रीने त्याचे नेतृत्व केल्याशिवाय लढू शकला नाही (न्यायाधीश ४).

आपली मंडळी देखील याच प्रक्रियेतून जात आहे, कारण आपण त्रिएक देवत्व स्वीकारले आहे, ज्यामध्ये १ करिंथकर ८:६ मध्ये प्रकट केलेल्या उगम आणि माध्यमाच्या नमुन्याऐवजी समान स्वरूपाच्या तीन अस्तित्वांचा बनावट दैवी नमुना आहे. आपल्या मंडळ्यांमध्ये नेतृत्व करू शकणाऱ्या पुरुषांची संख्या कमी होत आहे, विवाहविच्छेद वाढत आहेत, स्त्री पाळकांची नियुक्ती वाढत आहे आणि पुरुष व स्त्री यांच्यातील भेद अधिकाधिक अस्पष्ट होत आहे, हे आपण पाहत आहोत. या सर्व गोष्टी तीन व्यक्तींच्या एका देवाच्या उपासनेमुळे होणाऱ्या उजाड करणाऱ्या परिणामांची लक्षणे आहेत; ती आपल्या घरांना, मंडळ्यांना आणि समाजांना उजाड करीत आहे.

या प्रक्रियेचे वर्णन यिर्मयाने अचूकपणे केले आहे. आपल्या पित्याने स्थापित केलेले सर्व दोरखंड कसे तुटत आहेत आणि या उजाडपणाचा कुटुंबांवर, मंडळीवर आणि समाजावर कसा परिणाम होत आहे, हे त्यातून प्रकट होते:

“माझा मंडप उद्ध्वस्त झाला आहे आणि माझे सर्व दोरखंड तुटले आहेत; माझी मुले माझ्यापासून निघून गेली आहेत आणि ती नाहीत; माझा तंबू पुन्हा ताणण्यासाठी आणि माझे पडदे उभारण्यासाठी कोणीही उरलेले नाही. (२१) कारण पाळक मूर्ख झाले आहेत आणि त्यांनी परमेश्वराचा शोध घेतला नाही; म्हणून त्यांची भरभराट होणार नाही आणि त्यांची सर्व कळपातील लोक विखुरले जातील. (२२) पाहा, कोलाहलाचा आवाज आला आहे आणि उत्तरेकडील देशातून मोठी खळबळ [बाबेल] आली आहे, यहूदाच्या नगरांना उजाड करण्यासाठी आणि त्यांना अजगरांचे निवासस्थान करण्यासाठी. (२३) हे परमेश्वरा, मला माहीत आहे की मनुष्याचा मार्ग त्याच्या स्वतःच्या हातात नाही; जो चालतो त्याला आपली पावले योग्य रीतीने चालविण्याचे सामर्थ्य मनुष्यात नाही. (२४) हे परमेश्वरा, मला ताडन कर, पण न्यायाने; तुझ्या क्रोधाने नव्हे, नाहीतर तू मला अगदी नष्ट करशील. (२५) जे तुला ओळखत नाहीत अशा राष्ट्रांवर आणि तुझ्या नावाचा धावा न करणाऱ्या कुटुंबांवर तुझा क्रोध ओत; कारण त्यांनी याकोबाला गिळून टाकले आहे, त्याला भक्षण केले आहे, त्याचा नाश केला आहे आणि त्याचे निवासस्थान उजाड केले आहे.” — यिर्मया १०:२०-२५

एलीयाचा संदेश म्हणजे आपली अंतःकरणे इस्राएलच्या खऱ्या देवाकडे, म्हणजे दहा आज्ञांच्या केंद्रस्थानी प्रकट झालेल्या देवाकडे परत वळविण्याचे आवाहन आहे:

“माझा सेवक मोशे याला दिलेला नियमशास्त्र लक्षात ठेवा; होरेब येथे मी सर्व इस्राएलासाठी त्याला विधी व न्यायनिवाड्यांसह आज्ञा केली होती. (५) पाहा, परमेश्वराचा मोठा व भयंकर दिवस येण्यापूर्वी मी एलीया संदेष्ट्याला तुमच्याकडे पाठवीन. (६) तो पित्यांची अंतःकरणे त्यांच्या मुलांकडे आणि मुलांची अंतःकरणे त्यांच्या पित्यांकडे वळवील; नाहीतर मी येऊन शापाने पृथ्वीला मारून टाकीन.” — मलाखी ४:४-६

एलीयाचे कार्य म्हणजे इस्राएलच्या खऱ्या देवाची पुनर्स्थापना करण्याचे कार्य आहे आणि आपल्या कुटुंबांमध्ये, मंडळ्यांमध्ये आणि समाजामध्ये आपल्या देवाचे प्रतिबिंब दाखविण्याचे आवाहन आहे.

“आणि तो इस्राएलच्या पुष्कळ मुलांना त्यांच्या प्रभू देवाकडे वळवील. (१७) तो एलीयाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने त्याच्यापुढे चालेल, पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे वळविण्यासाठी आणि अवज्ञाकारी लोकांना नीतिमानांच्या ज्ञानाकडे वळविण्यासाठी; प्रभूसाठी तयार केलेले लोक तयार करावे म्हणून.” — लूक १:१६-१७

अंतःकरणे वळविण्यामध्ये मुलांनी आपल्या पालकांचा आदर करावा ही जाणीव आणि पालकांनी आपल्या मुलांना आशीर्वाद द्यावा ही जाणीव यांचा समावेश होतो. दैवी नमुन्याच्या चौकटीतील प्रेमळ परस्पर संबंधांच्या अधिकारव्यवस्थेनुसार, एकमेकांप्रती आपली कर्तव्ये आणि जबाबदाऱ्या यांची जाणीव होणे हे त्यात समाविष्ट आहे. लोकांना अवज्ञेपासून परावृत्त करण्यामध्ये त्यांनी आपल्या मंडळीतील आणि समाजातील पुढाऱ्यांप्रती आदराकडे परत येणे आणि या पुढाऱ्यांनी आपल्या देखरेखीखाली असलेल्या लोकांना आशीर्वाद देण्याची व त्यांचे संरक्षण करण्याची गरज ओळखणे यांचा समावेश होतो. एलीयाचे कार्य लोकांना सर्व मानवी अधिकारांपासून स्वतःला मुक्त करण्याचे आवाहन करत नाही, तर त्या अधिकाराला दैवी नमुन्यानुसार पुनर्स्थापित करण्याचा प्रयत्न करण्याचे आवाहन करते. आपल्या घरी, मंडळ्यांमध्ये आणि समाजामध्ये दैवी नमुना कसा पुनर्स्थापित करावा हे आम्हाला दाखविण्यासाठी एलीयाच्या सामर्थ्यासाठी आणि आत्म्यासाठी आपण एकत्र येऊन प्रार्थना करू या.

४. आशीर्वाद आणि शाप

जसजसे आपण पवित्र शास्त्राद्वारे दैवी नमुन्याचा अधिक बारकाईने अभ्यास करतो, तसतसे या नमुन्यातील “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्या द्वारे” हे भाग एकमेकांशी कसे संबंधित आहेत याचे एक चित्र आपल्यासमोर स्पष्ट होते. आपला स्वर्गीय पिता हा आशीर्वाद देणारा देव आहे. बायबल काय म्हणते ते लक्षात घ्या:

“देव मनुष्य नाही की त्याने लबाडी करावी; मनुष्याचा पुत्र नाही की त्याने पश्चात्ताप करावा. त्याने सांगितले आणि ते करणार नाही काय? किंवा त्याने बोलून दाखवले आणि ते पूर्ण करणार नाही काय? (२०) पाहा, मला आशीर्वाद देण्याची आज्ञा मिळाली आहे; त्याने आशीर्वाद दिला आहे आणि मी तो बदलू शकत नाही.” — गणना २३:१९-२०

आणि परत :

“प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक परिपूर्ण दान वरून, प्रकाशांच्या पित्यापासून येते; त्याच्यामध्ये बदल नाही आणि फिरण्यामुळे होणारी छाया नाही.” — याकोब १:१७

आपण लक्षात ठेवण्यासारख्या मुख्य गोष्टींपैकी एक म्हणजे “ज्याच्यापासून” असलेल्यासाठी “ज्याच्या द्वारे” असलेल्याला आशीर्वाद देणे हा आनंद, विशेषाधिकार आणि कर्तव्य आहे. तसेच आपण हेही लक्षात घेतो की आशीर्वादाची शक्ती “ज्याच्या द्वारे” असलेल्याचा “ज्याच्यापासून” असलेल्याप्रती असलेल्या आदराने मोजली जाते.

हा आशीर्वाद अशा प्रमाणात असतो की तो शापामध्ये बदलू शकतो. जसे प्रेम, सन्मान, आदर आणि आज्ञाधारकपणा हे अनादर, अवमान आणि अवज्ञेमध्ये बदलतात, तसे माध्यम आशीर्वादापासून शापाकडे वळते. जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाने आपल्या जीवनात अधिकार म्हणून नेमलेल्या व्यक्तीविरुद्ध जाते, तेव्हा जो आशीर्वाद तिला मिळायला हवा होता तो शापामध्ये बदलतो. हे उतारे काळजीपूर्वक लक्षात घ्या:

“जे माझा द्वेष करतात त्यांच्या वडिलांच्या अनीतीची शिक्षा मुलांना तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंत भोगावी लावतो; आणि जे माझ्यावर प्रेम करतात व माझ्या आज्ञा पाळतात अशा हजारो पिढ्यांवर दया करतो.” — निर्गम २०:५-६

“जे तुला आशीर्वाद देतील त्यांना मी आशीर्वाद देईन; आणि जो तुला शाप देईल त्याला मी शाप देईन; आणि तुझ्यामध्ये पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील.” — उत्पत्ती १२:३

हा सिद्धांत सर्वाधिक प्रभावीपणे तेथे दिसून येतो, जेथे “ज्याच्या द्वारे” असलेल्याचा उगम थेट “ज्याच्यापासून” असलेल्यापासून होतो — नेमके तेथेच कृतज्ञता सर्वाधिक असायला हवी.

“परंतु प्रत्येक पुरुषाचे मस्तक ख्रिस्त आहे; स्त्रीचे मस्तक पुरुष आहे; आणि ख्रिस्ताचे मस्तक देव आहे, हे तुम्ही जाणावे अशी माझी इच्छा आहे.” — १ करिंथकर ११:३

“वृद्धांची मुले म्हणजे त्यांचा मुकुट, आणि मुलांचे वैभव म्हणजे त्यांचे वडील.” — नीतिसूत्रे १७:६

हे माध्यम इतके सामर्थ्यशाली आहे की त्यामध्ये जीवन आणि मृत्यूचे सामर्थ्य आहे.

“परंतु त्याने उत्तर दिले, ‘मनुष्य केवळ भाकरीने जगणार नाही, तर देवाच्या मुखातून निघणाऱ्या प्रत्येक शब्दाने जगेल.’” मत्तय ४:४

“जीवन देणारा आत्माच आहे; देहापासून काही लाभ होत नाही. मी तुम्हांला जी वचने सांगितली आहेत ती आत्मा आणि जीवन आहेत.” योहान ६:६३

“मृत्यू आणि जीवन जिभेच्या अधिकारात आहेत; आणि जे तिच्यावर प्रेम करतात ते तिचे फळ खातील.” नीतिसूत्रे १८:२१

“प्रत्येक मूल आपल्या पित्याच्या जीवनामुळे जगते.” माउंट ऑफ ब्लेसिंग, पृष्ठ ७८.

पित्याची वचने आपल्यासाठी जीवन आहेत आणि त्याचा शब्द त्याने आपल्याला आशीर्वाद व संरक्षण देण्यासाठी नेमलेल्या तिहेरी दोरखंडाद्वारे आपल्यापर्यंत पोहोचतो. आपल्या पित्याला आपल्याकडे पाठवायचा असलेला सर्वात तातडीचा आणि महत्त्वपूर्ण आशीर्वाद म्हणजे ही वचने:

“आणि पाहा, स्वर्गातून अशी वाणी झाली, ‘हा माझा प्रिय पुत्र आहे; याच्यावर मी संतुष्ट आहे.’” — मत्तय ३:१७

ख्रिस्ताला पित्याकडून मिळालेला हा आशीर्वाद आपल्यापर्यंत पोहोचविला जातो.

“त्याच्या कृपेच्या गौरवाची स्तुती व्हावी म्हणून, त्याने आपल्याला प्रियकरामध्ये स्वीकारले आहे.” — इफिसकर १:६

येशूने आपल्या पित्याकडून त्याचे त्याच्यावर किती प्रेम आहे हे ऐकले तेव्हा त्याला जो आनंदाचा अनुभव आला, तो आपल्यापर्यंतही पोहोचू शकतो हे जाणून घेणे किती अद्भुत नाही का? आपण हे लक्षात ठेवू या की पित्याची ही वचने आपण पुत्रावर पित्याचा किती अधिकार आहे असे मानतो यावरच सामर्थ्यवान ठरतात. त्रिएक देवत्वामध्ये पित्याचा अधिकार सोपविलेला आहे, म्हणजे आत्म्याने आणि पुत्राने पित्याला त्याच्या स्थानावर निवडले. तरी बायबल प्रकट करते की पित्याला आपल्या पुत्रावर पूर्ण अधिकार आहे; म्हणून त्याची आशीर्वादाची वचने पूर्णपणे प्रभावी आहेत. तो पूर्ण आशीर्वाद ख्रिस्ताद्वारे आपला होऊ शकतो. ख्रिस्ताचा पिता देव आहे आणि ख्रिस्त देवाचा पुत्र आहे हे जाणून सुवार्तेचे हृदय आपण पाहू शकू, अशी मी मनापासून प्रार्थना करतो.^८ आपण प्रियकरामध्ये स्वीकारले गेलो आहोत आणि त्याचा आशीर्वाद पूर्णपणे निश्चित आहे, हे आपण खरोखर जाणू शकतो ते याच एकमेव मार्गाने.

ख्रिस्त पित्याचा पूर्ण आणि परिपूर्ण आशीर्वाद स्वीकारण्यास कसा समर्थ झाला आणि त्याने तो स्वेच्छेने कसा स्वीकारला, हे आपण काळजीपूर्वक लक्षात घेतो—ख्रिस्ताने आपल्या पित्याच्या मस्तकपदाचा आणि अधिकाराचा पूर्णपणे, परिपूर्णपणे आणि संपूर्णपणे आदर केला. परंतु ख्रिस्त हे केवळ यासाठी करू शकला कारण तो आपल्या पित्याला परिपूर्णपणे ओळखत होता, त्याचा पिता पूर्णपणे चांगला आहे हे त्याला माहीत होते आणि म्हणून तो आपल्या पित्यावर पूर्णपणे विश्वास ठेवू शकत होता. ख्रिस्ताप्रमाणे पित्याला इतर कोणत्याही अस्तित्वाने ओळखले नव्हते (मत्तय ११:२७):

^८ “देव हा ख्रिस्ताचा पिता आहे; ख्रिस्त हा देवाचा पुत्र आहे.” — टेस्टिमोनियज, खंड ८, पृष्ठ २६८.

“मग येशूने त्यांना उत्तर दिले, ‘मी तुम्हांला खरेखरे सांगतो, पुत्र स्वतःहून काही करू शकत नाही; पिता जे काही करीत असलेला तो पाहतो, तेच तो करतो; कारण पिता जी कामे करतो, तीच पुत्रही त्याचप्रमाणे करतो.’” — योहान ५:१९

ख्रिस्ताच्या जीवनामध्ये आपण पाहतो की आशीर्वाद प्राप्त करण्याची गुरुकिल्ली म्हणजे “ज्याच्यापासून” असलेल्या व्यक्तीची वचने पाळणे होय. आपल्या वर ज्यांना अधिकार देण्यात आला आहे त्यांच्या वचनांचे आपण पालन करतो तेव्हा, आपले संरक्षण करण्यासाठी आणि आपल्याला आशीर्वाद देण्यासाठी नेमलेल्या व्यक्तीला त्यामुळे आशीर्वाद मिळतो.

“...आणि जे तुला आशीर्वाद देतील त्यांना मी आशीर्वाद देईन.” — उत्पत्ती १२:३

ज्याप्रमाणे देवाच्या पुत्राने आपल्या पित्याची आज्ञा पाळली, त्याचप्रमाणे सारा आपल्या पतीची आज्ञा पाळत होती.

“जशी सारा अब्राहामाची आज्ञा पाळीत असे आणि त्याला प्रभू म्हणत असे, तशा तुम्ही चांगले करीत असाल आणि कोणत्याही भीतीने घाबरून जात नसाल तर तुम्ही तिच्या मुली आहात.” — १ पेत्र ३:६

हेच पुन्हा पालक आणि मुलांच्या नमुन्यात प्रतिबिंबित झालेले आपल्याला दिसते:

“मुलांनो, प्रभूमध्ये आपल्या आईवडिलांची आज्ञा पाळा; कारण हे योग्य आहे.” — इफिसकर ६:१

“मुलांनो, सर्व गोष्टींत आपल्या आईवडिलांची आज्ञा पाळा; कारण हे प्रभूला संतोषकारक आहे.” — कलस्सैकर ३:२०

आणि तिहेरी दोरखंडाच्या सर्व पैलूंनी संबंधित हा सिद्धांत व्यक्त झालेला आपल्याला दिसतो:

“प्रत्येक मनुष्याने वरच्या अधिकारांच्या अधीन असावे. कारण देवापासून नसलेला अधिकार नाही; जे अधिकार आहेत ते देवाने नेमलेले आहेत. म्हणून जो कोणी अधिकाराचा विरोध करतो तो देवाच्या व्यवस्थेचा विरोध करतो; आणि जे विरोध करतात ते स्वतःवर दंड ओढवून घेतील.” — रोमकर १३:१-२

“प्रभूच्या निमित्ताने प्रत्येक मानवी व्यवस्थेच्या अधीन व्हा; मग ती सर्वोच्च म्हणून राजाची असो, (१४) किंवा दुष्कर्म करणाऱ्यांना शिक्षा करण्यासाठी आणि चांगले करणाऱ्यांची प्रशंसा करण्यासाठी त्याच्याकडून पाठविलेले राज्यपाल असोत.” — १ पेत्र २:१३-१४

“बंधून्तो, आम्ही तुम्हांला विनंती करतो की, जे तुमच्यामध्ये श्रम करतात, प्रभूमध्ये तुमच्यावर अधिकार ठेवतात आणि तुम्हांला बोध करतात, त्यांना ओळखा; (१३) त्यांच्या कार्यामुळे त्यांना प्रेमाने अत्यंत मान द्या. आणि एकमेकांशी शांततेने राहा.” — १ थेस्सलनीकाकर ५:१२-१३

जेव्हा आपण दैवी नमुन्यात येशूच्या जीवनाकडे पाहतो, तेव्हा आपल्याला दिसते की जीवन आणि आशीर्वाद हे त्याच्यावर असलेल्या अधिकाराच्या अधीन राहणे, त्याचा आदर करणे, त्याला सन्मान देणे आणि त्या अधिकाराची वचने पाळणे यांतून येतात.

पुन्हा आपण हे सांगतो की आशीर्वादाचे सामर्थ्य “ज्याच्या द्वारे” असलेल्याचा “ज्याच्यापासून” असलेल्याप्रती असलेल्या आदर आणि सन्मानाच्या सामर्थ्याने थेट मोजले जाते. आपण “ज्याच्यापासून” असलेल्या व्यक्तीच्या वचनांना जितके अधिक मौल्यवान मानू, तितकेच ते आपल्यासाठी अधिक आशीर्वाद ठरतील. आपल्यावर असलेल्या “ज्याच्यापासून” अधिकाराचा आपण जितका अधिक तिरस्कार करू, तितकी त्यांची वचने आपल्याला न्याय आणि दोषारोपणासारखी वाटतील. आपल्यावर अधिकार असलेल्या व्यक्तीचा नकार केल्यामुळे हा शाप आपल्यावर अधिक तीव्रतेने येतो, कारण त्यामुळे आपण स्वतःच भावनिकदृष्ट्या स्वतःला दोषी ठरवतो आणि त्या अधिकार असलेल्या व्यक्तीपासून दूर असल्याची भावना अनुभवतो. परिणामी, आपल्या अधीन असलेल्या लोकांसाठी अधिकाराचे स्थान धारण करण्याची आपली क्षमता नष्ट होते. जेव्हा आपण अधीन असतो, तेव्हा मान्यता देणारी वचने आशीर्वाद आणतात; आणि नापसंतीची वचने सुधारण्यासाठी मिळालेल्या मार्गदर्शनाबद्दल कृतज्ञता निर्माण करतात. परंतु जेव्हा आपण अधीन नसतो, तेव्हा आशीर्वादाची वचनेही त्रासदायक वाटू शकतात, कारण आपल्याला त्या उगमस्थानावर भावनिकदृष्ट्या अवलंबून राहायचे नसते; तर नापसंतीची वचने राग आणि प्रतिशोधाच्या भावना निर्माण करतात.

या प्रक्रियेचे एक चांगले उदाहरण काइनच्या कथेमध्ये आढळते. काइनने उपासनेमध्ये योग्य अर्पण न आणल्यामुळे देवाची आज्ञा मोडली. त्यानंतर देवाने काइनची चूक त्याला स्पष्टपणे दाखवून दिली आणि योग्य गोष्ट करण्यासाठी त्याला प्रोत्साहित केले. काइनला सुधारण्याचा हा प्रयत्न त्याचा राग अधिकच वाढवणारा ठरला आणि शेवटी त्याने योग्य गोष्ट करण्याचा आग्रह करणाऱ्या आपल्या भावाची हत्या केली. शाप काइनवर मोठ्या प्रमाणात आला. का? देवाने त्याला दुःख भोगायला लावले म्हणून का? नाही; तर काइनच्या स्वतःच्या न्यायबुद्धीमुळे त्याला असे वाटले की तो स्वर्गाच्या नापसंतीमध्ये जगत आहे. देवाला दिलेल्या काइनच्या उत्तरातील समासातील पर्यायी अर्थ काळजीपूर्वक लक्षात घ्या, जेव्हा तो म्हणतो:

“काइन परमेश्वराला म्हणाला, ‘माझी शिक्षा मी सहन करू शकत नाही इतकी मोठी आहे.’” — उत्पत्ती ४:१३

समासातील पर्यायी अर्थ पाहिल्यास ते असे म्हणते, “माझी अनीती क्षमा केली जाण्यापेक्षा अधिक मोठी आहे.” याचा अर्थ असा की काइनला इतके वाईट वाटत होते की देव त्याला स्वीकारू शकतो, यावर त्याचा विश्वासच उरला नव्हता. हाच शापाचा गाभा आहे. जेव्हा आपण देवाची आणि त्याने नेमलेल्या प्रतिनिधी अधिकारांची आज्ञा मोडतो, तेव्हा स्वर्गाकडून आपल्याला मान्यता किंवा स्वीकार मिळत नाही, अशी भावना अधिकाधिक दृढ होत जाते. या तत्त्वापासून सुटका नाही. स्वतःला नीतिमान ठरवू इच्छणाऱ्या त्या नियमशास्त्राच्या शिक्षकाने येशूला “माझा शेजारी कोण?” असा प्रश्न विचारला, त्याचप्रमाणे आज अनेक जण देवाने नेमलेल्या अधिकारांपासून किंवा कर्तव्यांपासून स्वतःला दूर ठेवण्याचा प्रयत्न करतात. म्हणून आज अनेक लोक विचारतात, “माझ्या जीवनात अधिकार कोणाचा आहे?” अनेक जण दावा करतात की केवळ बायबलच त्यांचा अधिकार आहे^९; परंतु तोच अधिकार त्यांच्या या दावाचा निषेध करतो. देवाने आपल्या जीवनात आपल्याला आशीर्वाद देण्यासाठी अधिकाराची तिहेरी दोरी ठेवली आहे; पवित्र शास्त्र याविषयी स्पष्ट आहे. बायबल हे एकमेव बीज किंवा “ज्याच्यापासून” असलेला अधिकार आहे, परंतु देवाने आपल्या संरक्षणासाठी आणि आशीर्वादासाठी आपल्या जीवनात “ज्याच्या द्वारे” किंवा पालनपोषण करणाऱ्या अधिकारांची तिहेरी दोरी

^९ “जर देवाच्या मंडळीमध्ये परिपूर्ण सुसंवाद अस्तित्वात असल्याचे जगाला दिसले, तर ख्रिस्ती धर्माच्या समर्थनार्थ ते त्यांच्यासाठी एक प्रभावी पुरावा ठरेल. मतभेद, दुःखदायक विसंवाद आणि मंडळीतील क्षुल्लक वाद हे आपल्या उद्धारकर्त्याचा अपमान करतात. जर स्वतः देवाला समर्पित केले आणि येशूचे अनुयायी मंडळीच्या वाणीचे पालन करू लागले, तर हे सर्व टाळता येऊ शकते. अविश्वास आपल्याला असे सुचवतो की वैयक्तिक स्वातंत्र्यामुळे आपले महत्त्व वाढते आणि योग्य व उचित काय आहे याविषयी आपल्या स्वतःच्या कल्पना मंडळीच्या निर्णयापुढे झुकवणे हे दुर्बलतेचे लक्षण आहे. परंतु अशा भावना आणि विचार मनात बाळगल्याने मंडळीमध्ये केवळ अराजकता आणि आपल्यामध्ये गोंधळ निर्माण होईल. ख्रिस्ताने पाहिले की देवाच्या कार्यासाठी ऐक्य आणि ख्रिस्ती बंधुभाव आवश्यक आहेत; म्हणून त्याने आपल्या शिष्यांना त्याची आज्ञा दिली. आणि त्या काळापासून आजपर्यंतचा ख्रिस्ती धर्माचा इतिहास निर्णायकपणे सिद्ध करतो की केवळ ऐक्यामध्येच सामर्थ्य आहे. व्यक्तीने आपल्या वैयक्तिक निर्णयाला मंडळीच्या अधिकारापुढे अधीन करावे.” — रिचर्ड अँड हेरल्ड, १९ फेब्रुवारी १८८०.

ठेवली आहे. जर आपण त्यांना नाकारले, तर आपण देवाच्या अधिकारालाच नाकारत आहोत आणि त्याचा परिणाम आपल्यावर शापाच्या रूपाने होईल.

या माध्यमाच्या संदर्भात स्वाभाविकपणे एक प्रश्न निर्माण होतो: “माझ्या अधिकाराच्या माध्यमातील एखादी व्यक्ती मला देवाच्या वचनाच्या विरुद्ध काही करण्यास सांगते, तेव्हा मी काय करावे? जेव्हा एखादी अधिकार असलेली व्यक्ती देवाला नाकारते आणि अनैतिक जीवन जगते, तेव्हा मी काय करावे? तरीही मी त्यांच्या अधिकाराच्या अधीन राहावे का?” आता आपण पुढे याच प्रश्नाकडे वळणार आहोत, कारण आपल्या सर्वांना कधी ना कधी या प्रश्नाला सामोरे जावे लागते आणि बायबलनुसार आपण त्याला कसा प्रतिसाद द्यावा हे जाणून घेणे महत्त्वाचे आहे.

भाग २. पुढारी अपयशी ठरल्यावर दैवी नमुना

५. धर्मत्यागाला प्रतिसाद

अनेकांनी “प्रतिबंधाचा एक ओंस उपचाराच्या एका पोंडापेक्षा अधिक मौल्यवान असतो” ही परिचित म्हण ऐकली असेल, आणि देवाच्या आशीर्वादाच्या तिहेरी दोरखंडामध्ये जगताना हे निश्चितच लागू होते. आपल्या मागील अध्यायात आपण याविषयी बोललो की जे लोक अधिकाराच्या अधीन आहेत, ते अधिकाराचा आदर आणि आज्ञापालन करतात तेव्हा त्यांना आशीर्वाद मिळतो. यामुळे आता असा प्रश्न निर्माण होतो की, अधिकारावर असलेली एखादी व्यक्ती आपल्याला देवाच्या वचनात प्रकट न झालेल्या गोष्टी करण्यास सांगते, किंवा ती स्वतः देवाच्या इच्छेनुसार नसलेल्या गोष्टींमध्ये सहभागी होते, तर आपण काय करावे?

पुढाऱ्यांसाठी प्रार्थना

आपण सर्वप्रथम प्रार्थना आणि अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींबद्दल अधीन राहण्याच्या वृत्तीने अशा परिस्थिती उद्भवण्यापासून रोखण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. आपल्या जीवनातील अधिकार असलेल्या व्यक्ती कोण आहेत हे आपण ओळखल्यानंतर, देवाने त्यांना आशीर्वाद द्यावा आणि त्यांची भूमिका योग्य रीतीने पार पाडण्यासाठी त्यांना ज्ञान, धैर्य, संयम आणि विवेकबुद्धी द्यावी, यासाठी आपण त्यांच्यासाठी प्रार्थना केली पाहिजे. बायबलमध्ये आपल्याला हाच सल्ला देण्यात आला आहे:

“म्हणून सर्वप्रथम मी विनंती करतो की, सर्व मनुष्यांसाठी विनवण्या, प्रार्थना, मध्यस्थीच्या प्रार्थना आणि उपकारस्तुती केल्या जाव्यात; (२) राजांसाठी आणि सर्व अधिकारपदांवर असलेल्या लोकांसाठीही, यासाठी की आपण सर्व प्रकारच्या सुभक्तीने व प्रामाणिकपणाने शांत व स्थिर जीवन जगावे.” — १ तीमथ्य २:१-२

आपण नियमितपणे आपल्या पालकांसाठी प्रार्थना करतो का, की देवाने त्यांना, त्यांच्या आरोग्याला आणि त्यांच्या सर्व कार्यांना आशीर्वाद द्यावा? आपल्या पालकांनी आपल्या शब्दांद्वारे आणि दयाळूपणाच्या कृतींद्वारे आपल्याला आशीर्वाद द्यावा, अशी आपण प्रार्थना करतो का? आपल्या प्रार्थनांद्वारे आपण स्वतःवर आणि आपल्या मुलांवर आशीर्वाद आणू शकतो आणि आपल्या स्वर्गीय पित्याचीही अशीच इच्छा आहे.

आपण आपल्या मंडळीतील पुढाऱ्यांसाठी, आपल्या पाळकासाठी आणि स्थानिक मंडळीतील वडिलांसाठी विश्वासूपणे प्रार्थना करतो का? आपल्या पित्याने त्यांना शांती, आनंद आणि ख्रिस्ताचे प्रेम द्यावे, अशी आपण प्रार्थना करतो का? आपल्या स्थानिक समाजातील पुढाऱ्यांविषयी आणि सरकारी अधिकाऱ्यांविषयी काय? आपण त्यांच्यासाठी प्रार्थना करतो का? आपण त्यांना परमेश्वरासमोर उचलून धरतो का आणि त्यांच्या कुटुंबांसाठी व त्यांच्या संरक्षणासाठी प्रार्थना करतो का? या गोष्टी प्रत्येक ख्रिस्ती व्यक्तीचे कर्तव्य आहेत.

तरीही हे कर्तव्य मोठ्या प्रमाणावर पाळले जाते का? माझ्या पाहण्यात तरी तसे नाही. असे का आहे? हे सैतानाच्या बनावट दैवी नमुन्याचे आणखी एक उदाहरण आहे, जे अधिकाराच्या रचनेला सपाट करते. जेव्हा आपण हे पाहत नाही की आपण अधिकाराच्या तिहेरी दोरखंडामध्ये आहोत, तेव्हा आपल्या वर असलेल्या लोकांसाठी प्रार्थना करण्याची आपली गरज आपल्याला जाणवत नाही, कारण ते खरोखरच आपल्या वर आहेत यावर आपला विश्वास नसू शकतो. आणि जर आपण काही प्रमाणात ते आपल्या वर आहेत असे मानत असलो, तरीही आपण अनेकदा त्यांना आपल्यासाठी आशीर्वादाचे माध्यम म्हणून पाहत नाही. जेव्हा सैतानाच्या हल्ल्यांमुळे पुढारी थकून जातात, तेव्हा आपल्या पुढार्यांचे हात उंच धरून त्यांना आधार देण्यासाठी आणि प्रोत्साहन देण्यासाठी आपल्याला अहरोन आणि हूर यांच्यासारख्या पुरुषांची गरज असते. संधी मिळाल्यावर आपण आपल्या पुढार्यांना कृतज्ञतेची पत्रे किंवा संदेश पाठवतो का? ते जे चांगले कार्य करीत आहेत त्याबद्दल आपण त्यांचे आभार मानतो का? पुढार्यांना प्रोत्साहनाची गरज असते आणि त्यांना आपल्या प्रार्थनांची गरज असते. जे सर्व दैवी नमुन्याचे अनुसरण करतात ते आपल्या वर अधिकार असलेल्या लोकांची आठवण ठेवतील आणि आपल्या दयाळूपणाच्या कृतींद्वारे व प्रेमळ वृत्तीने त्यांना आशीर्वाद देण्याचा प्रयत्न करतील.

ही प्रक्रिया महत्वाची आहे, कारण एखादा पुढारी पडला तर लोकांनी स्वतःला हा प्रश्न विचारला पाहिजे: “मी या पुढार्यासाठी विश्वासूपणे प्रार्थना केली होती का? मी या पुढार्याला प्रोत्साहन दिले होते का?” जर आपण प्रामाणिकपणे याचे उत्तर देऊ शकत नसलो, तर आपण जे कार्य करायला हवे होते ते स्वतः न केल्याबद्दल आपणही पश्चात्ताप केला पाहिजे. अधिकाराखाली असलेल्या लोकांनी त्या अधिकारासाठी प्रार्थना करणे थांबवावे, हे घडवून आणणे हे सैतानाचे काळजीपूर्वक आखलेले उद्दिष्ट आहे. त्यानंतर तो त्या पुढार्याला पाप करण्यास प्रवृत्त करू शकतो आणि मग लोकांना अफवा, आरोप आणि तिरस्कार यांच्या माध्यमातून त्या पुढार्याविरुद्ध उभे करू शकतो.

जर आपण एखाद्या पुढार्यासाठी विश्वासूपणे प्रार्थना केली असेल आणि त्या प्रक्रियेद्वारे आपल्या अंतःकरणात त्यांच्याविषयी प्रेम व जिव्हाळा निर्माण झाला असेल, तर त्या पुढार्याचे पतन आपल्या डोळ्यांसमोर घडताना बंडखोरीच्या आणि असंतोषाच्या भावनेपासून आपले संरक्षण होईल. जे लोक पुढार्यांच्या पापांकडे त्वरेने लक्ष वेधतात, ते हे प्रकट करतात की त्यांनी त्या पुढार्यासाठी प्रार्थना करण्यात आणि आपल्या प्रेमाने त्याला आधार देण्यात मात्र दिरंगाई केली आहे. चला, आपल्या स्वभावतः पापी अंतःकरणात खोलवर पाहू या—दुःखाची गोष्ट अशी आहे की, अनेकदा आपल्या वर असलेले लोक पडावेत अशीच आपली इच्छा असते. परंतु देवाची इच्छा आहे की आपण सर्व मनुष्यांविषयी सद्भावना बाळगावी, विशेषतः उच्च पदांवर असलेल्या आणि मोठी जबाबदारी वाहणाऱ्या लोकांविषयी.

पुढारी अपयशी ठरल्यावर

आता एखादा पुढारी अपयशी ठरला असेल, तर अशा परिस्थितीकडे आपण वळू या. दैवी नमुन्यातील अशा काही परिस्थितींची आपण पुन्हा आठवण करून घेऊ या, ज्या याला लागू होऊ शकतात.

उगम – ज्याच्यापासून	माध्यम – ज्याच्या द्वारे	संदर्भ
पिता	पुत्र	1 करिंथकर 8:6; 1 करिंथकर 11:3; इब्री 1:1-3
पती	पत्नी	उत्पत्ति 3:16; 1 करिंथकर 11:3; इफिसकर 5:25; 1 पेत्र 3:1
पिता	माता	विर्गळ 20:12; इफिसकर 6:1; कलस्सैकर 3:20
माता	मुले	1 तीमथ्य 2:15
ख्रिस्त	पती	1 करिंथकर 11:3
ख्रिस्त	मंडळी	इफिसकर 5:25
संदेश्वा	याजक	निर्गम 4:16; लेवीय 8:36
वडील/पाळक	कळप	1 पेत्र 5:2; 1 थेस्सलनीकाकर 5:12,13
राजा/राज्यपाल	प्रजा/नागरिक	रोमकर 13:1-3; 1 पेत्र 2:13,14
बायबल	भविष्यवाणीचा आत्मा	RH जानेवारी 20, 1903 “Lesser Light”
बायबल	पाळक/वडील	2 तीमथ्य 4:2; 1 पेत्र 5:2

आपण यापूर्वी लक्षात घेतल्याप्रमाणे, “ज्याच्या द्वारे” असलेल्या व्यक्तीला त्याच्यावर अधिकार असलेल्या “ज्याच्यापासून” असलेल्या व्यक्तीचा आदर व आज्ञापालन केल्यावर आशीर्वाद मिळतो. जेव्हा एखादी अधिकार असलेली व्यक्ती आपल्यावर दबाव आणून बायबलच्या विरुद्ध असलेली एखादी गोष्ट करण्यास भाग पाडण्याचा प्रयत्न करते, तेव्हा आपण आदरपूर्वक सांगितले पाहिजे की आपण ते करू शकत नाही. बायबलमध्ये याची काही उदाहरणे पुढीलप्रमाणे आहेत:

“नबुखदनेस्सर म्हणाला, ‘शद्रख, मेशख आणि अबेदनेगो, हे खरे आहे काय की तुम्ही माझ्या देवांची सेवा करीत नाही आणि मी उभारलेल्या सोन्याच्या मूर्तीला नमन करीत नाही? ... (१६) शद्रख, मेशख आणि अबेदनेगो यांनी राजाला उत्तर दिले, ‘हे नबुखदनेस्सरा, या बाबतीत तुला उत्तर देण्याची आम्हाला गरज नाही. (१७) तसे असल्यास, ज्या आमच्या देवाची आम्ही सेवा करतो तो आम्हाला धगधगत्या अग्नीच्या भट्टीतून सोडविण्यास समर्थ आहे आणि हे राजा, तो आम्हाला तुझ्या हातातून सोडवील. (१८) पण तसे न झाले तरी, हे राजा, तुला हे माहीत असू दे की आम्ही तुझ्या देवांची सेवा करणार नाही आणि तू उभारलेल्या सोन्याच्या मूर्तीला नमन करणार नाही. — दानिएल ३:१४, १६-१८

“या गोष्टी घडून गेल्यावर असे झाले की, त्याच्या धन्याच्या पत्नीने योसेफाकडे नजर लावून पाहिले आणि ती म्हणाली, ‘माझ्याबरोबर निज.’ (८) पण त्याने नकार दिला आणि आपल्या धन्याच्या पत्नीला म्हटले, ‘पाहा, या घरात माझ्याबरोबर काय आहे हे माझ्या धन्याला माहीत नाही; आणि त्याने आपल्याजवळ जे काही आहे ते माझ्या हातात सोपवले आहे.’” — उत्पत्ती ३९:७-८

“त्यांनी त्यांना बोलावून येशूच्या नावाने काहीही बोलू नये किंवा शिकवू नये अशी आज्ञा केली. (१९) पण पेत्र व योहान यांनी त्यांना उत्तर दिले, ‘देवाच्या दृष्टीने देवापेक्षा तुमचे म्हणणे ऐकणे योग्य आहे काय, याचा निर्णय तुम्हीच करा.’” — प्रेषितांची कृत्ये ४:१८-१९

वरील उदाहरणांमध्ये, देवाच्या लोकांना पवित्र शास्त्राच्या विरुद्ध जाण्यास सांगण्यात आले, परंतु त्यांनी तसे करण्यास नकार दिला. त्याऐवजी, उच्च अधिकाराच्या आज्ञेचे पालन केल्यामुळे येणाऱ्या परिणामांना सामोरे जाण्यास ते तयार होते. सार्वत्रिक रविवार कायदा लागू केला जाईल तेव्हा नजीकच्या भविष्यात देवाच्या लोकांसमोरही हीच परीक्षा येणार आहे.

तरीही नेतृत्वाशी संबंधित बहुतेक परिस्थितींमध्ये आपल्या विवेकाच्या विरुद्ध जाण्याची थेट आज्ञा दिलेली नसते, तर त्या नेत्याने आपली भूमिका विश्वासूपणे पार पाडण्यात केलेले स्वतःचे अपयश असते. अशा परिस्थितींमध्ये बायबलमध्ये पुढील काही उदाहरणे दिली आहेत.

“ज्याच्यापासून”	“ज्याच्या द्वारे”	उदाहरण
पोसिफार	योसेफ	विश्वासूपणे सेवा केली
एली	हन्ना	मंदिरात प्रार्थना केली
सौल	दावीद	प्रभूच्या अभिषेक केलेल्याला हात लावला नाही
आहाब	एलियाह	रथासमोरून पळत गेला
नबुखदनेस्सर	दानिएल	अन्नाची परीक्षा/स्वप्नाचा अर्थ सांगितला

योसेफाने आपल्या मूर्तिपूजक धन्याची विश्वासूपणे सेवा केली आणि त्याच्या घरावर आशीर्वाद यावा यासाठी त्याने सर्वतोपरी प्रयत्न केले. हन्नाच्या बाबतीत, एलीने तिला मद्यधुंद असल्याबद्दल फटकारले आणि तिने नम्रपणे, “नाही, माझ्या स्वामी” असे उत्तर देऊन आपली परिस्थिती स्पष्ट केली. त्याने आपल्या मुलांबाबत हलगर्जीपणा केला आणि अर्पणामध्ये अडचणी निर्माण केल्या म्हणून तिने त्याच्याकडे वळून त्या याजकाला फटकारले नाही. शमुवेलाने शौलाच्या जागी दावीदाचा अभिषेक केला असला, तरी दावीदाने शौलाला दूर करण्यासाठी आपला हात उचलला नाही. त्याने परमेश्वराच्या अभिषिक्ताला हात लावला नाही. एलीया संदेष्टा होता आणि काही बाबतीत तो आहाबपेक्षा उच्च स्थानावर होता, तरीही त्याने इस्राएलच्या राजाचा आदर दाखवला आणि मुसळधार पावसात त्याच्या रथापुढे धावत गेला. दानिएलच्या बाबतीत, अशुद्ध अन्नाविषयी त्याने विवेकबुद्धीने वागून स्वतःची परीक्षा घेण्याची विनंती केली; आणि दानिएल ४ मधील स्वप्नाच्या बाबतीत, दानिएलला आपल्या राजाची खरी काळजी होती हे आपल्याला दिसून येते.

तेव्हा बेल्टशस्सर या नावाने ओळखला जाणारा दानिएल एक तासभर स्तब्ध राहिला आणि त्याचे विचार त्याला व्याकूळ करू लागले. राजाने म्हटले, “बेल्टशस्सरा, स्वप्नामुळे किंवा त्याच्या अर्थांमुळे तू व्याकूळ होऊ नकोस.” बेल्टशस्सरने उत्तर दिले, “माझ्या स्वामी, हे स्वप्न तुझा द्वेष करणाऱ्यांसाठी असो आणि त्याचा अर्थ तुझ्या शत्रूंसाठी असो.” — दानिएल ४:१९

राजाला माहीत होते की दानिएलला त्याची काळजी होती आणि त्यामुळे नबुखदनेस्सरचा त्याच्यावर विश्वास होता. जरी हाच तो मनुष्य होता ज्याने त्याचे घर उद्ध्वस्त केले होते आणि त्याला बंदिवान म्हणून नेले होते, तरीही दानिएलने नम्र आणि अधीन वृत्तीने त्याची विश्वासूपणे सेवा केली आणि त्याचा परिणाम म्हणून त्याला आशीर्वाद मिळाला. या सर्व परिस्थितींमधील मुख्य तत्त्व दैवी नमुन्याच्या एका उदाहरणाला दिलेल्या पुढील सल्ल्याद्वारे व्यक्त करता येते:

त्याचप्रमाणे, हे पत्नींनो, तुम्ही आपल्या स्वतःच्या पतींच्या अधीन असा; यासाठी की, त्यांच्यापैकी कोणी वचनाचे पालन करीत नसला, तरी पत्नींच्या आचरणामुळे तो वचनाशिवाय जिंकला जावा; (२) जेव्हा तो तुमचे शुद्ध आणि आदरयुक्त आचरण पाहील. (३) तुमची शोभा बाह्य स्वरूपाची—केसांच्या वेण्या घालणे, सोन्याचे दागिने घालणे किंवा वस्त्रे परिधान करणे—अशी नसावी; (४) तर अंतःकरणातील गुप्त मनुष्याची असावी,

म्हणजे अविनाशी आणि सौम्य व शांत आत्म्याची शोभा; ती देवाच्या दृष्टीने अत्यंत मौल्यवान आहे. — १ पेत्र ३:१-४

अविश्वासू पती असलेल्या पत्नीच्या बाबतीत, तिने त्याची विश्वासूपणे सेवा करावी आणि आपल्या पतीला आशीर्वाद देण्यासाठी व त्याचा सन्मान करण्यासाठी शक्य ते सर्व मार्ग शोधावेत. या प्रक्रियेद्वारे पतीचे अंतःकरण मऊ होईल अशी आशा आहे आणि पत्नीच्या सन्माननीय आचरणाने तो प्रभावित होऊन आपले हृदय प्रभूला समर्पित करेल. इतर परिस्थितींमध्येही पेत्र पुढील सल्ला देतो:

“प्रभूच्या निमित्ताने प्रत्येक मानवी व्यवस्थेच्या अधीन व्हा; मग ती सर्वोच्च म्हणून राजाची असो, (१४) किंवा दुष्कर्म करणाऱ्यांना शिक्षा करण्यासाठी आणि चांगले करणाऱ्यांची प्रशंसा करण्यासाठी त्याच्याकडून पाठविलेले राज्यपाल असोत. (१५) कारण चांगले आचरण करून तुम्ही मूर्ख लोकांच्या अज्ञानाला गप्प करावे, ही देवाची इच्छा आहे. (१६) स्वतंत्र असूनही आपल्या स्वातंत्र्याचा दुष्टपणासाठी आड म्हणून उपयोग करू नका; तर देवाचे सेवक म्हणून जगा.” — १ पेत्र २:१३-१६

बायबल आपल्याला सल्ला देते की नेतृत्व करणाऱ्या व्यक्तींचा सन्मान करणारी आणि त्यांच्या अधिकाराला मान देणारी अधीन वृत्ती आपण बाळगावी; आणि या प्रक्रियेद्वारे आपण मूर्ख लोकांच्या अज्ञानाला गप्प करू शकतो.

पुढाऱ्याच्या अधीन राहण्याची ही प्रक्रिया त्यांना आपण पुढारी आहोत आणि आशीर्वाद देणे हे आपले कर्तव्य आहे याची सौम्यपणे आठवण करून देण्याचा एक मार्ग आहे. अधीन असलेली व्यक्ती त्या पुढाऱ्यासाठी प्रार्थनाही करीत असेल आणि त्याच्याद्वारे आशीर्वाद मिळावा अशी विनंती करीत असेल. आपल्या हातात राजाचे अंतःकरण धारण करणारा स्वर्गातील आपला देव त्या अंतःकरणाला बदलू शकतो आणि त्याला आशीर्वाद देण्याची जाणीव करून देऊ शकतो. अधीनतेची वृत्ती आपल्या स्वभावामुळेच आशीर्वाद प्राप्त करून देते; परंतु फटकारण्याची वृत्ती पुढाऱ्याला असा संदेश देते की, “मी तुझ्या बरोबरीचा आहे,” किंवा खरं तर, “मी तुझ्यापेक्षा श्रेष्ठ आहे, कारण परिस्थितीविषयी माझे आकलन तुझ्यापेक्षा अधिक योग्य आहे.” म्हणूनच बायबल म्हणते:

“वडिलांना कठोरपणे फटकारू नकोस, तर त्यांना वडिलांप्रमाणे विनंती कर; आणि तरुण पुरुषांना भावांप्रमाणे वागव.” — १ तीमथ्य ५:१

“देवतांची (न्यायाधीशांची) निंदा करू नकोस आणि आपल्या लोकांच्या अधिपतीला शाप देऊ नकोस.” — निर्गम २२:२८

अधिकाराच्या अधीन असलेल्या व्यक्तीने त्या अधिकारावर असलेल्या व्यक्तीला फटकारणे, त्याची निंदा करणे किंवा त्याला शाप देणे हे दैवी नमुन्याचे उल्लंघन आहे. केवळ त्या अधिकाराच्या बरोबरीच्या किंवा त्याहून उच्च स्थानावर असलेली व्यक्तीच थेट फटकारू शकते. एखादा सेवक किंवा वडील बायबलच्या शिकवणीशी सुसंगत नसलेली गोष्ट शिकवत आहे असे आपल्याला वाटत असल्यास, आपण दैवी नमुन्याचे अनुसरण करून अधीनतेच्या वृत्तीने त्यांच्याकडे जावे आणि बायबल काय शिकवते याचा विचार करण्याची नम्रपणे विनंती करावी. त्यांना चुकीचे सिद्ध करणे किंवा मंडळीसमोर त्यांचा पर्दाफाश करणे हे आपले आवाहन किंवा कर्तव्य नाही. सैतानाची इच्छा असते की मंडळीतील सदस्यांनी आपल्या वर असलेल्या अधिकाराच्या पातळीपर्यंत स्वतःला उंचावावे आणि जणू काही तेच अधिकार असावेत अशा रीतीने त्यांच्याशी बोलावे. यामुळे आशीर्वादाचे माध्यम नष्ट होते आणि लोक स्वतःला सैतानाच्या हल्ल्यांसमोर उघडे करतात.

जेव्हा एखादी व्यक्ती आपल्या वर असलेल्या अधिकाराला थेट आव्हान देते, तेव्हा ती त्या अधिकाराचा अनादर करीत असते; आणि अधिकाराचा अनादर केल्यामुळे त्या फटकारणाऱ्या व्यक्तीवर शाप येतो. देवाने अब्राहामाला काय सांगितले होते ते आठवा:

“आणि जे तुला आशीर्वाद देतील त्यांना मी आशीर्वाद देईन; आणि जो तुला शाप देईल त्याला मी शाप देईन; आणि तुझ्याद्वारे पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील.” — उत्पत्ती १२:३

आपण अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींविषयी कशा प्रकारे बोलतो याबाबत आपण अत्यंत सावध असले पाहिजे. अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींविषयी वाईट बोलल्यामुळे आपल्यावर आणि आपल्या कुटुंबांवर शाप येतो. यहुदाने म्हटल्याप्रमाणे:

“त्याचप्रमाणे हे मलिन स्वप्ने पाहणारे देहाला भ्रष्ट करतात, प्रभुत्व तुच्छ लेखतात आणि अधिकारपदावरील व्यक्तींविषयी वाईट बोलतात.” — यहुदा १:८

जेव्हा आपण “प्रभुत्वाचा तिरस्कार करतो आणि अधिकारपदावरील व्यक्तींविषयी वाईट बोलतो,” तेव्हा आपण दैवी नमुना मोडतो आणि स्वतःवर तसेच आपल्या देखरेखीखाली असलेल्या लोकांवर शापांचा प्रवाह आणतो. आपल्या अधिकाराखाली असलेले लोक आपण आपल्या वर असलेल्या अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींशी कसे वागतो हे पाहतात; तेव्हा त्यांच्यावरही त्याच वृत्तीचा प्रभाव पडतो आणि ते आपल्याशीही त्याचप्रमाणे वागू लागतात. एकदा ही वृत्ती एखाद्या समाजात प्रवेशली की, एखाद्या टप्प्यावर तो समाज फुटून व्यक्तीगत मतभेदांच्या रेषांवर तुकडे होईल. “अधिकारपदावरील व्यक्तींविषयी वाईट बोलणाऱ्यांचा” आणि त्यांच्या वर असलेल्या अधिकाराचा हा शाप आहे.

या तत्वांचा आपल्या सध्याच्या मंडळीच्या परिस्थितीच्या संदर्भात विचार करणे अत्यंत महत्वाचे आहे. आपल्यापैकी अनेकांना असा दृढ विश्वास झाला आहे की आपल्या पुढाऱ्यांनी बायबलच्या देवापासून दूर गेले आहेत. या दुःखद परिस्थितीला आपण कसा प्रतिसाद देतो, याचा काळजीपूर्वक विचार करणे आवश्यक आहे. या गोष्टी हाताळताना आपण दैवी नमुन्याचे अनुसरण करीत आहोत का? या टप्प्यावर अनेकदा असा प्रश्न विचारला जातो, “मंडळी म्हणजे काय?” आता आपण पुढे याच विषयाकडे वळणार आहोत.

६. मंडळीची ओळख पटवणे

आपल्या समुदायांमध्ये स्वतःला योग्य प्रकारे स्थान देण्यासाठी, आपण कोणते लोक आणि कोणत्या संस्था आदरास पात्र आहेत हे ओळखणे आवश्यक आहे. तसेच, आपल्या देखरेखीखाली कोण आहेत आणि त्यामुळे त्यांचे संरक्षण व त्यांना आशीर्वाद देण्याची जबाबदारी कोणाची आहे, हेही आपण ओळखले पाहिजे. पाश्चिमात्य समाजात राहिल्यामुळे दैवी नमुन्याच्या अनेक पैलूंची रचना सपाट झाली आहे आणि अनेकांसाठी माध्यमाची व्यवस्था अस्पष्ट झाली आहे. तरीसुद्धा, आपल्यापैकी बहुतेक जण तिहेरी दोरखंडातील दोन दोरखंड ओळखू शकतात.

आपल्यापैकी बहुतेक जण बालपणापासून आपले पालक किंवा संरक्षक कोण आहेत हे ओळखू शकतो आणि आपल्या जीवनातील नागरी अधिकारी, जसे की सरकार, पोलीस आणि न्यायाधिकारी, यांनाही सहज ओळखता येते. परंतु अनेकांना आपल्या जीवनातील मंडळीचा अधिकार कोणाकडे आहे हे ओळखणे तितके सोपे नसते. तिहेरी दोरखंडाचा एक भाग म्हणून, आपण मंडळीला स्पष्टपणे ओळखणे आवश्यक आहे, जेणेकरून आपण कोणाकडे जावे, कोणाकडे विनंती करावी आणि कोणासाठी प्रार्थना करावी हे आपल्याला कळू शकेल.

आपण वैयक्तिकरित्या देवाच्या वचनावर आहार घेतल्याने आणि आपल्या कुटुंबांमध्ये व समुदायांमध्ये दैवी नमुन्याचे अनुसरण केल्याने वैयक्तिक आशीर्वाद प्राप्त करतो; परंतु देवाच्या मंडळीमार्फत मिळणारा एक आशीर्वादही आहे. देवाच्या मंडळीमार्फत मिळणारा हा आशीर्वाद अब्राहामाला देण्यात आलेला आशीर्वाद आहे.

“आणि मी तुला मोठे राष्ट्र करीन, तुला आशीर्वाद देईन आणि तुझे नाव मोठे करीन; आणि तू आशीर्वाद होशील. (३) जे तुला आशीर्वाद देतील त्यांना मी आशीर्वाद देईन; आणि जो तुला शाप देईल त्याला मी शाप देईन; आणि तुझ्याद्वारे पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील.” — उत्पत्ती १२:२-३

इसाएलची मुले देवाच्या वचनांची, तसेच करारांची प्राप्तकर्ती होती. या कराराचा सर्वात महत्वाचा भाग पुढीलप्रमाणे होता:

“मी त्यांच्या पूर्वजांना हात धरून मिसर देशातून बाहेर काढले त्या दिवशी त्यांच्याशी केलेल्या कराराप्रमाणे हा करार असणार नाही; कारण ते माझ्या करारात टिकून राहिले नाहीत आणि मी त्यांची पर्वा केली नाही, असे प्रभू म्हणतो. (१०) त्या दिवसांनंतर इसाएलच्या घराण्याशी मी हा करार करीन, असे प्रभू म्हणतो: मी माझे नियम त्यांच्या मनात ठेवीन आणि ते त्यांच्या अंतःकरणावर लिहीन; मी त्यांचा देव होईन आणि ते माझे लोक होतील. (११) आणि प्रत्येक मनुष्य आपल्या शेजाऱ्याला किंवा आपल्या भावाला, ‘प्रभूला ओळखा’ असे शिकवणार नाही; कारण लहानापासून मोठ्यापर्यंत सर्व मला ओळखतील.” — इब्री ८:९-११

कृपया लक्षात घ्या की हा करार इसाएलच्या घराण्याशी करण्यात आला होता. हे समजून घेणे महत्वाचे आहे की जेव्हा एक राष्ट्र म्हणून इसाएल देवाच्या आशीर्वादाचे माध्यम राहिले नाही, तेव्हा अब्राहामाला दिलेल्या देवाच्या मूळ वचनाशी असलेला संबंध ख्रिस्ती मंडळीकडे हस्तांतरित करण्यात आला¹⁰.

“आता अब्राहामाला आणि त्याच्या संतानाला वचने देण्यात आली. तो अनेक जणांविषयी ‘संतानांना’ असे म्हणत नाही, तर एकाविषयी ‘तुझ्या संतानाला’ असे म्हणतो; आणि ते ख्रिस्त आहे. ... (२९) आणि जर तुम्ही ख्रिस्ताचे असाल, तर तुम्ही अब्राहामाचे संतान आणि वचनाप्रमाणे वारस आहात.” — गलतीकर ३:१६, २९

आपल्याला माहित आहे की प्रेषितांच्या नेतृत्वाखाली देवाची मंडळी जगभरात वेगाने पसरली; परंतु लवकरच तिला तीव्र छळाला सामोरे जावे लागले. या छळामुळे मंडळी अरण्यात गेली, जिथे १२६० वर्षे देवाने तिचे संरक्षण केले.

“आणि ती स्त्री अरण्यात पळून गेली, तेथे देवाने तिच्यासाठी एक जागा तयार केली होती, यासाठी की तेथे तिला एक हजार दोनशे साठ दिवस पोषण मिळावे.” — प्रकटीकरण १२:६

१२६० वर्षांचा कालखंड संपल्यानंतर, देवाच्या लोकांपैकी उरलेले लोक न्यायाच्या घटकेचा संदेश घोषित करण्यासाठी पुढे आले. या समूहाची ओळख देवाच्या आज्ञा पाळणारे आणि येशूवरील विश्वास धारण करणारे अशी करण्यात आली आहे.

“तेव्हा अजगर त्या स्त्रीवर संतापला आणि तिच्या संतानांपैकी उरलेल्या लोकांशी युद्ध करण्यास निघून गेला; ते देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि त्यांच्याकडे येशू ख्रिस्ताची साक्ष आहे.” — प्रकटीकरण १२:१७

हे लक्षात ठेवणे अत्यंत महत्वाचे आहे की आशीर्वादाचे हे माध्यम अब्राहामाद्वारे येते. म्हणून, त्याच्या उपासना पद्धतीतील मुख्य तत्वांचे आपण बारकाईने परीक्षण करणे महत्वाचे आहे; यामुळे अब्राहामाचे खरे आध्यात्मिक वंशज कोण आहेत हे ओळखण्यास आपल्याला मदत होईल. माझ्या *Life Matters* या पुस्तकाच्या ११व्या अध्यायात मी या तत्वांची सविस्तर रूपरेषा दिली आहे; परंतु या पुस्तकाच्या व्याप्तीसाठी, प्रथम अब्राहामामध्ये आणि त्यानंतर इसाएलमध्ये दिसून येणाऱ्या या तत्वांचा संक्षिप्त सारांश मी येथे देत आहे.

¹⁰ “ख्रिस्ताने आपल्या आशेचा आधार असले पाहिजे; कारण केवळ त्याच्याद्वारेच आपण अनंत जीवनाचे वारस होऊ शकतो. अमर वारसा काही निश्चित अटींवर आपल्यासमोर ठेवण्यात आला आहे. या जगात एखाद्या मालमतेचा वारसा आपल्याला मिळू शकत नाही, जोपर्यंत आपल्याकडे कोणत्याही दोषाशिवाय हक्कपत्र नसते; त्याचप्रमाणे येणाऱ्या जगातील वारशावरील आपला हक्कही निर्दोष हक्कपत्राद्वारे स्पष्टपणे सिद्ध झाला पाहिजे. स्वर्गीय वारसा ज्या मार्गाने आपल्याला मिळणार आहे तो देवाच्या वचनात स्पष्टपणे प्रकट करण्यात आला आहे. आपण अब्राहामाच्या करारातील तरतुदीनुसार यावे लागेल, आणि त्याची आवश्यकता अशी आहे: ‘जर तुम्ही ख्रिस्ताचे असाल, तर तुम्ही अब्राहामाचे संतान आणि वचनाप्रमाणे वारस आहात.’” — मेसेन्जर, १० मे १८९३.

अब्राहाम	इसाएल
१. कौटुंबिक रचना (उत्पत्ति १८:१९)	१. पाचव्या आज्ञेने कौटुंबिक रचना पुनर्स्थापित केली. गुलामगिरीतून सुटका झाल्यामुळे कुटुंबांना एकत्र वेळ घालवण्यासाठी अधिक वेळ मिळाला. वारसा कौटुंबिक वंशावळीनुसार ठरवला गेला.
२. भटक्या ग्रामीण भागात राहणारे (इब्री ११:८-१०)	२. इसाएल अरण्यात तंबूमध्ये राहून पुन्हा ग्रामीण जीवनाकडे परतला
३. पालकांच्या आशीर्वादाद्वारे ओळख (उत्पत्ति १२:२)	३. देवाने विश्वासूपणे वागल्यास इसाएलला आशीर्वाद देण्याचे वचन दिले. पालकांशी संबंधित पाचव्या आज्ञेने कौटुंबिक आशीर्वादाचे माध्यम पुनर्स्थापित केले.
४. शब्बाथ व आज्ञांचे पालन (उत्पत्ति २६:५)	४. देवाने सीनाय पर्वतावर आज्ञा दिल्या आणि मान्ना गोळा करण्याच्या माध्यमातून त्यांना शब्बाथाविषयी शिकवले.
५. मृत्यू आणि पुनरुत्थानावर विश्वास (इब्री ११:१७-१९)	५. चौथ्या आज्ञेने देवाला जीवनाचा एकमेव स्रोत आणि आपल्याला जिवंत ठेवणारा एकमेव म्हणून प्रकट केले. त्याच्याशिवाय जीवन नाही.
६. तारणारा नम्र जीवन पुनर्स्थापित करणारा – वधलेल्या कोकरामध्ये प्रकट (योहान ११:२५)	६. येणाऱ्या तारणाऱ्याचे कार्य आणि त्याचे आज्ञा शिकविण्याचे कार्य पूर्णपणे प्रकट करण्यासाठी संपूर्ण पवित्रस्थान उपासना पद्धती देण्यात आली.
७. अदृश्यावर उपासनेचा केंद्रबिंदू (इब्री ११:१, ९-१९)	७. दुसऱ्या आज्ञेने अदृश्याची उपासना करण्यावर भर दिला.

प्रकटीकरण १२ मध्ये अरण्यातून बाहेर येणारी स्त्री ही सेव्हन्थ-डे अँडव्हेंटिस्ट चळवळीच्या उदयाचे प्रतीक असल्याचे आपण समजतो. प्रेरणादायी लिखाण आपल्याला अनेक ठिकाणी सांगते की अँडव्हेंटिस्ट चळवळ इसाएलच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करीत आहे. या दोन्ही इतिहासांमधील काही समांतर बाबी आपण काळजीपूर्वक पाहूया.

इसाएल	चर्च
१. इसाएल विश्वासात शुद्ध अवस्थेत मिसरमध्ये गेला; परंतु काही काळानंतर धर्मत्यागात घसरला. ते मोठ्या ज्ञानासह गेले आणि फारच थोडे ज्ञान असलेले—गुलामांचा एक समूह—म्हणून बाहेर	प्रेषितांची मंडळी विश्वासूपणे सुरू झाली; परंतु काही काळानंतर ती धर्मत्यागात घसरली. ती सुवातेची शक्ती जाणून अंधकारमय युगात गेली आणि रोमन धर्मशिक्षणाच्या गुलामगिरीतून स्वतःला मुक्त

आले.	करण्यासाठी संघर्ष करीत बाहेर आली.
२. इस्राएल मूर्तिपूजेत मिसळला, ज्यामध्ये बैल आणि वासराच्या उपासनेचाही समावेश होता. निर्गम ३२:१-४.	कॉन्स्टंटटाईनने रोमन साम्राज्याची स्थिरता राखण्यासाठी मूर्तिपूजकता आणि ख्रिस्ती धर्म यांचे मिश्रण केले, तेव्हा मंडळी मूर्तिपूजेत घसरली. त्यानंतर लवकरच मंडळीने मूर्तिपूजेला मनाई करणारी दुसरी आज्ञा काढून टाकली.
३. देवाची योग्य प्रकारे सेवा करण्यासाठी इस्राएलला पुन्हा मिसरच्या लोकांपासून स्वतःला वेगळे करणे आवश्यक होते, जेणेकरून ते त्याच्या आज्ञा पाळू शकतील. निर्गम ५:१-५; स्तोत्र १०५:४३-४५.	देवाच्या खऱ्या अनुयायांना पतित मंडळींपासून वेगळे होणे आवश्यक होते, जेणेकरून ते सत्यात देवाची उपासना करू शकतील आणि त्याच्या आज्ञा पाळू शकतील. हे १८४०-१८४४ या काळात पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशाच्या घोषणेखाली घडले.
४. देवाने मोशेला आपले मुखपात्र म्हणून वापरले, जेणेकरून इस्राएलच्या लोकांना त्यांनी देवाची उत्तम प्रकारे उपासना कशी करावी याचे मार्गदर्शन मिळावे. सर्व लोक कनानमध्ये प्रवेश करण्यापूर्वी मोशे मरण पावला; परंतु मोशेने पुष्कळ सूचना लिहून ठेवल्या, ज्यांच्या मार्गदर्शनामुळे ते वचन दिलेल्या देशात पोहोचले.	४. देवाने एलेन व्हाईटला आपले मुखपात्र म्हणून वापरले, जेणेकरून मंडळीने देवाची उत्तम प्रकारे उपासना कशी करावी याचे मार्गदर्शन मिळावे. ख्रिस्ताच्या पुनरागमनापूर्वी एलेन व्हाईट मरण पावली, परंतु तिने पुष्कळ सूचना लिहून ठेवल्या, ज्यांच्या मार्गदर्शनामुळे देवाची मंडळी स्वर्गीय कनानमध्ये प्रवेश करेल.
५. ज्याप्रमाणे इस्राएल मिसरमधून बाहेर आला, त्याचप्रमाणे त्याने तांबड्या समुद्राच्या अनुभवातील मोठा विजय आणि त्यानंतर मारा येथे आलेली कडू निराशा अनुभवली. यानंतर लवकरच त्यांना दहा आज्ञांविषयी सूचना देण्यात आल्या.	ज्याप्रमाणे अँडव्हेटिस्ट मंडळी बाबेल/मिसरमधून बाहेर आली, त्याचप्रमाणे त्यांनी मध्यरात्रीच्या आरोळीचा मोठा अनुभव घेतला आणि त्यानंतर १८४४ ची कडू निराशा अनुभवली. त्यानंतर लवकरच त्यांनी अभ्यास करून शब्बाथासह दहा आज्ञांविषयी पूर्ण प्रकाश प्राप्त केला.
६. देवाने शब्बाथाचा उपयोग त्याच्याशी असलेल्या निष्ठेची परीक्षा म्हणून केला. निर्गम १६:४, २३-२८.	पहिल्या देवदूताच्या संदेशात दाखविल्याप्रमाणे, शब्बाथाचा उपयोग देवाशी असलेल्या निष्ठेची परीक्षा म्हणून केला जाईल. प्रकटीकरण १४:६-७.

७. इस्राएलची संपूर्ण संघटित रचना करण्यात आली होती. त्यामध्ये हजारांचे, त्यानंतर शंभरांचे, त्यानंतर पन्नासांचे आणि त्यानंतर दहाचे गट करण्यात आले होते. निर्गम १८:१४-२४.	अँडव्हेटिस्ट मंडळीची रचना जनरल कॉन्फरन्स, युनियन, कॉन्फरन्स आणि स्थानिक मंडळी अशा पद्धतीने करण्यात आली. या विषयावर विशेष सूचना देण्यात आल्या.
८. आरोग्यपूर्ण जीवनशैलीविषयी विशेष सूचना देण्यात आल्या. लेवीय ११.	आरोग्यपूर्ण जीवनशैलीविषयी विशेष सूचना देण्यात आल्या. १८६३ मध्ये एलेन व्हाईटला या विषयासंबंधी अनेक दृष्टान्त मिळाले.
९. उपासना पवित्रस्थानाभोवती केंद्रित होती. निर्गम २५-४०.	उपासना स्वर्गीय पवित्रस्थानाभोवती केंद्रित आहे. प्रकटीकरण ११:१९; १५:५.
१०. इस्राएल कनानच्या सीमेपर्यंत आला आणि देव कनान देश त्यांना देईल असा संदेश त्यांना मिळाला; परंतु त्यांनी तो संदेश नाकारला आणि ४० वर्षे अरण्यात भटकत राहिले. देवाने एका नवीन पिढीला कनान देशात नेले.	अँडव्हेटिस्ट मंडळीला १८८८ मध्ये एक विशेष संदेश देण्यात आला होता, ज्यामुळे त्यांना त्यानंतर लवकरच स्वर्गात प्रवेश करता आला असता; परंतु हा संदेश मोठ्या प्रमाणावर नाकारण्यात आला आणि तेव्हापासून आपण भटकत आलो आहोत. देव एका नवीन पिढीला स्वर्गीय कनानमध्ये घेऊन जाईल.

अँडव्हेटिस्ट मंडळीला अब्राहामाचे आशीर्वाद प्राप्त करण्यासाठी नियुक्त करण्यात आले होते, कारण ती १२६० वर्षांच्या कालखंडातून बाहेर आली आणि त्यानंतर त्या आशीर्वादाच्या व्यवस्थेतील मुख्य घटक स्वीकारले—खऱ्या देवाची उपासना, त्याच्या आज्ञांचे पालन आणि त्याची पवित्रस्थानाची उपासना व्यवस्था.

अँडव्हेटिझमचा स्वर्गातील देवाशी असलेल्या संबंधाविषयी प्रेरणादायी लिखाण काय सांगते, हे काळजीपूर्वक लक्षात घ्या:

आज्ञा पाळणारे अँडव्हेटिस्ट एक विशेष आणि उंच स्थान धारण करीत आहेत. योहानाने त्यांना पवित्र दृष्टान्तात पाहिले आणि त्यांचे वर्णन केले: “हे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि येशूवरील विश्वास धारण करतात.” प्रभूने प्राचीन इस्राएलशी एक विशेष करार केला होता, जर त्यांनी विश्वासू राहून त्याच्या आज्ञांचे पालन केले तर: “आता, जर तुम्ही खरोखर माझी वाणी ऐकाल आणि माझा करार पाळाल, तर सर्व लोकांमध्ये तुम्ही माझे खास धन व्हाल; कारण सर्व पृथ्वी माझी आहे. आणि तुम्ही माझ्यासाठी याजकांचे राज्य आणि पवित्र राष्ट्र व्हाल.” आणि या शेवटच्या दिवसांत तो आपल्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांना अशा प्रकारे संबोधतो: “परंतु तुम्ही निवडलेली पिढी, राजकीय याजकवर्ग, पवित्र राष्ट्र आणि खास लोक आहात; ज्याने

तुम्हाला अंधारातून आपल्या अद्भुत प्रकाशात बोलावले, त्याची स्तुती तुम्ही प्रकट करावी.” — रिच्यु अँड हेराल्ड, ७ सप्टेंबर १८८६.

“या काळात देवाने आपल्या मंडळीला, जसे त्याने प्राचीन इस्राएलला बोलावले होते, तसे पृथ्वीवर प्रकाश म्हणून उभे राहण्यासाठी बोलावले आहे. पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांतील सत्याच्या सामर्थ्यशाली कुन्हाडीने त्याने त्यांना मंडळ्यांपासून आणि जगापासून वेगळे केले आहे, जेणेकरून त्यांना स्वतःच्या पवित्र सान्निध्यात आणता येईल. त्याने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे विश्वस्त केले आहे आणि या काळासाठी भविष्यवाणीची महान सत्ये त्यांच्याकडे सोपविली आहेत. प्राचीन इस्राएलला सोपविण्यात आलेल्या पवित्र वचनांप्रमाणेच, ही सत्ये जगाला सांगण्यासाठी त्यांच्याकडे सोपविलेली एक पवित्र जबाबदारी आहे.” — टेस्टिमनीज, खंड ५, पृष्ठ ४५५.

“प्रभू मोशेला म्हणाला, ‘इस्राएलच्या लोकांशी बोल आणि त्यांना सांग: माझे शब्बाथ तुम्ही अवश्य पाळा; कारण पिढ्यान्पिढ्या माझ्यात आणि तुमच्यात तो एक चिन्ह आहे, यासाठी की तुम्हाला कळावे की तुम्हाला पवित्र करणारा मीच प्रभू आहे. म्हणून तुम्ही शब्बाथ पाळावा; कारण तो तुमच्यासाठी पवित्र आहे. जो कोणी तो भ्रष्ट करील त्याला अवश्य मृत्युदंड द्यावा; कारण जो कोणी त्या दिवशी कोणतेही काम करील, तो मनुष्य आपल्या लोकांतून तोडला जाईल. सहा दिवस काम करावे; परंतु सातवा दिवस हा विश्रांतीचा शब्बाथ असून प्रभूसाठी पवित्र आहे. जो कोणी शब्बाथाच्या दिवशी कोणतेही काम करील, त्याला अवश्य मृत्युदंड द्यावा. म्हणून इस्राएलच्या लोकांनी पिढ्यान्पिढ्या शब्बाथ पाळावा आणि शब्बाथाचे पालन करावे, हा सार्वकालिक करार आहे. माझ्यात आणि इस्राएलच्या लोकांत तो सर्वकाळ एक चिन्ह आहे; कारण सहा दिवसांत प्रभूने आकाश व पृथ्वी निर्माण केली आणि सातव्या दिवशी त्याने विश्रांती घेतली व तो ताजातवाना झाला.’” — निर्गम ३१:१२-१७

“हे शब्द आपल्याला देवाचे नामांकित लोक म्हणून दर्शवत नाहीत काय? आणि काळ अस्तित्वात असेपर्यंत आपल्यावर ठेवलेली ही पवित्र, संप्रदायाची ओळख आपण जपली पाहिजे, असे ते आपल्याला सांगत नाहीत काय? इस्राएलच्या लोकांनी पिढ्यान्पिढ्या शब्बाथ पाळायचा होता, ‘सार्वकालिक करार म्हणून.’ शब्बाथाचा अर्थ काहीही कमी झालेला नाही. तो अजूनही देव आणि त्याच्या लोकांमधील चिन्ह आहे आणि तो सदैव तसाच राहील.” — टेस्टिमनीज, खंड ९, पृष्ठ १७.

या प्रेरणादायी विधानांवरून हे स्पष्टपणे दिसून येते की देवाने सेव्हन्थ-डे अँडव्हॅटिस्ट चळवळीवर अब्राहामाचा आशीर्वाद ठेवला आहे. परंतु सेव्हन्थ-डे अँडव्हॅटिस्ट मंडळीवर ओतलेले हे आशीर्वाद तिला सैतानाच्या क्रोधाचे विशेष लक्ष्य बनवतात. प्रकटीकरण १२:१७ मधील वचन याकडे निर्देश करते:

“तेव्हा अजगर त्या स्त्रीवर संतापला आणि तिच्या संतानांपैकी उरलेल्या लोकांशी युद्ध करण्यास निघून गेला; ते देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि त्यांच्याकडे येशू ख्रिस्ताची साक्ष आहे.” — प्रकटीकरण १२:१७

या विशेष हल्ल्यामुळे अँडव्हॅटिझमला इस्राएलच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करावी लागली आहे.

“कनान देशात प्रवेश करण्यापूर्वी इस्राएलच्या लोकांसाठी ज्या प्रकारे सैतानाचे सापळे लावले गेले होते, त्याचप्रमाणे आपल्यासाठीही सैतानाचे सापळे लावले गेले आहेत. आपण त्या लोकांच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करीत आहोत.” — टेस्टिमनीज, खंड ५, पृष्ठ १६०.

जर आपण कनानच्या सीमेवर असताना इस्राएलच्या इतिहासाचा काळजीपूर्वक अभ्यास केला, तर आपल्याला दिसून येते की लोक धर्मत्यागात पडले आणि आपल्या आजूबाजूच्या राष्ट्रांच्या खोट्या उपासनेत सहभागी झाले. पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स या पुस्तकातील ४१वा अध्याय, “यार्देनजवळील धर्मत्याग” हा काळजीपूर्वक

वाचल्यास, इस्राएलसोबत काय घडले हे आपल्याला समजेल आणि आशा आहे की आज आपल्या परिस्थितीशी असलेले समांतरही आपण ओळखू शकाल. अँडव्हेटिस्ट चळवळीमध्ये धर्मत्याग झाला आहे ही वस्तुस्थिती प्रत्यक्षात देवाशी असलेले तिचे विशेष नाते नाकारत नाही, उलट तेच नाते निश्चित करते. ज्याप्रमाणे आपल्या अग्रगण्य पायोनियरांच्या निराशेने ख्रिस्ताच्या मृत्यूच्या वेळी शिष्यांना आलेल्या निराशेशी असलेल्या समांतरामुळे त्यांची विशेष स्थिती निश्चित केली, त्याचप्रमाणे स्वर्गीय कनानच्या सीमेवर झालेला सध्याचा धर्मत्याग हा प्राचीन इस्राएलशी असलेले समांतर निश्चित करतो—ज्यांचा सुरुवातीला देवासोबत कराराचा विशेष संबंध होता.

संदेष्टा इस्राएलविषयी असे म्हणतो:

“त्यांनी निषिद्ध भूमीवर पाऊल ठेवले आणि सैतानाच्या सापळ्यात अडकले. संगीत व नृत्याने भुलून आणि परधर्मी स्त्रियांच्या [बाबेलच्या कन्या] सौंदर्याने आकर्षित होऊन, त्यांनी यहोवाशी असलेली आपली निष्ठा सोडून दिली. आनंदोत्सव व मेजवान्यांमध्ये सहभागी होत असताना [प्रोटेस्टंट मंडळ्यांनी स्वीकारले], मद्यपानामुळे [त्रैक्याचे खोटे सिद्धांत, आपल्यासारखे मानवी स्वरूप नसलेला ख्रिस्त, तुष्टीकरणावर आधारित प्रायश्चित्त इ.] त्यांची विवेकबुद्धी धूसर झाली आणि आत्मसंयमाचे अडथळे ढासळले. वासनेने पूर्णपणे ताबा घेतला; आणि अनैतिकतेमुळे आपली सदसद्विवेकबुद्धी भ्रष्ट केल्यानंतर, त्यांना मूर्तीसमोर [त्रैक्य] नतमस्तक होण्यास प्रवृत्त करण्यात आले. त्यांनी परधर्मी वेदींवर यज्ञ अर्पण केले आणि अत्यंत अधःपतन करणाऱ्या विधींमध्ये [Emergent Church] सहभागी झाले. “विषारी रोगाप्रमाणे हे विष इस्राएलच्या छावणीत पसरायला फार वेळ लागला नाही. युद्धात आपल्या शत्रूंवर विजय मिळवू शकले असते असे लोक परधर्मी स्त्रियांच्या कपटाने पराभूत झाले. लोक जणू संमोहित झाले होते. शासक आणि प्रमुख पुरुष हेच अपराध करणाऱ्यांमध्ये प्रथम होते आणि इतके लोक धर्मत्यागासाठी दोषी ठरले की तो धर्मत्याग राष्ट्रीय बनला. ‘इस्राएल बाल-पौराशी जोडला गेला.’” — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ४५४.

“इस्राएलमधील एक सरदार जिम्मी एका मिद्यानी वेश्येसोबत धाडसाने छावणीत आला. ती मिद्यानमधील एका प्रमुख घराण्याची राजकन्या होती आणि तो तिला आपल्या तंबूत घेऊन गेला. दुर्गुण यापेक्षा अधिक निर्लेज्ज किंवा हट्टी कधीच झाला नव्हता. मद्याने [खोट्या शिकवणीने] उत्तेजित झालेला जिम्मी म्हणाला की, त्याचे ‘पाप सदोमसारखे आहे,’ आणि आपल्या लज्जास्पद कृत्याचा अभिमान बाळगला.” — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ४५५.

इस्राएलला तिच्या पापाची जाणीव कशी झाली?

वेगाने येणाऱ्या न्यायाच्या शिक्षांद्वारे लोकांना आपल्या पापाच्या भयंकरतेची जाणीव झाली. छावणीत एक भयंकर महामारी पसरली आणि हजारो लोक अल्पावधीतच तिचे बळी ठरले. देवाने आज्ञा केली की या धर्मत्यागात पुढाकार घेणाऱ्या नेत्यांना न्यायाधीशांद्वारे मृत्युदंड देण्यात यावा. ही आज्ञा त्वरित पाळण्यात आली. अपराध्यांना ठार मारण्यात आले आणि त्यांची शरीरे सर्व इस्राएलच्या नजरेसमोर टांगण्यात आली, जेणेकरून मंडळीने नेत्यांना इतकी कठोर शिक्षा झालेली पाहून त्यांच्या पापाबद्दल देवाला किती घृणा वाटते आणि त्यांच्याविरुद्ध त्याच्या क्रोधाची किती भीती आहे, याची त्यांना खोल जाणीव व्हावी. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ४५५.

देवाने आज्ञा दिली की धर्मत्यागात पुढाकार घेणारे नेते मृत्युदंडास पात्र आहेत. जर या नेत्यांनी त्यांच्यावर आलेली मृत्यूची शिक्षा स्वीकारली असती, तर त्यांनी पश्चात्ताप करून दयेची याचना केली असती; परंतु त्यांनी किंवा ही आज्ञा ऐकणाऱ्यांनीही दयेची याचना केली नाही. देव कोणाचाही नाश व्हावा अशी इच्छा धरत नाही, तर

सर्वानी पश्चात्ताप करावा अशी त्याची इच्छा आहे. त्यांनी पश्चात्ताप करण्यास नकार दिल्यामुळे, इस्राएल लोकांना समजलेल्या न्यायाच्या तत्वांनुसार त्यांना मरावे लागले. दया करण्यासाठी दिलेली मृत्यूची शिक्षा, पित्यांच्या अधर्माचा परिणाम तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत भोगावा लागल्यामुळे, अपराधाची शिक्षा ठरली.

आज हा इतिहास पुन्हा घडणार नाही असे मानण्याचे काही कारण आहे का? आपल्याला आपण इस्राएलच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करीत आहोत असे सांगितले गेलेले नाही काय? देवाची थट्टा करता येत नाही आणि जाणीवपूर्वक केलेला धर्मत्याग देवाची थट्टा करू शकत नाही. मंडळी जसे पेरते, तसेच तिला कापावे लागेल.

“परमेश्वराने केलेल्या न्यायामुळे तो ओळखला जातो; दुष्ट आपल्या हातांनी केलेल्या कृत्यातच अडकतो.” — स्तोत्र ९:१६

जे लोक रागाने आपल्या मंडळीच्या नेत्यांविरुद्ध उभे राहतात, ते आशीर्वादाच्या व्यवस्थेमध्ये आपले स्थान समजून घेण्यात अपयशी ठरतात आणि देवाची थट्टा करता येत नाही तसेच तो दोषींना निर्दोष ठरवणार नाही, यावर विश्वास ठेवण्यातही अपयशी ठरतात. आपण ज्यांना वाईट नेते समजतो त्यांच्याविरुद्ध बंड करतो, तेव्हा देव न्याय कसा करतो याविषयी आपला विश्वास आणि समज किती कमी आहे हे आपण दाखवून देतो.

माझ्या मंडळीतील कुटुंबीयांना माझी विनंती आहे की आपण आपल्या नेत्यांसाठी रडावे आणि त्यांच्यासाठी कळकळीने विनवणी करावी, कारण सध्या ते निश्चित विनाशाकडे वाटचाल करीत आहेत. पश्चात्ताप करणे आणि प्रभूसमोर विनवणी करणे हे असे कार्य नाही ज्याची देहस्वभावी मनाला इच्छा असते. आपल्या गरीब नेत्यांबद्दल देहस्वभावी मनात प्रेम नसते; त्यांपैकी अनेक जण सध्या निश्चित मृत्यूला सामोरे जात आहेत.

आपण अविश्वासू पतीशी वागणाऱ्या पत्नीप्रमाणे स्वतःला नम्र स्थितीत ठेवूया आणि आपल्या आचरणाद्वारे आपल्या नेत्यांना जिंकण्याचा प्रयत्न करूया. जे लोक रागाने उभे राहतात आणि देवाच्या प्रिय पुत्राच्या या मौल्यवान संदेशाला आक्रमकतेशी जोडतात, मंडळीला बाबेल म्हणतात, ते आपल्या नेत्यांना त्यांच्या धर्मत्यागात अधिक कठोर करण्याचे सैतानाचे काम करीत आहेत. “मृदू उत्तराने क्रोध शांत होतो” आणि “समयोचित शब्द रुपेरी चित्रांत सोन्याच्या फळांसारखा आहे.” नीतिसूत्रे १५:१; २५:११.

७. माध्यमात विसावा

मला त्या वेळी मंडळीतील काही नेते जे काही करत होते त्याबद्दल मी प्रभूकडे रागाने प्रार्थना केली होती, हे मला अगदी स्पष्टपणे आठवते. काही जण ऐहिक संगीताला परवानगी देत होते, काही महत्वाच्या आचारविषयक मुद्द्यांवर मौन बाळगत होते आणि काही संशयास्पद वक्त्यांना आपल्या लोकांसमोर बोलण्याची संधी देत होते. या गोष्टी घडू देण्याबद्दल नेतृत्वाविषयी मनात खोल निराशा आणि अस्वस्थता घेऊन मी प्रभूसमोर माझे अंतःकरण मोकळे करीत होतो.

मला नेमकी कोणती जाणीव झाली होती हे आता आठवत नाही; परंतु तिचा सारांश असा होता की, बायबलनुसार नेतृत्वाला जितका अधिकार असायला हवा त्यापेक्षा अधिक अधिकार मी त्यांना देत होतो आणि त्यामुळेच माझ्या मनातील बराचसा संताप वाढत होता. मला आठवण करून देण्यात आली की सर्व अधिकार देवाकडून येतो आणि नेतृत्वाच्या अपयशांबद्दल तो अनभिज्ञ नाही. माझ्या रागाचा बराचसा भाग हा परिस्थितीवर देवाचे नियंत्रण आहे यावरील माझ्या विश्वासाच्या कमतरतेमुळे होता, हे मला दिसून आले.

दुसऱ्या एका प्रसंगी, माझ्या वडिलांनी माझ्याशी अन्याय केला आहे असे मला वाटल्यामुळे मी त्यांच्याबद्दल मनात खूप वैरभावना बाळगत होतो. मला एका विषयावर त्यांचा आशीर्वाद हवा होता; परंतु शेवटी मला शापासारखा अनुभव आला. पुन्हा एकदा मी प्रभूसमोर माझी निराशा व्यक्त करीत असताना, माझ्या मनावर

जोरदारपणे ही जाणीव झाली: “तुझे वडील देव नाहीत, आणि ते जे देऊ शकत नाहीत अशी अपेक्षा तू त्यांच्याकडून करित आहेस. तुझ्या निराशेचे हेच कारण आहे.”

हा धडा शिकणे माझ्यासाठी कठीण होते; परंतु नेत्यांच्या अपयशांना सामोरे जाताना आपली निराशा बंडखोरीमध्ये परिवर्तित होऊ नये, यासाठी हा धडा अत्यंत महत्वाचा आहे.

दैवी नमुन्यामध्ये, “ज्याच्याद्वारे” असलेल्या व्यक्तीने आपल्या इच्छेनुसार काही मिळवण्यासाठी “ज्याच्यापासून” असलेल्या व्यक्तीवर नियंत्रण मिळवण्याचा प्रयत्न केल्याची अनेक उदाहरणे पवित्र शास्त्रात आढळतात. रिबका हिने याकोबाला आपल्या वडिलांची फसवणूक करण्यास सांगून ज्येष्ठत्वाचा हक्क मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला, हे त्यातील एक उल्लेखनीय उदाहरण आहे.

धाकटा मोठ्याची सेवा करील या भविष्यवाणीच्या वचनाला इसहाकने विरोध केला आणि ज्येष्ठत्वाचा हक्क एसावला देण्याचा प्रयत्न केला. देवानेच तिला एसाव याकोबाची सेवा करील असे सांगितले होते, हे विसरून रिबकेने देवावरील आपला विश्वास कमी असल्याचे दाखवून दिले. तिने फसवणुकीद्वारे आशीर्वाद मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला आणि त्यामुळे स्वतःवर भयंकर शाप ओढवून घेतला. याकोब आपल्या मामाच्या घरी पळून गेल्यानंतर तिने त्याला पुन्हा कधीही पाहिले नाही.

पुन्हा आपण पाहतो की, जेव्हा राहेलला मुले होऊ शकली नाहीत, तेव्हा ती याकोबविरुद्ध वैरभावनेने वागू लागली.

“राहेल याकोबाला मुले होत नाहीत असे पाहून तिने आपल्या बहिणीचा हेवा केला आणि याकोबाला म्हटले, ‘मला मुले दे, नाहीतर मी मरते.’” — उत्पत्ति ३०:१

राहेल याकोबाकडे त्याच्याकडे असलेल्या अधिकारापेक्षा अधिक सामर्थ्य असल्याचे मानण्याच्या सापळ्यात अडकली आणि त्यामुळे ती त्याच्याशी आक्रमकपणे वागू लागली. राहेलच्या आक्रमक वृत्तीमुळे तिच्या पतीने तिला कठोरपणे प्रत्युत्तर दिले आणि याकोब देव नाही, याची तिला स्पष्टपणे जाणीव करून दिली.

“तेव्हा याकोबाचा राहेलीवर राग भडकला आणि तो म्हणाला, ‘मी देवाच्या जागी आहे काय? त्यानेच तुला गर्भफल दिले नाही.’” — उत्पत्ति ३०:२

पवित्र शास्त्रात अधीनस्थ पदावर असलेल्या अशा लोकांची अनेक उदाहरणे आहेत, ज्यांचा देव सर्व गोष्टींवर नियंत्रण ठेवतो यावर विश्वास नव्हता आणि त्यांनी स्वतःच्या हातात गोष्टी घेण्याचा प्रयत्न केला; त्यामुळे त्यांनी स्वतःवर शाप ओढवून घेतला.

असेच एक उदाहरण मी तुमच्यासोबत अहिथोफेलच्या बाबतीत सांगू इच्छितो.

अहिथोफेल हा दावीदाच्या सल्लागारांपैकी एक होता आणि तो बथशेबेचा आजोबाही होता. २ शमुवेल ११:३ ची तुलना २ शमुवेल २३:३४ सोबत करा. दावीदाने त्याच्या नातीशी व्यभिचार करून इस्राएलवर पाप आणल्यामुळे अहिथोफेलला दावीदाबद्दल निराश होण्याचे योग्य कारण होते. तसेच, अबशालोमचा सावत्र भाऊ अम्मोन याने त्याच्या बहिणीवर बलात्कार केल्यानंतर दावीदाने योग्य शिस्त लावली नाही, यामुळे अहिथोफेल अबशालोमच्या भूमिकेशी सहानुभूती बाळगू शकला असता. २ शमुवेल १३ पाहा.

अहिथोफेलला असे वाटले की दावीद आपल्या पापी कृत्यांमधून सहज सुटणार आहे; म्हणून दावीदाचे राजसिंहासन बळकावण्यासाठी अबशालोमने केलेल्या बंडाला अहिथोफेलने पाठिंबा दिला. पवित्र शास्त्र सांगते

की परमेश्वराने अहिथोफेलचा सल्ला निष्फळ केला आणि दावीदाच्या माणसांनी युद्ध जिंकले. आपले भवितव्य काय आहे हे अहिथोफेलला माहीत होते आणि त्याला पकडले जाण्यापूर्वी त्याने स्वतःला फास लावून घेतला. २ शमुवेल १७:१-२३ पाहा.

अहिथोफेलची काळजीपूर्वक आखलेली योजना जवळजवळ यशस्वी झाली होती; परंतु दावीद हा परमेश्वराचा अभिषिक्त असल्यामुळे त्याच्या योजना शेवटी विनाशात संपल्या. परमेश्वराची स्पष्ट आज्ञा नसताना भ्रष्ट नेतृत्व उलथून टाकू पाहणाऱ्यांसाठी अहिथोफेलचे उदाहरण माझ्या मनात नेहमीच एक इशारा म्हणून राहिले आहे.

अहिथोफेलच्या विपरीत, शौलाशी व्यवहार करण्याचे काम दावीदाने परमेश्वरावर सोपवून त्याची वाट पाहिली. अबशालोमला दावीदाकडून नेतृत्व काढून घेण्यासाठी जितकी कारणे होती, त्यापेक्षा दावीदाकडे शौलकडून नेतृत्व काढून घेण्यासाठी कितीतरी अधिक कारणे होती. तरीसुद्धा दावीदाने परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर हात उचलला नाही. शमुवेलाने त्याला राजा होण्यासाठी अभिषेक केला होता, तरीही त्याने देवाने शौलावर न्याय आणपर्यंत वाट पाहिली. शौलाच्या मृत्यूनंतर त्याच्यासाठी शोक करताना आणि पुढील शब्द लिहिताना दावीदाच्या मनात अधिकाराविषयी किती खोल आदर होता हे आपल्याला दिसून येते:

“शौल व योनाथान आपल्या जीवनकाळात प्रेमळ व मनोहर होते, आणि मरणसमयीही ते विभक्त झाले नाहीत; ते गरुडांपेक्षा वेगवान आणि सिंहांपेक्षा बलवान होते.” — २ शमुवेल १:२३

जो मनुष्य देवावर विश्वास ठेवतो, तो त्याचा द्वेष करणाऱ्यांशीही कृपाळूपणे वागू शकतो. शौल दावीदाचा द्वेष करीत होता आणि बराच काळ त्याला ठार मारण्याचा प्रयत्न करीत होता; तरीही दावीदाची प्रतिक्रिया अशी होती. सध्याच्या धर्मत्यागाचा आपण विचार करीत असताना, दावीदाचे उदाहरण आपल्या मनात सदैव घुमत राहावे, अशी मी प्रार्थना करतो.

आशीर्वादाच्या माध्यमात विसावा घेण्याची गुरुकिल्ली म्हणजे देव आणि त्याच्या पुत्राचे अनुभवातून झालेले ज्ञान असणे. जे लोक विवेकबुद्धीने पवित्र शास्त्राचा अभ्यास करतात, त्यांना हे माहीत असते की आपला पिता हा सर्व जीवनाचा स्रोत आहे आणि त्याच्या नजरेतून काहीही सुटत नाही. त्यांना हेही माहीत असते की देवाने दिल्याशिवाय कोणत्याही मनुष्याला कोणताही अधिकार प्राप्त होऊ शकत नाही. पिलातासमोर उभे असताना ख्रिस्ताचे हेच रहस्य होते.

“पिलात त्याला म्हणाला, ‘माझ्याशी बोलत नाहीस काय? तुला सोडण्याचा अधिकार मला आहे आणि तुला वधस्तंभावर खिळण्याचाही अधिकार मला आहे, हे तुला ठाऊक नाही काय?’ येशूने उत्तर दिले, ‘वरून दिले नसते तर माझ्यावर तुझा काहीच अधिकार नसता; म्हणून ज्याने मला तुझ्या हाती दिले त्याचे पाप अधिक आहे.’” योहान १९:१०-११

येशू पिलात आणि रोमच्या सामर्थ्यापुढे उभा होता. त्याला मारहाण करण्यात आली होती, चाबकाने फटके मारण्यात आले होते आणि त्याच्या डोळ्यांसमोर मृत्यू उभा होता. पिलात जे काही करत होता ते दुर्बल, भ्याड आणि भ्रष्ट होते. हा भ्रष्टाचार उघड करण्याचे आणि कोणत्याही क्षणी स्वतःची सुटका करून घेण्याचे सामर्थ्य येशूकडे होते. निदान, पिलाताला येशूला सोडून देण्यास प्रवृत्त होईल अशा प्रकारे तो त्याच्याशी बोलू तरी शकला असता. याशिवाय, धर्मत्यागात पूर्णपणे बुडालेल्या भ्रष्ट मंडळीमुळेच येशूला पिलातासमोर आणण्यात आले होते. तरीसुद्धा येशू शांत आणि संयमी राहिला, कारण त्याला हे ज्ञान होते:

“वरून तुला दिले नसते तर माझ्यावर तुझा काहीच अधिकार नसता.” — योहान १९:११

आपल्यासाठी हा किती मोठा धडा आहे! सर्व अधिकार देवाकडून येतात आणि आपल्या पित्याच्या ज्ञानाशिवाय एकही चिमणी जमिनीवर पडत नाही. आपण आशीर्वादाच्या माध्यमात विसावा घेऊ शकतो, कारण आपल्याला हे माहीत आहे की:

“राजाचे मन परमेश्वराच्या हाती पाण्याच्या प्रवाहांसारखे आहे; तो त्याला वाटेल तिकडे वळवितो.” — नीतिसूत्रे २१:१

आपण ख्रिस्ताकडे पाहूया—तो आज्ञाधारक देवाचा पुत्र होता, ज्याने प्रत्येक परिस्थितीत आपल्या पित्यावर विश्वास ठेवला आणि स्वतःचा जीव वाचवण्यासाठी सुद्धा स्वतःचा बचाव करण्यास कधीही प्रवृत्त झाला नाही. येथे “माध्यमात विसावा घेणाऱ्यांचे” दुसरे रहस्य आहे: ते पाहतात की देवाचा पुत्र स्वतःहून काहीही करत नाही. तो केवळ त्याचा पिता जे आज्ञा देतो तेवढेच करतो, त्यापेक्षा अधिक काहीही करत नाही.

महान संघर्षाच्या केंद्रस्थानी देवाने आपल्या जीवनात नेमलेल्या अधिकाराच्या अधीन राहण्याचा विषय आहे, याचाही आपण विचार करूया. लूसिफरने ख्रिस्ताच्या अधिकाराच्या अधीन राहण्यास नकार दिला; त्याच्या पित्याने त्याला स्वर्गाचा सार्वभौम म्हणून नियुक्त केले होते. अधिकाराविरुद्ध प्रतिकार करण्याची वृत्ती आणि अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींचे दोष उघड करून त्यांना लज्जित व अपमानित करण्याची इच्छा ही स्वतः सैतानाचीच वृत्ती आहे. अशा व्यक्तींना ख्रिस्ताची किंवा देवाच्या सामर्थ्याची ओळख नसते.

आशीर्वादाच्या माध्यमात विसावा घेण्यास मला मदत करणारी शेवटची गोष्ट म्हणजे नेतृत्वाला लागू करण्याचा धोका असलेल्या, सर्पाच्या त्या खोटेपणाला ओळखणे की प्रत्येक व्यक्तीमध्ये उपजतच सामर्थ्य असते. नेत्यांना आपण त्यांच्या अधिकारापेक्षा अधिक सामर्थ्य देण्याचे एक कारण म्हणजे नेत्यांकडे त्यांना हवे ते काहीही करण्याचे सामर्थ्य आहे, असा आपला विश्वास असतो. याची दुसरी बाजू अशी आहे की, आपल्याला हव्या असलेल्या गोष्टी नेत्यांकडे आपल्याला देण्याचे सामर्थ्य आहे, अशीही आपण कल्पना करतो. अशा प्रकारच्या विचारसरणीमुळेच इस्राएलने त्यांच्यावर राज्य करण्यासाठी एका राजाची इच्छा केली.

“तरी लोकांनी शमुवेलाचे ऐकले नाही; ते म्हणाले, ‘नाही, आम्हांवर राजा असलाच पाहिजे; म्हणजे आम्हीही इतर सर्व राष्ट्रांसारखे होऊ; आमचा राजा आमचा न्याय करील, आमच्यापुढे चालेल आणि आमची युद्धे लढेल. १ शमुवेल ८:१९-२०

नेतृत्वाविषयीची ही संकल्पना आशीर्वादाच्या माध्यमाचा भाग नाही, तर ती ख्रिस्तविरोधी आत्म्याचे स्वरूप आहे. म्हणजे देवाच्या जागी मानवी व्यक्तीला मूर्तीप्रमाणे स्थान देणे होय. प्रभूने काय म्हटले ते लक्षात घ्या:

“परमेश्वर शमुवेलाला म्हणाला, ‘लोक तुझ्याशी जे काही म्हणतात ते सर्व ऐक; कारण त्यांनी तुझा नव्हे तर माझा धिक्कार केला आहे, मी त्यांचा राजा असून ये असे त्यांनी केले आहे.’” १ शमुवेल ८:७

या प्रकरणात, नेत्याची इच्छा करणे म्हणजे संभाव्य “ज्याच्याद्वारे” असलेल्या माध्यमाला सर्वोच्च “ज्याच्यापासून” असलेल्या अधिकारामध्ये रूपांतरित करणे होय. रोमच्या मंडळीने पोपच्या माध्यमातून नेमके हेच केले आहे. नेता स्वतःच्या अधिकाराने पूर्ण अधिकार गाजवतो. एखाद्या मनुष्याला अशा प्रकारचा अधिकार देणे ही मूर्तिपूजेची स्वाभाविक प्रक्रिया आहे; देहस्वभावी मनाच्या इच्छेनुसार नेत्याची निर्मिती होते आणि देहस्वभावी मनाची इच्छा म्हणजे इतर कोणत्याही अधिकारापासून स्वतंत्रपणे राज्य करणे होय. आपण निर्णय घेण्याचा अधिकार राजाकडे सोपवून स्वतःची जबाबदारी बाजूला सारतो, त्यामुळे आपल्या दोषी विवेकाला एक प्रकारचा दिलासा मिळतो. आपल्याला हव्या असलेल्या मूर्ती निर्माण केल्यामुळे आपल्याला

परिस्थितीवर नियंत्रण असल्याची भावना मिळते; याउलट, ज्याने आपल्याला निर्माण केलेला देव आपल्या आकलनापलीकडे आहे आणि त्याचे स्वरूप अशा प्रकारे भयप्रद आहे की ते आपल्याला पूर्णपणे समजत नाही.

तरीसुद्धा, मनुष्य एकमेव खऱ्या देवाचेही स्वतःच्या कल्पनेनुसार देवामध्ये रूपांतर करू शकतो आणि म्हणूनच येशूने त्याला प्रकट करणे इतके महत्वाचे आहे—तो आपला पिता खरोखर कसा आहे हे आपल्याला दाखवतो. आपल्या पित्याशी असलेले त्याचे नाते आपल्याला मूर्तिपूजेपासून मुक्त करण्यात अत्यंत महत्वाचे आहे. म्हणूनच मूर्तिपूजेचे सर्वात सूक्ष्म स्वरूप म्हणजे त्रैक्यवादी विश्वास होय. या विश्वासामध्ये येशूला त्याच्या स्वतःच्या उपजत गुणांमुळे पित्याबरोबर स्वतंत्र आणि तरीही समान अधिकार असलेला शासक मानले जाते. अँडव्हेटिस्ट त्रैक्यवादी येशूची उपासना म्हणजे अशा व्यक्तीची उपासना करणे होय जी पूर्णपणे कोणत्याही सर्वोच्च अधिकाराच्या अधीन नाही. पुत्राला मिळालेला वारसा पूर्णपणे नाकारणे म्हणजे पित्यालाही नाकारणे होय, जसे शमुवेलाच्या काळात इस्राएलने यहोवाचा नकार दिला. अशा प्रकारची उपासना सहजपणे हुकूमशाहीच्या वृत्तीला जन्म देऊ शकते, जशी शौलामध्ये प्रकट झाली होती.

माध्यमात विसावा घेणे म्हणजे देवाने आपल्या जीवनात नेमलेल्या सर्व “ज्यांच्याद्वारे” असलेल्या माध्यमांचा स्वीकार करणे एवढेच नव्हे, तर कोणत्याही व्यक्तीला सर्वोच्च “ज्याच्यापासून” असलेल्या स्थानावर उंचावण्याच्या कोणत्याही प्रयत्नाचा नकार करणे देखील होय.

८. सामना करण्यासाठीचे आवरण

जितके अधिक आपण स्वतःला दैवी नमुन्याशी सुसंगत करतो आणि देवाने आपल्या जीवनात नेमलेल्या अधिकारांचा सन्मान करण्यास शिकतो, तितकी नेत्यांनी योग्य गोष्टी बोलाव्यात आणि योग्य गोष्टी कराव्यात अशी आपली प्रेरणा या जाणिवेतून येईल की, हा मनुष्य देवाच्या आशीर्वादांचा एक भाग आपल्यापर्यंत पोहोचवण्यासाठी नेमलेला आहे.

जर एखादा नेता चुकीच्या शिकवणीकडे किंवा चुकीच्या प्रथांकडे वळत आहे असे आपल्याला जाणवले, तर आपले अंतःकरण त्याच्या नेत्याच्या प्रतिष्ठेचे रक्षण करण्यासाठी तत्पर असेल आणि आपण प्रार्थना करू की देव त्याला बुद्धी आणि आशीर्वाद देईल, जेणेकरून चुकीच्या कृत्यांमुळे त्याच्या नेतृत्वाच्या स्थानाला हानी पोहोचू नये.

नेत्यांच्या चुकीच्या कृत्यांबद्दल लोकांच्या मनात निर्माण होणारा राग क्वचितच त्या नेत्याविषयीच्या प्रेमातून प्रेरित असतो. तो कदाचित नेत्याच्या चुकीच्या कृतींमुळे शापित झालेल्या लोकांच्या वेदनेची हाक असू शकतो; किंवा एखाद्या व्यक्तीने स्वतःचे स्थान त्या नेत्याच्या बरोबरीचे किंवा त्याच्यापेक्षा वरचे करण्याचा प्रयत्न करण्याची ही अधिक गुंतागुंतीची परिस्थिती असू शकते. नेतृत्वाच्या उणिवा त्वरेने इतरांना सांगण्याची वृत्ती ही दैवी नमुन्याचा तिरस्कार करणारी वृत्ती आहे. बहुतेक वेळा, जेव्हा आपण एखाद्या नेत्याच्या अपयशांबद्दल इतरांना सांगतो, तेव्हा ज्यांच्याशी आपण ती अपयशे शेअर करतो त्यांच्या मनातील त्या नेत्याबद्दलचा आदर

कमी करतो. आपण त्या नेत्याच्या शब्दांचा प्रभाव कमी करतो आणि त्यामुळे आशीर्वाद देण्याची त्यांची क्षमता देखील कमी करतो.

जेव्हा एखादी पत्नी आपल्या पतीच्या उणिवांबद्दल इतरांकडे तक्रार करते, तेव्हा ती तिला आशीर्वाद देण्याच्या त्याच्या अधिकाराला कमी करते. जर ती आपल्या मुलांकडे त्याच्याबद्दल तक्रार करत असेल, तर ती त्याच्या शब्दांद्वारे त्यांना आशीर्वाद देण्याची त्याची क्षमता कमी करते. ती आपल्या मुलांना त्यांच्या वडिलांचा तिरस्कार करण्यास प्रवृत्त करते आणि शेवटी, पतीच्या खऱ्या किंवा काल्पनिक उणिवांबद्दल तिची निष्काळजी वृत्ती तिच्या स्वतःच्या मुलांवरील अधिकारालाच कमकुवत करते.

तिची मुले अधिकाराचा तिरस्कार करायला शिकतील आणि हा तिरस्कार लवकरच केवळ वडिलांपुरता मर्यादित राहणार नाही, तर आई, मंडळी, सरकार इत्यादी अधिकारांबद्दलही निर्माण होईल.

त्याचप्रमाणे, जो पुरुष आपल्या मुलांसमोर सेवक, सरकार किंवा पोलिस यांच्याबद्दल नकारात्मक बोलतो, तोही हेच करित असतो; तो संरक्षणाच्या त्रिविध दोरीतील काही भाग स्वतःच विस्कटून टाकत असतो.¹¹ जेव्हा आपण अधिकाराचा अनादर करतो, तेव्हा आपल्या मुलांचा नाश करण्याचा मोठा धोका आपण स्वतःवर ओढवून घेतो.¹² हे काळजीपूर्वक लक्षात घ्या:

“मुलांनो, सर्व गोष्टींत आपल्या आईवडिलांची आज्ञा पाळा; कारण हे प्रभूला संतोषजनक आहे.” आपल्या आईवडिलांचा अनादर करणारी, त्यांच्या आज्ञांचे उल्लंघन करणारी आणि त्यांच्या सल्ल्याकडे व सूचनांकडे दुर्लक्ष करणारी मुले नव्या केलेल्या पृथ्वीमध्ये भाग घेऊ शकत नाहीत. — अँडव्हेंटिस्ट होम, पृष्ठ २९५.

आपल्या आई-वडिलांना शाप देणाऱ्यांसाठी बायबलमध्ये दिलेल्या स्पष्ट निर्देशाचा आपण काळजीपूर्वक विचार करूया:

“जो आपल्या बापाला किंवा आईला शाप देईल त्याला अवश्य जिवे मारावे.” निर्गम २१:१७

बायबल आपल्याला सांगते की आपल्या आई-वडिलांना शाप देणे मृत्यूकडे घेऊन जाते. या गोष्टींद्वारे प्रभू आपल्याला काय शिकवू इच्छित आहे? पुन्हा एकदा, परमेश्वराचा अभिषिक्त शौल याला आपण ठार मारले असा दावा करणाऱ्या मनुष्याशी दावीदाने कसा व्यवहार केला, हे काळजीपूर्वक पाहूया.

“दावीदाने त्याला म्हटले, ‘परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर हात उगारायला तुला भीती वाटली नाही काय?’ मग दावीदाने एका तरुणाला बोलावून म्हटले, ‘जा, त्याला मार.’ त्याने त्याला मारले आणि तो मेला.” २ शमुवेल १:१४-१५

¹¹ “पती स्वतः ख्रिस्ताच्या अधीन नसताना, घराचा प्रमुख या नात्याने त्याने नियंत्रण ठेवावे, असा देवाचा हेतू नव्हता. ख्रिस्त आणि मंडळी यांच्यातील संबंधाचे प्रतिनिधित्व करता यावे म्हणून तो ख्रिस्ताच्या अधिपत्याखाली असला पाहिजे.” — अँडव्हेंटिस्ट होम, पृष्ठ ११७.

¹² “अधिकाराचा आदर करणे म्हणजे आपल्या वरील तसेच आपल्या अधीन असलेल्या व्यक्तींचा आदर करणे होय, हे या विधानातून स्पष्ट होते. ‘ख्रिस्ती घरामध्ये आई-वडिलांचा आदर केला पाहिजे. पिता हा घराचा याजक आणि कुटुंबाचा आधार आहे. आई ही बाल्यावस्थेपासून आपल्या लहान मुलांची शिक्षिका आणि घराची राणी आहे. तिची कधीही अवहेलना करू नये. मुलांसमोर तिच्याशी कधीही निष्काळजीपणाने किंवा उदासीनपणे शब्द बोलू नयेत. ती त्यांची शिक्षिका आहे. विचार, शब्द आणि कृती यांद्वारे पित्याने ख्रिस्ताचा धर्म प्रकट करावा, जेणेकरून आपल्या मुलांना ख्रिस्ती असण्याचा अर्थ काय आहे याचे त्याला ज्ञान आहे हे स्पष्टपणे दिसून यावे.” — रिचर्ड अँड हेराल्ड, २२ जून १९०५.

आपण या परिस्थितीचे गांभीर्य समजू लागलो आहोत का? अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींशी योग्य प्रकारे वागण्यामध्ये जीवन-मरणाचे किती गंभीर प्रश्न गुंतलेले आहेत, याची आपल्याला जाणीव होऊ लागली आहे का? या गोष्टी लक्षात घेऊन पौल आपल्याला पुढीलप्रमाणे सूचना देतो:

“वडिलांस कठोरपणे बोलू नकोस, तर त्यांना पित्याप्रमाणे समजावून सांग; तरुणांना बंधू मानून त्यांच्याशी बोल.” १ तीमथ्य ५:१

जेव्हा एखादा नेता देवाच्या वचनानुसार वागत नसावा असे आपल्याला जाणवते, तेव्हा आपण अत्यंत काळजीपूर्वक वागले पाहिजे. एखाद्या नेत्याबद्दल आपल्याला केवळ एका व्यक्तीकडून काही माहिती मिळाली असेल, तर आपण ती लगेच स्वीकारू नये.

“एखाद्या मनुष्याने केलेल्या अपराधाची किंवा पापाची साक्ष एकाच साक्षीदारावरून ठरवू नये; दोन किंवा तीन साक्षीदारांच्या साक्षीवरूनच ती गोष्ट ठरवावी.” अनुवाद: ५ मोशे १९:१५

जर आपण एखाद्या नेत्याबद्दलची खात्री न झालेली माहिती इतरांपर्यंत पोहोचवली, तर आपण परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर हात उगारल्यासारखे दोषी ठरतो; आणि त्यामुळे आपण स्वतःवर भयंकर शाप ओढवून घेतो.

जर एखादा पाळक, नेता किंवा पालक एखादी चुकीची गोष्ट बोलताना किंवा करताना आपल्याला दिसला, तर त्यांच्या स्थानाचे रक्षण करण्याची आपली इच्छा आपल्याला प्रार्थना करण्यास आणि त्यांच्या वर्तनात खरोखर काही चूक आपण पाहिली आहे की नाही याची खात्री करण्यास प्रवृत्त करेल. त्यानंतर, या नेत्यावर प्रेम असल्यामुळे, आपण त्यांच्याकडे एकांतात जाऊन त्या परिस्थितीविषयी विचारावे आणि आपण परिस्थिती योग्य प्रकारे समजून घेतली आहे का याची चौकशी करावी. आपला गैरसमज झाला असण्याची शक्यता असल्यामुळे आपण त्या विषयाबद्दल इतरांशी बोलू नये. जर आपण इतरांशी बोललो, तर आपण परमेश्वराच्या अभिषिक्ताच्या अधिकाराचे आवरण कमकुवत करीत आहोत आणि त्यामुळे स्वतःवर शाप ओढवून घेऊ.

जर नेता त्या माहितीचा इन्कार करतो किंवा आपण परिस्थितीचा गैरसमज केला आहे असे सांगतो, तर आपण ती गोष्ट प्रभूवर सोपवून तेथेच थांबले पाहिजे. जर ती परिस्थिती पुन्हा उदभवली, तर आपण पुन्हा त्यांच्याकडे जाऊन त्यांना विनम्रपणे विनंती करू शकतो. जर हा विषय बायबलच्या शिकवणीशी संबंधित असेल, तर आपण त्यांना आपली भूमिका सिद्ध करण्याची मागणी करण्याऐवजी, नम्रपणे आपल्याला त्याबद्दल शिकवण्यास सांगावे. आपण त्यांच्याकडे या भावनेने जावे की कदाचित आपल्या लक्षात काही गोष्ट आलेली नसेल, कदाचित आपण गैरसमज केला असेल किंवा कदाचित आपणच चुकीचे असू शकतो. आपणच बरोबर आहोत असे गृहीत धरले, तर आपण त्यांच्या सल्ल्यासाठी खुले राहणार नाही आणि त्यामुळे आपण स्वतःवर शाप ओढवून घेऊ.

जर एखादा विषय कायम राहिला आणि पुष्कळ प्रार्थना व विनंती करूनही नेता त्याला प्रतिसाद देत नसेल, तर आपण वडिलांकडे जाऊन त्यांच्यासमोर ही विनंती मांडावी. एकदा आपण पुरावे वडिलांसमोर किंवा मंडळासमोर सादर केले की, त्यानंतरची जबाबदारी वडील किंवा मंडळाकडे जाते. नेत्याच्या प्रतिष्ठेचे रक्षण करण्यासाठी जे काही आपण करू शकतो ते आपण केलेले असते. या प्रक्रियेदरम्यान आपल्याला कदाचित असे आढळून येईल की आपणच चुकीचे होतो, किंवा आपल्याला चुकीची माहिती मिळाली होती, किंवा बायबल काय शिकवते याचा आपण गैरसमज केला होता. अशा प्रक्रियेद्वारे आपण त्या नेत्याबद्दल कोणाच्याही मनात अनावश्यक संशय निर्माण होणार नाही याची खात्री करू शकतो.

या विचारांच्या प्रकाशात आपण आपल्या समुदायातील नेत्याकडे जाण्याची योग्य पद्धत समजू लागतो. आपल्या अधिकाराखाली असलेल्या व्यक्तींनाच आपण थेट समज देऊ शकतो आणि त्यांना आपला मार्ग बदलण्याची आज्ञा करू शकतो, हे आपण समजून घेतले पाहिजे. एखादा सेवक चुकीचे वागत असेल, तर त्या सेवकाला त्याच्या चुकीच्या वर्तनाबद्दल समज देण्याचा आणि आवश्यक असल्यास त्याला सुधारण्याचा अधिकार त्याच्या कॉन्फरन्स अध्यक्षाकडे असतो. जर एखादा कॉन्फरन्स अध्यक्ष गैरवर्तनासाठी दोषी असेल, तर त्याला समज देण्याचा व सुधारण्याचा अधिकार युनियन अध्यक्षाकडे किंवा डिव्हिजनच्या नेत्याकडे असतो. साहजिकच, एखादा मंडळीचा नेता नागरी कायद्याचे उल्लंघन करणारा गुन्हा करीत असेल, तर अशा सेवकावर किंवा मंडळीच्या नेत्यावर आरोप ठेवण्याचा आणि त्याला शिक्षा करण्याचा अधिकार पोलीस व सरकारकडे असतो. त्रिविध दोरीने अशा प्रकारे कार्य केले पाहिजे.

जर हे सर्व नियंत्रण आणि संतुलनाचे उपाय अपयशी ठरले आणि संपूर्ण व्यवस्था धर्मत्याग व चुकीच्या वर्तनात सहभागी झाली, तर सामना करण्याचे आवरण थेट देवाने निवडलेल्या व्यक्तीला दिले गेले पाहिजे. बायबलमधील अशी काही उदाहरणे आपण विचारात घेऊया.

घटना	अधिकाराचे आवरण	सामना
इजिप्तमध्ये इस्राएल लोकांची गुलामगिरी.	जळत्या झुडपातील दर्शनाद्वारे प्रभूने मोशेला फारोचा सामना करण्यासाठी अधिकाराचे आवरण दिले. तसेच कुष्ठरोग आणि सर्प यांसारख्या चमत्कारांद्वारे त्याची पुष्टी झाली. निर्गम ४.	मोशे आणि अहरोन यांनी फारोचा सामना केला. ऐकण्यास नकार दिल्यामुळे फारोवर पीडांचे न्यायनिवाडे आले. निर्गम ५-११.
न्यायाधीशांच्या काळातील धर्मत्याग. त्यांनी परमेश्वराचा त्याग करून बालीमची सेवा केली. न्यायाधीश २:९, १०.	परमेश्वराचा दूत गिदोनाला दर्शन देऊन त्याच्या वडिलांची मूर्ती पाडण्याची आज्ञा देतो. अग्नीने अन्न भस्म केल्याने याची पुष्टी झाली. त्यानंतर ओल्या व कोरड्या लोकरीच्या चाचणीद्वारे त्याला आणखी पुष्टी मिळाली. न्यायाधीश ६.	गिदोनाने आपल्या वडिलांची मूर्ती पाडली आणि नंतर मिद्यानी लोकांची सत्ता मोडून काढण्यासाठी ३०० जणांना एकत्र केले.
एलीने आपल्या मुलांना यज्ञ दूषित करण्यापासून आणि अनैतिक कृत्यांमध्ये सहभागी होण्यापासून रोखले नाही. १ शमुवेल २:२५-२७.	एका देवाच्या माणसाने येऊन एलीच्या घराण्याच्या नाशाची भविष्यवाणी केली. भविष्यवाणीतील विशिष्ट तपशीलांद्वारे अधिकाराचे आवरण आले. (एखाद्या मनुष्याने भविष्यवाणी केली आणि ती पूर्ण झाली नाही, तर त्याला मृत्युदंड द्यायचा होता. म्हणून आपल्याला देवाने खरोखर बोलावले आहे याची खात्री असणे	देवाने त्या अज्ञात देवाच्या माणसाद्वारे तसेच शमुवेलाला दिलेल्या संदेशाद्वारे एलीचा सामना केला. घडलेल्या घटनांच्या स्वरूपावरून परमेश्वराचा हात स्पष्टपणे दिसून आला. एली आणि त्याचे घराणे भविष्यवाणी केल्याप्रमाणेच नष्ट झाले. १ शमुवेल ४.

	आवश्यक होते. अनुवाद १३:१-५.)	
शौलाचा धर्मत्याग.	शमुवेल अजूनही मान्यताप्राप्त संदेष्टा म्हणून कार्यरत होता. परमेश्वराने त्याला दावीदाला शौलाचा उत्तराधिकारी म्हणून अभिषेक करण्याची आज्ञा दिली. १ शमुवेल १५, १६.	शमुवेलाने शौलाचा सामना केला आणि त्याच्या विनाशाची भविष्यवाणी केली. त्यानंतर शमुवेलाने दावीदाला उत्तराधिकारी म्हणून अभिषेक केला. १ शमुवेल १५, १६.
बथशेबेसोबत दावीदाचे पाप. २ शमुवेल ११.	नाथान इस्राएलमध्ये संदेष्टा म्हणून ओळखला जात होता. २ शमुवेल ७:२. तसेच दावीदाच्या पापाचे आणि त्याच्यावर येणाऱ्या न्यायाचे त्याला असलेले सविस्तर ज्ञान त्याच्या संदेष्टेपणाची पुष्टी करत होते.	नाथानाने दावीदाच्या अपराधाचा सामना केला आणि त्याच्या घराण्यावर येणारा न्याय घोषित केला. २ शमुवेल १२.
ईजेबेलसोबत अहाबाचा धर्मत्याग.	एलीयाने, एलीयाच्या शब्दाशिवाय पाऊस पडणार नाही असा संदेश देऊन, आपल्या संदेष्ट्याच्या अधिकाराचा पुरावा दिला. १ राजे १७:१.	एलीयाने कर्मल पर्वतावर इस्राएलचा सामना केला आणि इस्राएलचा खरा देव कोण आहे हे दाखवून दिले. १ राजे १८.
ख्रिस्ताच्या आगमनापूर्वी इस्राएलचा धर्मत्याग. यज्ञपद्धतीचा गैरवापर आणि भ्रष्टाचार.	जखन्याला गब्रीएलच्या दर्शनाचा अनुभव आल्याने योहानाची संदेष्टा म्हणून पुष्टी झाली. लूक १. तसेच यशया ४० मधील भविष्यवाणी — “रानात हाक मारणाऱ्याची वाणी.”	योहानाने इस्राएलच्या नेत्यांचा सामना केला आणि पश्चात्ताप करण्याचे आवाहन केले. लूक ३. त्याने हेरोद या नागरी अधिकाऱ्याचाही सामना केला. मत्तय १४.
ख्रिस्ताच्या काळातील इस्राएलचा धर्मत्याग.	शेकडो भविष्यवाण्यांद्वारे तसेच त्याचा अग्रदूत योहान बाप्तिस्मा देणारा याच्याद्वारे ख्रिस्त संदेष्टा म्हणून सिद्ध झाला.	ख्रिस्ताने अनेक प्रसंगी याजकवर्गाचा सामना केला आणि त्यांच्यावर न्याय घोषित केला. उदाहरणार्थ, मत्तय २३.
याजकांनी प्रेषितांना ख्रिस्ताच्या नावाने प्रचार करण्यास दडपले.	ख्रिस्ताने शिष्यांवर अधिकाराचे आवरण ठेवले. मार्क ३:१४. त्याने त्यांना सुवार्ता सांगण्याची आणि शिष्य करण्याची आज्ञा दिली. मत्तय २८:१९, २०. त्यांना पहिल्या पावसाचे सामर्थ्य मिळाले आणि त्यांनी चमत्कारही केले. प्रेषितांची कृत्ये २.	प्रेषितांनी येशूला ठार मारल्याच्या आरोपासह याजकवर्गाचा सामना केला आणि येशूच्या नावाने बोलणे थांबवण्यास नकार दिला.

वरील उदाहरणावरून आपण अनेक मुद्दे स्पष्ट करू शकतो; परंतु गिदोनच्या कथेमधील एका विशेष बाबीवर मला भर द्यायचा आहे. एलेन व्हाईट काय म्हणतात ते काळजीपूर्वक पाहा:

गिदोनचा पिता योआश यानेही आपल्या देशबांधवांप्रमाणे धर्मत्यागात सहभाग घेतला होता. त्याने एफ्राच्या ठिकाणी, जिथे तो राहत होता, बआलासाठी एक मोठी वेदी उभारली होती. त्या वेदीवर नगरातील लोक उपासना करीत असत. गिदोनाला ही वेदी पाडून टाकण्याची आणि ज्या खडकावर अर्पण अग्नीने भस्म झाले होते, त्यावर परमेश्वरासाठी एक वेदी बांधण्याची आणि तेथे परमेश्वराला अर्पण सादर करण्याची आज्ञा देण्यात आली. देवाला अर्पण करण्याचे कार्य याजकांकडे सोपविण्यात आले होते आणि ते शिलो येथील वेदीपुरते मर्यादित करण्यात आले होते; परंतु ज्या परमेश्वराने उपासनेची ही पद्धत स्थापित केली होती आणि ज्या परमेश्वराकडे तिची सर्व अर्पणे निर्देश करीत होती, त्याला तिच्या आवश्यकतांमध्ये बदल करण्याचा अधिकार होता. इस्राएलची सुटका होण्यापूर्वी बआलाच्या उपासनेविरुद्ध एक गंभीर निषेध करणे आवश्यक होते. आपल्या लोकांच्या शत्रूंविरुद्ध युद्ध करण्यापूर्वी गिदोनाने मूर्तिपूजेविरुद्ध युद्ध घोषित करणे आवश्यक होते. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ५४७.

परमेश्वराच्या दूताने गिदोनाला दिलेल्या दर्शनामुळे गिदोनाला शिलोच्या बाहेर परमेश्वराला अर्पण करण्याची परवानगी मिळाली. दुसरे म्हणजे, इस्राएल आपल्या शत्रूंशी युद्ध करण्यासाठी जाण्यापूर्वी, इस्राएलच्या समुदायामध्ये सुरू असलेल्या मूर्तिपूजेविरुद्ध निषेध करणे आवश्यक होते, हे आपण लक्षात घेतो. इस्राएलच्या शत्रूंशी सामना करण्यापूर्वी, अँडव्हेटिझममध्ये सुरू असलेल्या मूर्तिपूजेविरुद्ध आपण निषेध करणे आवश्यक आहे. गिदोनाचा निषेध परमेश्वराच्या दूताने दिलेल्या अधिकाराने करण्यात आला होता. पुढे आपण आणखी एक गोष्ट लक्षात घेतो ती म्हणजे:

“देवाने आपल्याला या कार्यासाठी पाचारण केले आहे आणि तो आपल्याबरोबर असेल, याचा आणखी पुरावा मिळाल्याशिवाय गिदोनाने सैन्याच्या पुढे उभे राहण्याचे धाडस केले नाही.” — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ५४८.

गिदोनाने विश्वासूपणे आपला निषेध नोंदवला आणि देवदूताने आज्ञा दिल्याप्रमाणे आपल्या वडिलांची मूर्ती पाडून टाकली. पुन्हा एकदा आपण सांगतो की, परमेश्वराच्या दूताने थेट आज्ञा दिल्यामुळे गिदोनाला या मूर्तिपूजेचा सामना करण्याचा अधिकार मिळाला होता. तरीसुद्धा, त्यानंतर त्याने आपोआप इस्राएलचे नेतृत्व स्वीकारले नाही. देवच त्याचे मार्गदर्शन करीत आहे याचा पुरावा मिळावा अशी त्याने परमेश्वराकडे विनंती केली.

या उदाहरणांद्वारे आपण जो मुद्दा मांडू इच्छितो तो असा आहे की, जेव्हा आशीर्वादाची विद्यमान व्यवस्था अपयशी ठरली आणि इतर सर्व मार्ग संपले, तेव्हा प्रत्येक वेळी देवाने त्या व्यवस्थेचा सामना करण्यासाठी एखाद्या व्यक्तीला किंवा व्यक्तींना अधिकार दिला. धर्मत्यागात गेलेल्या व्यवस्थेचा सामना करण्यासाठी मनुष्यांना बोलावण्यात आले होते असे सांगणाऱ्या पवित्र शास्त्रातील काही भाग उद्धृत करणे, पण देवाने त्यांना हा अधिकार स्पष्टपणे कोणत्या माध्यमातून दिला होता हे दुर्लक्षित करणे, ही एक धोकादायक गोष्ट आहे:

१. बोललेले वचन भविष्यवाणीचे आहे याचा स्पष्ट पुरावा.

२. चमत्कारांची किंवा देवाच्या मार्गदर्शनाने घडलेल्या घटनांची एक मालिका.

३. देवदूतांचे दर्शन होऊन त्यांच्याकडून सूचना मिळणे.

४. जिवंत असलेल्या किंवा पवित्र शास्त्रात नोंद केलेल्या दुसऱ्या संदेष्ट्याकडून मिळालेला अधिकार.

आपला देव सर्व गोष्टी शिस्तीने आणि योग्य रीतीने करतो. एखाद्या व्यक्तीने अधिकारपूर्वक बोलण्यापूर्वी, ज्याला सामान्यतः सामोरे जाणे शक्य नसते अशा व्यक्तीचा सामना करण्याचा अधिकार बोलणाऱ्या व्यक्तीला आहे, याचा पुरावा असणे आवश्यक आहे. या गोष्टींची पुष्टी एकापेक्षा अधिक साक्षीदारांकडूनही झाली पाहिजे.

आज व्यापक प्रमाणात धर्मत्यागाचा सामना करणाऱ्या आपल्यासाठी हा अत्यंत महत्वाचा धडा आहे. अधिकाराशिवाय उठून उभे राहणे म्हणजे दैवी नमुना मोडणे आणि असे करणाऱ्यांवर शाप ओढवून घेणे होय.

ज्यांना देवाने आपल्या पुत्राचे सत्य शोधण्याची संधी दिली आहे, त्यांना पुढील गोष्टी प्राप्त झाल्या आहेत:

१. प्रतिरूपात्मक इस्राएलाच्या पापांसाठी पश्चात्ताप करण्याच्या कार्यात सहभागी व्हावे.

२. आपल्या अधिकाराच्या मर्यादेत एकुलत्या एका जन्मलेल्या पुत्रावर विश्वास असल्याचे कबूल करण्याचा अधिकार आपल्याला पवित्र शास्त्रातून देण्यात आला आहे.

३. आपल्या नेत्यांच्या प्रतिष्ठेचे रक्षण करणे आणि देव त्यांना साहाय्य करावे यासाठी त्यांच्यासाठी प्रार्थना करणे हे आपले कर्तव्य आहे.

४. विनंतीचे रूपांतर सामना करण्यामध्ये करण्यापूर्वी, स्वर्गाकडून मिळालेल्या अधिकाराचे स्पष्ट पुरावे येईपर्यंत आपण प्रतीक्षा केली पाहिजे.

कोणत्याही सुधारणेची पहिली पायरी पश्चात्ताप ही असते. पित्याचे आणि पुत्राचे सत्य केवळ स्वीकारणे आणि त्यानंतर ते इतरांना सांगण्यास सुरुवात करणे पुरेसे नाही. आपण त्रैक्याच्या पापाची कबुली दिली पाहिजे आणि क्षमेसाठी प्रभूसमोर विनवणी केली पाहिजे.

आज प्राचीन इस्राएलाने अनुभवलेल्या खऱ्या हृदयातील धर्माच्या अशाच पुनरुज्जीवनाची गरज आहे. देवाकडे परत येऊ इच्छिणाऱ्या प्रत्येकाने उचलले पाहिजे असे पहिले पाऊल म्हणजे पश्चात्ताप होय. हे कार्य कोणीही दुसऱ्यासाठी करू शकत नाही. आपण प्रत्येकाने वैयक्तिकरित्या देवासमोर आपले मन नम्र केले पाहिजे आणि आपल्या मूर्ती दूर केल्या पाहिजेत. जे काही आपण करू शकतो ते सर्व केल्यानंतर, प्रभू आपल्याला त्याचे तारण प्रकट करील. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ५९०.

पश्चात्तापाचे कार्य करीत असताना, पुढे कोणते पाऊल उचलायचे हे प्रभू आपल्याला दाखवील. ठरवून दिलेल्या वेळेपूर्वी जो मनुष्य धावतो, तो इस्राएलच्या देवाचे किंवा त्याच्या दैवी नमुन्याचे प्रतिनिधित्व करीत नाही. ज्या स्त्री किंवा पुरुषाला आपल्या पाचारणाचा स्पष्ट पुरावा नसताना परमेश्वराच्या अभिषिक्ताविरुद्ध आवाज उठवण्याचे आणि लोकांच्या नजरेत त्याचा अधिकार कमी करण्याचे धाडस होते, त्यांना असे करणे थांबवून पश्चात्ताप करण्याची विनंती केली पाहिजे. जर त्यांनी नकार दिला, तर प्रार्थनापूर्वक त्यांना प्रभूच्या हाती सोपवून द्यावे.

मग देवाने असा अधिकार दिला आहे हे आपल्याला कसे कळेल? आज आपण ज्या काळात जगत आहोत, त्या काळात एखाद्या विद्यमान किंवा पूर्वीच्या संदेष्ट्याने आपल्याला हा अधिकार दिला आहे असा दावा कोणीही करू शकत नाही. एखाद्या व्यक्तीला देवदूताचे दर्शन झाले असा दावा केला, तरी अशा दाव्यासोबत आणखी पुरावे असणे आवश्यक आहे, कारण कोणतीही व्यक्ती देवदूत आपल्याला भेटला असा दावा करू शकते. घडून येणाऱ्या भविष्यवाण्यांच्या मालिकेद्वारे एखादी व्यक्ती देवाकडून नियुक्त झालेली आहे हे सिद्ध होऊ शकते.

त्याचप्रमाणे, चमत्कारांची किंवा देवाच्या मार्गदर्शनाने घडणाऱ्या घटनांची एक मालिका घडणेही शक्य आहे; परंतु या गोष्टी आपल्या पायोनिअरांना देण्यात आलेल्या सत्याच्या व्यासपीठाशी सुसंगत असलेल्या संदेशासोबत असणे आवश्यक आहे. चमत्कार आणि देवाच्या मार्गदर्शनाने घडणाऱ्या घटनांना प्रेरणा देणाऱ्या आत्म्याची नेहमीच परीक्षा घेतली पाहिजे. आणि या आत्म्यांची परीक्षा घेण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे ते कोणता संदेश घेऊन येतात यावरून त्यांची परीक्षा करणे होय.

“प्रियजनहो, प्रत्येक आत्म्यावर विश्वास ठेवू नका, तर ते आत्मे देवापासून आहेत किंवा नाहीत ह्यांची परीक्षा करा; कारण पुष्कळ खोटे संदेश जगात निघाले आहेत.” १ योहान ४:१

“नियमशास्त्र व साक्ष ह्यांकडे वळा! या वचनाप्रमाणे जर ते बोलत नसतील तर त्यांच्यामध्ये प्रकाश नाही.” यशया ८:२०

१. “तुमच्यामध्ये एखादा संदेश किंवा स्वप्न पाहणारा उठून, तुम्हाला एखादे चिन्ह किंवा चमत्कार दाखवील, २. आणि त्याने सांगितलेले चिन्ह किंवा चमत्कार घडून आले, आणि तो म्हणाला, ‘तुम्ही ज्या देवांना ओळखत नाही अशा देवांच्या मागे जाऊ या आणि त्यांची सेवा करू या,’ ३. तरी त्या संदेशाच्या किंवा स्वप्न पाहणाऱ्याच्या शब्दांकडे लक्ष देऊ नका; कारण तुमचा देव परमेश्वर तुमची परीक्षा घेत आहे, म्हणजे तुम्ही आपल्या संपूर्ण मनाने व संपूर्ण जिवाने परमेश्वरावर प्रीती करता की नाही हे त्याला कळावे.” अनुवाद १३:१-३

माझ्या वैयक्तिक अभ्यासातून मला असे वाटते की, सध्याच्या धर्मत्यागाचा सामना करण्याचा अधिकार एकुलत्या एका जन्मलेल्या पुत्रांमध्ये सापडणाऱ्या प्रेम आणि आनंदाच्या वाढत्या घोषणातून, तसेच या धर्मत्यागात सहभागी झाल्याबद्दल आपल्या मंडळीबद्दल, आपल्या नेत्यांबद्दल आणि स्वतःबद्दल पश्चात्ताप करण्याच्या वृत्तीतून निर्माण होईल. जसजसे आपण दैवी नमुन्याच्या अधिक जवळ येऊ आणि आपल्या नेत्यांसाठी प्रार्थना करीत त्यांना आधार देऊ, तसतशी माझी अशी समज आहे की, स्वर्गातून देवाच्या मार्गदर्शनाने घडणाऱ्या घटनांची एक मालिका आपल्याला देण्यात येईल, ज्याद्वारे देवाने स्वतः ही परिस्थिती आपल्या हातात घेतली आहे हे सूचित होईल.

माझा विश्वास आहे की प्रकटीकरणातील चौथ्या देवदूताच्या आगमनाशी संबंधित आपल्यासाठी येथे एक महत्त्वपूर्ण सूचना आहे. ही सूचना अँडव्हेटिस्ट मंडळीशी थेट संबंधित असलेल्या मुद्द्यांवर बोलत नाही, तर जगाला तीन देवदूतांचे संदेश देण्याविषयी बोलते. तरीसुद्धा, यात आपल्यासाठी एक महत्त्वाचे तत्त्व आहे:

प्रत्येक पिढीमध्ये देवाने जगात आणि मंडळीमध्ये असलेल्या पापाचा धक्का करण्यासाठी आपल्या सेवकांना पाठवले आहे. परंतु लोकांना त्यांच्याशी गोडगोड आणि मनाला सुखावणाऱ्या गोष्टी बोलल्या जाव्यात अशी इच्छा असते आणि शुद्ध, कोणताही मुलामा नसलेले सत्य त्यांना स्वीकाराई वाटत नाही. अनेक सुधारकांनी आपले कार्य सुरू करताना मंडळीतील आणि राष्ट्रातील पापांवर प्रहार करताना मोठी सावधगिरी बाळगण्याचे ठरवले. शुद्ध ख्रिस्ती जीवनाच्या उदाहरणाद्वारे लोकांना बायबलच्या सिद्धांतांकडे परत आणता येईल अशी त्यांची आशा होती. परंतु एलीयावर जसा देवाचा आत्मा आला आणि त्याला दुष्ट राजाला व धर्मत्याग केलेल्या लोकांना त्यांच्या पापांबद्दल धक्का करण्यास प्रवृत्त केले, तसाच देवाचा आत्मा त्यांच्यावर आला. त्यामुळे त्यांना बायबलमधील स्पष्ट वचने—ज्या शिकवणी मांडण्यास ते पूर्वी संकोच करीत होते—प्रचार करण्यापासून स्वतःला रोखता आले नाही. त्यांना सत्य आणि जिवांना असलेल्या धोक्याची उत्कटतेने घोषणा करण्यास प्रेरित केले गेले. प्रभूने त्यांना दिलेले शब्द त्यांनी परिणामांची पर्वा न करता निर्भयपणे उच्चारले आणि लोकांना तो इशारा ऐकणे भाग पडले. अशाच प्रकारे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित केला जाईल. तो संदेश सर्वाधिक सामर्थ्याने देण्याची वेळ येईल तेव्हा, प्रभू नम्र साधनांद्वारे कार्य करील आणि जे स्वतःला त्याच्या सेवेसाठी

समर्पित करतील त्यांच्या मनाला मार्गदर्शन करील. कामगारांना साहित्यिक संस्थांमधून मिळालेल्या प्रशिक्षणापेक्षा त्यांच्या आत्म्याच्या अभिषेकाद्वारे अधिक योग्य बनवले जाईल. विश्वास आणि प्रार्थना करणाऱ्या लोकांना पवित्र आवेशाने पुढे जाण्यास आणि देवाने त्यांना दिलेले शब्द घोषित करण्यास प्रवृत्त केले जाईल. — द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, पृष्ठ ६०६.

या प्रकरणात, देवाच्या वचनातील सत्यांची खात्री पटल्यामुळे लोक त्याच्या अधीन येतील आणि त्यांना स्वर्गाकडून खरोखरच अधिकार प्राप्त होतील. त्यांच्या संदेशावर स्वर्गाची मान्यता असल्याचे स्पष्ट दिसून येईल. त्यांच्या जीवनामध्ये आत्म्याचे कार्य अशा प्रकारे प्रकट होईल की, सत्याचे अनुयायी त्यांच्यासोबत घडणाऱ्या देवाच्या मार्गदर्शनाने घडलेल्या घटनांची नोंद घेतील. हे असे कार्य नाही जे मनुष्य स्वतःच्या सामर्थ्याने निर्माण करू शकतो. हे केवळ तेव्हाच घडते जेव्हा देवाचा आत्मा त्यांच्यावर येतो—जसे आपण पवित्र शास्त्रातील पूर्वीच्या उदाहरणांमध्ये पाहिले आहे.

आता पश्चात्ताप, प्रार्थना, उपवास आणि रडण्याची वेळ आहे. आता परमेश्वराची वाट पाहण्याची आणि इस्राएलसाठी कळकळीने विनवणी करण्याची वेळ आहे. लवकरच यार्देनजवळ झालेल्या धर्मत्यागाचे प्रतिरूप आपल्यावर येईल. दावीदाच्या पुत्राकडून आपल्याला हा प्रश्न विचारला जाऊ नये, अशी प्रार्थना करूया:

“परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर हात उगारण्यास तुला भीती वाटली नाही काय?” २ शमुवेल १:१४

९. विनंती करणे

सेव्हन्थ-डे अँडव्हेंटिस्ट मंडळीचे सभासद असलेल्या आपल्यापैकी प्रत्येकाची आपल्या नेत्यांप्रती आणि त्यांच्या कुटुंबांप्रती एक जबाबदारी आहे. देवाच्या पुत्राविषयी पवित्र शास्त्रात आपल्याला जे सत्य आढळले आहे, त्याबद्दल आपण त्यांच्याशी विनम्रपणे विनंती करणे आवश्यक आहे.

मागील अध्यायांमध्ये आपण पाहिलेल्या गोष्टींवरून, हे महत्वाचे का आहे याची अनेक कारणे आहेत:

१. आपल्या वरील अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींविषयी असलेले आपले प्रेम.

२. त्यांच्या प्रतिष्ठेविषयी असलेली आपली चिंता.

३. आपल्या जीवनात त्यांच्या आशीर्वादाची आणि संरक्षणाची आपल्याला असलेली गरज.

४. आपण चुकीच्या मार्गावर गेलेलो नाही ना, याची खात्री करून घेण्याची गरज.

ही कारणेच आपण विनंती करण्याची गरज का आहे हे स्पष्ट करतात. कारण अनेक जण गप्प राहण्याच्या आणि प्रथम मंडळीतील इतर सभासदांशी गुप्तपणे संपर्क साधून त्यांना आपले मत पटवून देण्याच्या पद्धतीकडे वळण्याच्या धोक्यात असतात.

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला देवाच्या पुत्राच्या ज्ञानात सत्य सापडल्याची खात्री पटते, तेव्हा त्या व्यक्तीची लगेचच परीक्षा होते—ती व्यक्ती दैवी नमुन्याच्या अधीन राहून आणि नम्रता व कृपेच्या भावनेने आपल्या नेत्यांकडे जाऊन खरोखर या सत्यावर विश्वास ठेवते का?

आपल्या मनात हे सत्य आहे याची पूर्ण खात्री झाल्यानंतरही या गोष्टींबद्दल आपल्या मंडळीतील नेत्यांशी बोलण्यास टाळाटाळ करणे...

हे कदाचित आपल्या वरील अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींविषयी आपल्या मनात प्रेमाची कमतरता असल्याचे प्रकट करू शकते. आपल्या नेत्यांकडे विनम्रपणे विनंती करणे हे दाखवून देते की आपण हा संदेश योग्य पद्धतीने आणि योग्य हेतूने स्वीकारला आहे.

आपल्या वरील अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींच्या विश्वासाच्या विरुद्ध असलेली एखादी कल्पना स्वीकारण्यामागे अनेक चुकीची कारणे असू शकतात. स्वतंत्र वृत्ती आणि स्वतःच्या इच्छेनुसार वागण्याची प्रवृत्ती यांसारख्या गोष्टी विरोधी मतांकडे आकर्षित करू शकतात. एखादी व्यक्ती सत्याकडे आकर्षित होऊनही ते सत्य अधिकाराच्या माध्यमाविरुद्ध बंड करण्यासाठी एक निमित्त म्हणून वापरण्याच्या चुकीच्या हेतूने ते स्वीकारू शकते.

माझ्या निरीक्षणानुसार, काही लोक देवाच्या पुत्राच्या सत्याकडे आकर्षित झाले आहेत; परंतु त्यामागील उद्देश स्वतःला उंचावणे आणि देवाच्या अवशेष मंडळीविरुद्ध एक मोहीम उभारणे हा आहे.

चुकीच्या हेतूने योग्य गोष्ट स्वीकारली जाते तेव्हा सैतानाला फार आनंद होतो. देवाच्या पुत्राचे सत्य आणि स्वतंत्र वृत्ती यांचे मिश्रण अनेकांना दुखावण्यासाठी किंवा अडखळवण्यासाठी योग्य ठरते, हे त्याला माहीत आहे; अन्यथा शिक्षण स्वीकारून त्याचा अधिक अभ्यास करण्यास तयार असलेल्या अनेक लोकांनाही त्यामुळे या सत्यापासून दूर केले जाऊ शकते.

पुन्हा एकदा आपण विनंती करण्याच्या या विषयाकडे वळूया. माझ्या पवित्र शास्त्राच्या अभ्यासानुसार, एकदा आपल्याला हे सत्य समजले आणि पिता व पुत्राच्या दैवी नमुन्याच्या प्रतिमेत येऊन आपण या सत्याला आपल्या जीवनातून प्रकट होऊ दिले, तर आपल्या वरील अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींकडे जाऊन त्यांना विनंती करण्यास आपण स्वतःला प्रवृत्त झाल्याचे आढळेल.

जर आपण आपल्या नेत्यांवर खरोखर प्रेम करीत असू, तर आपण त्यांच्याशी अत्यंत नम्र आणि आदरयुक्त भावनेने संपर्क साधण्याचा प्रयत्न करू. आपल्याला केवळ सत्य बोलायचे नाही, तर त्या सत्याचे सामर्थ्य आपल्या जीवनातून प्रकट करायचे आहे.

अनेक बाबतींत मौन हे आपल्या अधिकारावर असलेल्या व्यक्तींविषयी प्रेमाचा अभाव, तसेच भ्याडपणा आणि सत्यासाठी त्याग करण्याची अनिच्छा प्रकट करते. मौन बाळगल्यामुळे आपण मंडळीच्या मूर्तिपूजेच्या अपराधात सहभागी होण्याच्या धोक्यातही येतो.

अनेक लोकांसाठी स्वतःकडे नकारात्मक लक्ष वेधून घेण्याचा विचारच अत्यंत त्रासदायक वाटतो. काही जण मंडळीमध्ये अगदी नवीन असतात आणि संभाव्यतः विरोध करणाऱ्या नेतृत्वाचा सामना करताना त्यांना आधार देणारे स्थिर सामाजिक संबंधही जवळजवळ नसतात. प्रत्येक व्यक्तीने आपल्या परिस्थितीनुसार सत्याच्या प्रकाशाचा प्रसार करण्यासाठी पुढे जाण्याचा सर्वोत्तम मार्ग कोणता आहे, यासाठी बुद्धी मागितली पाहिजे; परंतु आपण भीतीच्या भावनेमुळे केवळ शांत बसून राहू शकत नाही. असे करणे ख्रिस्ताच्या हृदयाला दुःख पोहोचवते आणि कालांतराने त्या व्यक्तीला आपल्या दृढ विश्वासांपासून दूर जाण्याच्या धोक्यातही टाकते. सत्याला अभिव्यक्ती मिळणे आवश्यक आहे; तेव्हाच ते जिवंत राहते आणि वाढते.

मी हेही आवर्जून सांगू इच्छितो की, अविश्वासू पतीची पत्नी असल्यास तिने विनंती करण्यासाठी सर्वप्रथम आपल्या पतीकडेच जावे, मंडळीतील पाळकाकडे नव्हे. अविश्वासू पती असलेल्या पत्नीने (म्हणजे तो त्रैक्यावर विश्वास ठेवत असेल) पाळकाकडे जाऊन विनंती केली, तर तिच्या या वर्तनामुळे तिच्या पतीची मानहानी होते आणि आपल्या पतीपर्यंत पोहोचण्याचे कार्य ती निश्चितच अधिक कठीण करून घेईल.

विनंती करण्याच्या बाबतीत, माझा विश्वास आहे की आपल्या प्रभूने आपल्यासमोर हृदयाची एक परीक्षा ठेवली आहे. प्रभू येशूसाठी आपल्या बांधवांसमोर लज्जा आणि तिरस्कार सहन करण्यास आपण तयार आहोत का? जर आपण आता उपहास आणि निंदा सहन करण्यास तयार नसू, तर रविवारचा कायदा आपल्यासमोर येईल तेव्हा आपण कसे उभे राहू? जे आपल्या नेत्यांकडे विनंती करण्याचे पाऊल उचलतात, ते शब्बाथासंबंधी येणाऱ्या संकटाचा सामना करण्यासाठी अधिक दृढपणे तयार होतील.

याच मुद्द्यावर प्रत्येक मनुष्याला हे कळते की, “लाटा उसळत असतानाही स्थिर आणि खात्रीशीर” असा आत्म्याला धरून ठेवणारा नांगर त्याच्याजवळ आहे की नाही. विनंती करण्याच्या या प्रक्रियेद्वारे आपण हे जाणून घेतो की, आपण “हलू न शकणाऱ्या खडकाला घट्ट बांधलेले, तारणाऱ्याच्या प्रेमात दृढपणे व खोलवर रुजलेले” आहोत की नाही.

मी कबूल करतो की, माझ्या बांधवांकडे विनंती करताना मला भावनिक आणि मानसिकदृष्ट्या अशा परिस्थितींमधून जावे लागले की, ज्यांनी माझ्या आत्म्याची अत्यंत कठीण परीक्षा घेतली. माझ्याबद्दल अशा काही गोष्टी मला शिकायला मिळाल्या, ज्या अन्यथा मला कधीच कळल्या नसत्या. माझ्या विनंती करण्याच्या अनुभवाकडे मागे वळून पाहताना मी म्हणू शकतो, “माझ्या जीवनात ज्या अनेक गोष्टी बदलण्याची गरज होती त्या मला दाखविल्याबद्दल देवाच्या दयेची स्तुती असो.” जे विनंती करण्याच्या प्रक्रियेला टाळून पुढे जातात, त्यांना परीक्षेची पुढील पातळी कदाचित फार कठीण वाटू शकते आणि ते विश्वास सोडून देऊ शकतात. अरे, माझी प्रार्थना आहे की असे आपल्यापैकी कोणाच्याही बाबतीत घडू नये.

म्हणून पुन्हा एकदा निष्कर्ष म्हणून मी असे सांगतो की, एकुलत्या एका जन्मलेल्या पुत्राद्वारे आपल्याला प्राप्त झालेले सत्याचे ज्ञान आपल्यासाठी दैवी नमुना निश्चित करते आणि हा दैवी नमुना आपल्याला आपल्या

नेत्यांकडे विनंती करण्यास आणि येशू हा जिवंत देवाचा पुत्र आहे या सत्याचा विचार करण्यास त्यांना सांगण्यास प्रवृत्त करतो.

एकदा आपण विनंती करण्याचा निर्णय घेतला की, आपण कोणाकडे जावे यासाठी प्रार्थना करण्याचे मी तुम्हाला प्रोत्साहन देतो. आपल्या जीवनातील ज्या अधिकारपदावरील व्यक्तीशी तुमचा सर्वात जवळचा संबंध आहे आणि ज्यांच्याशी तुमच्या विश्वासांविषयी व्यक्त होण्यासाठी तुम्हाला वेळ मिळण्याची सर्वाधिक शक्यता आहे, अशा व्यक्तीची निवड करा. ती व्यक्ती तुमचा वडील, सहायक पाळक, पाळक किंवा परिषद अध्यक्ष असू शकते. तुम्ही प्रार्थना करीत असताना, कोणत्या दिशेने पुढे जायचे हे जाणून घेण्यासाठी प्रभू तुम्हाला बुद्धी देईल.

देवाच्या पुत्राविषयी पवित्र शास्त्रातून तुम्हाला जे सत्य आढळले आहे ते लिखित स्वरूपात तयार करा. १९१४ सालच्या इयरबुकमध्ये आढळणारे देवाविषयीचे मूलभूत तत्वांचे विधानही त्यामध्ये समाविष्ट करण्याचा विचार तुम्ही करू शकता. पुस्तकाच्या शेवटी दिलेले परिशिष्ट अ पाहा. त्या काळात सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्टांच्या संपूर्ण मंडळीमध्ये हे विधान “पूर्ण एकमताने” मानले जात होते. जर तुमचा बाप्टिस्मा १९९० पूर्वी झाला असेल, तर तुम्ही तुमच्या बाप्टिस्म्याच्या वचनाचाही उल्लेख करू शकता, ज्यामध्ये येशू हा देवाचा पुत्र आहे हे स्पष्टपणे मांडले आहे. १९९० पूर्वी आणि १९९० नंतरच्या बाप्टिस्म्याच्या वचनातील फरक पाहण्यासाठी परिशिष्ट ब पाहा. जर तुम्ही तुमच्या बाप्टिस्म्याच्या वचनाशी विश्वासू राहात असाल, तर मंडळी तुम्हाला शिस्तभंगाची कारवाई करू शकते, याबद्दल नम्रपणे विचारणा करा.

तुम्हाला जे पुरावे सर्वात उपयुक्त वाटले आहेत आणि ज्यातून तुम्हाला सर्वाधिक मदत मिळाली आहे, ते सर्व एकत्र मांडून ठेवा. ज्या पुस्तकांचा किंवा प्रवचनांचा तुम्ही काळजीपूर्वक अभ्यास करून ते समजून घेतलेले नाही, ते इतरांसोबत शेअर करणे शहाणपणाचे ठरणार नाही. तुम्ही सादर करणार असलेले कोणतेही साहित्य दैवी नमुन्याचा आदर करणाऱ्या स्रोतांमधूनच आलेले असावे, हेही मी सांगू इच्छितो. जर एखाद्या नेत्याला अँडव्हेटिस्ट मंडळीचा निषेध करणारे साहित्य आढळले किंवा अशा वक्त्यांचे बोलणे त्याने ऐकले, तर तुमची विनंती ऐकली जाण्याची शक्यता फारच कमी असेल.

मी याआधी हेतूच्या मुद्द्याचा उल्लेख केला होता, कारण बायबलनुसार विनंती करणे हे सर्वस्वी योग्य दिशेने पुढे जाण्याविषयी आहे. येथे “दिशा” म्हणजे आपल्या नेत्याकडे अशा योग्य पद्धतीने जाणे की आपल्या विनंतीचा जास्तीत जास्त परिणाम होईल. आपण स्वतःला आणि आपल्या अभ्यासाला अधिकारपदावरील व्यक्तीच्या परीक्षणासाठी नम्रपणे सादर करीत आहोत, हे आपल्या मनात स्पष्ट असले पाहिजे. आपण त्यांना सत्य दाखवण्यासाठी आलो आहोत आणि त्यांनी आपण सांगत असलेल्या गोष्टीच्या अधीन झाले पाहिजे, असा कोणताही भाव आपल्या बोलण्यात किंवा वागण्यात दिसला, तर आपले उद्दिष्ट साध्य होणार नाही. दैवी नमुना असे सुचवतो की आपण मुलाने आपल्या वडिलांकडे विनंती करावी त्याप्रमाणे विनंती करावी. आपण आदराने आणि प्रेमाने बोलले पाहिजे. आपण ऐकण्यास तत्पर आणि बोलण्यास धीमे असले पाहिजे. या विनंतीचा उद्देश मदत मागणे आणि पवित्र शास्त्रातून आपण कुठे चूक केली असावी हे आपल्याला दाखवावे अशी विनंती करणे हा आहे. या विनंतीमध्ये आपण प्रामाणिक असले पाहिजे आणि आपणच बरोबर आहोत, तसेच कोणताही पुरावा आपले मत बदलू शकणार नाही, असे गृहीत धरू नये. आपल्याला जे काही सांगितले किंवा दाखवले जाईल ते प्रभूकडे घेऊन जावे, त्याबद्दल प्रार्थना करावी आणि आपल्या उत्तरासह पुन्हा त्यांच्याकडे जावे.

जेव्हा एखाद्या नेत्याला असे जाणवते की तुम्ही या विषयाचा सखोल अभ्यास केला आहे, तेव्हा कदाचित तो या प्रक्रियेला विलंब लावण्याचा प्रयत्न करेल. याचा अर्थ दीर्घकाळ विलंब, ठरलेल्या भेटी रद्द होणे किंवा पुढे येणारी विविध कारणे आणि सबबी यांना सामोरे जाणे असा होऊ शकतो. आपण हे लक्षात ठेवूया की सैतानाला

कोणतीही विनंती आपल्या उद्दिष्टापर्यंत पोहोचलेली आवडत नाही आणि तो ही प्रक्रिया लांबवून आपल्या विनंतीमध्ये निराशा निर्माण करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेल.

या प्रक्रियेदरम्यान आपल्यावर हट्टी, स्वतंत्र विचारसरणीचे किंवा फूट पाडणारे असल्याचे आरोप केले जाऊ शकतात. अशा वेळी आपण हन्नाची आठवण ठेवली पाहिजे, जिच्यावर एलीने ती दारू प्यायलेली आहे असा आरोप केला होता. तिच्याप्रमाणे आपणही उत्तर देऊया, “नाही, माझ्या स्वामी,” मी दारू प्यायलेली नाही; तर देवाच्या पुत्रासाठी माझे मन दुःखाने व्याकूळ झाले आहे.

या काळात तुमच्या लक्षात येऊ शकते की मंडळीतील इतर सभासद तुमच्याविषयीचे प्रेम हळूहळू कमी करू लागले आहेत. तुमच्या विनंतीमुळे तुम्हाला पूर्णपणे दूर ठेवले जाण्याचा अनुभवही कदाचित तुम्हाला येऊ शकतो; परंतु देवाच्या पुत्रावर प्रेम करणाऱ्यांना अनेकदा याच मार्गाने चालावे लागते.

तुम्ही तुमची विनंती करत असताना प्रभूने तुम्हाला धीर देण्याची कृपा करावी अशी प्रार्थना करा. त्यांच्या सूचना पाळण्याचे कोणतेही शास्त्रवचनातील कारण तुम्हाला सापडत नसेल, तर तुम्हाला योग्य वाटेल त्याप्रमाणे शिस्त लावण्याची विनंती त्यांना करा. या टप्प्यावर, जर एखाद्या नेत्याला तुम्हाला गप्प करण्याचा पुरेसा अधिकार असल्याचे वाटत असेल, तर तुम्हाला शिस्त लावण्याची जबाबदारीही त्याच्यावर आहे. कोणत्याही पालकाला माहीत असते की, मुलाला शिस्त लावणे हे मुलापेक्षा पालकासाठी अधिक वेदनादायक असते. पाळकाच्या मनात ख्रिस्ताचा आत्मा असेल, तर तुम्हाला मंडळीतील सहभागापासून दूर करण्याची इच्छा त्यांना नक्कीच होणार नाही; परंतु तुम्ही चुकीचे आहात आणि तुम्हाला गप्प केले पाहिजे असा त्यांचा ठाम विश्वास असेल, तर त्या विश्वासाची किंमत म्हणून त्यांना हे पाऊल उचलावे लागेल.

या प्रक्रियेदरम्यान इतरांना आपल्या बाजूने वळवण्याच्या मोहापासून आपण स्वतःला दूर ठेवले पाहिजे. राजकीय पद्धतीने वागून पाळकाच्या नकळत इतर लोकांना आपल्या मताच्या बाजूने आणण्याचा प्रयत्न करणे फार मोहक वाटू शकते. हे आदराच्या अभावाचे लक्षण आहे आणि यामुळे अशा इतर लोकांनाही वादामध्ये ओढले जाते, ज्यांना कदाचित या विषयाचा सखोल अभ्यास करण्यासाठी अद्याप पुरेसा वेळ मिळालेला नसतो.

काही लोकांचे असे मत आहे की आपण मंडळीतील सभासदांना सत्य सांगितले पाहिजे. परंतु मी तुम्हाला खात्रीपूर्वक सांगतो की, तुम्ही ज्या गोष्टीवर विश्वास ठेवता त्यासाठी काही विशेषाधिकार गमावण्यास तयार असणे यापेक्षा सत्याची घोषणा करणारी दुसरी कोणतीही गोष्ट अधिक प्रभावी नाही. हे इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा सत्यासाठी अधिक प्रभावी साक्ष देते. कदाचित ही प्रक्रिया कोणतेही परिणाम देत नाही असे दिसेल; परंतु विरोध, उपहास आणि निंदेचा सामना करत असतानाही जे सत्यासाठी दृढपणे उभे राहिले त्यांच्या विश्वासूपणाची स्वर्ग नोंद ठेवतो.

एकदा तुम्हाला शिस्त लावण्यात आल्यानंतर, मंडळीमध्ये जे कोणी तुमच्याकडे येतील त्या सर्वांना तुमच्या विश्वासाविषयी सांगण्याचे स्वातंत्र्य तुम्हाला आहे. कोणीही तुमच्याकडे येत नसेल, तर तुम्हाला काही सांगण्याची गरज नाही. ज्या सार्वजनिक व्यासपीठांचा तुम्हाला उपयोग करता येतो, त्यांचा वापर करा; मात्र त्या व्यासपीठाचे नेतृत्व करणाऱ्या अधिकारपदावरील व्यक्तीशी तुमचा संघर्ष होणार नाही याची काळजी घ्या.

ज्यांना यापूर्वीच मंडळीच्या सदस्यत्वातून काढून टाकण्यात आले आहे, त्यांच्याबद्दल काय? मागील घटना आठवताना तुम्ही आदरयुक्त पद्धतीने वागला होता का? चुकीच्या कृतीबद्दल किंवा वर्तनाबद्दल माफी मागण्याची गरज आहे असे तुम्हाला आठवते का? ज्यांना तुमच्याकडून दुखावले गेले असे तुम्हाला वाटते, त्यांना पत्र लिहिण्यासाठी वेळ काढा आणि त्यांच्याजवळ माफी मागा. त्यानंतर मंडळीच्या वतीने क्षमेसाठी प्रार्थना करण्याच्या कार्यात सहभागी व्हा. स्वर्गातील आपल्या पित्याने आपल्या लोकांना क्षमा करावी, आपल्या

नेत्यांना साहाय्य करावे, त्यांच्या कुटुंबांना आशीर्वाद द्यावा आणि उशीर होण्यापूर्वी शक्य तितक्या लोकांना प्रकाश सापडण्यास मदत करावी, ही माझी दररोजची प्रार्थना आहे.

हा मार्ग अरुंद आहे, परंतु देवाच्या लोकांना पृथ्वीच्या इतिहासातील अंतिम घटनांना सामोरे जाण्यास तयार करणारा मार्ग आहे, असा माझा विश्वास आहे. आपण हेही लक्षात ठेवूया की, जेव्हा आपण आपल्या नेत्यांसमोर देवाच्या पुत्राचे सादरीकरण करतो, तेव्हा प्रत्यक्षात तोच परीक्षेत असतो. प्रत्येक वेळी जेव्हा आपण मंडळीच्या नेत्यांकडे विनंती करतो, तेव्हा आपण त्यांना देवाच्या पुत्राला निर्दोष ठरविण्याची किंवा आपल्याला मंडळीतून काढून टाकून त्याचा निषेध करण्याची संधी देत असतो. जितक्या अधिक लोकांच्या विनंत्या नाकारल्या जातील, तितक्या अधिक प्रमाणात मंडळीत देवाचा पुत्र नाकारला जातो. जितका अधिक तो नाकारला जाईल, तितकेच आपल्या लोकांच्या त्याच्या पुत्राला न्याय मिळावा आणि मंडळीमध्ये खरा अधिकार पुन्हा स्थापित व्हावा या आक्रोशाला प्रतिसाद म्हणून देवाचे न्यायनिवाडे येणे निश्चित होईल. या विनंत्यांद्वारे जितक्या अधिक प्रमाणात ख्रिस्ताचा स्वीकार केला जाईल, तितक्या अधिक निश्चितपणे देवाच्या लोकांमध्ये गाळणीची प्रक्रिया येईल. कोणत्याही परिस्थितीत, आवश्यक असलेला बदल नक्कीच घडून येईल.

मित्रांनो, सध्याची ही परीक्षेची प्रक्रिया जरी कठीण असली, तरी ती आपल्या अंतःकरणातील स्वार्थीपणा जाळून टाकण्यासाठी स्वर्गाकडून मिळालेली एक देणगीदेखील ठरू शकते. आपल्या विश्वासामुळे उपहास सहन करणे किंवा मंडळीतील सहभागापासून वंचित होणे फार थोड्या लोकांना आवडते; परंतु जे आता हा प्याला पितात, ते याकोबाच्या संकटकाळात येणारा त्याहून मोठा प्याला पिण्यासाठी अधिक दृढ केले जातील.

१०. एकटे उभे राहणे

मागील अध्यायात आपण ज्या विनंती करण्याच्या प्रक्रियेचे वर्णन केले, त्यातून एखाद्या व्यक्तीने देवाच्या वचनावरील आपल्या विश्वासासाठी एकट्याने उभे राहण्याची शक्यता निर्माण होते. कोणत्याही प्रकारच्या मानवी आधाराची किंवा प्रोत्साहनाची गरज न ठेवता एकट्याने उभे राहणे लोकांसाठी सोपे नसते. अशा

दबावामुळे काही व्यक्ती इतरांचा शोध घेऊ लागतात आणि विद्यमान नेतृत्वाकडे थेट जाण्यापूर्वी आपल्या समजुतीनुसार त्यांनाही पटवून देऊन आपली संख्या वाढवण्याचा प्रयत्न करतात. बरेच सुवार्तिक प्रयत्न अशा लोकांकडून प्रेरित होतात, ज्यांना सत्याची जाणीव झाली आहे; परंतु त्यांच्यामध्ये एकट्याने उभे राहता येईल असा पाया नसतो. अशा व्यक्तींना सत्यावरील प्रेमापेक्षा स्वीकारले जाण्याची गरज अधिक प्रेरित करत असते. एकट्याने उभे राहणे म्हणजे देवाच्या वचनाशिवाय इतर कोणत्याही व्यक्तीच्या किंवा गोष्टीच्या आधाराची गरज न भासणे. एकट्याने उभे राहणे म्हणजे आपण यापुढे एकटे राहू नये म्हणून इतरांना आपल्या समजुतीनुसार आणण्याची गरज न वाटणे. तरीही एकट्याने उभे राहणे हा मनुष्याचा स्वाभाविक गुण नाही. आपल्यापैकी बहुतेक जण “ग्रुपथिंक” म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या प्रक्रियेला सहज बळी पडतो. ग्रुपथिंक म्हणजे काय?

“जेव्हा एखादी व्यक्ती एखाद्या एकसंध समूहामध्ये अतिशय गुंतलेली असते, तेव्हा समूहातील सर्व सदस्यांनी एकमताने राहण्याची धडपड केल्यामुळे पर्यायी कृतींचे वास्तववादी मूल्यमापन करण्याची त्यांची प्रेरणा मागे पडते आणि त्यातून निर्माण होणारी विचार करण्याची पद्धत म्हणजे ‘ग्रुपथिंक’ होय.” (Janis, 1972). विकिपीडियावरील “Groupthink” या लेखातून.

आपलेपणा आणि स्वीकारले जाण्याची मानवी इच्छा ही देवाच्या वचनाचा योग्य प्रकारे शोध घेण्याच्या प्रक्रियेलाच बाजूला सारण्यास लोकांना प्रवृत्त करू शकते. एखाद्या सामाजिक समूहातील बहुसंख्य लोक एखाद्या गोष्टीवर विश्वास ठेवत असतील, तर त्या समूहापेक्षा वेगळा विश्वास ठेवण्याची प्रेरणा त्या व्यक्तीसाठी त्याहून अधिक मौल्यवान अशी एखादी गोष्ट घेऊन आली पाहिजे; म्हणजेच त्या समूहाकडून नाकारले जाण्याचा धोका पत्करण्यास योग्य वाटेल अशी गोष्ट.

बहुसंख्य लोकांच्या इच्छेनुसार वागण्याचा दबाव हा योग्य गोष्ट माहीत असलेल्या नेत्यांनाही आपल्या भूमिकेपासून माघार घेण्यास प्रवृत्त करू शकतो. मोशे पर्वतावर ही आज्ञा स्वीकारत असताना:

दुष्कर्म करण्यास प्रवृत्त होणाऱ्या बहुजन-समाजास अनुसरू नकोस आणि बहुजनसमाजास अनुसरून एखाद्या मुकदम्यात विपरीत न्याय होण्यासाठी साक्ष देऊ नकोस, निर्गम २३:२

खाली अहरोन अगदी याच्या उलट करत होता:

“लोकांनी पाहिले की मोशेला पर्वतावरून खाली यावयास विलंब होत आहे, तेव्हा ते अहरोनाकडे जमले आणि त्याला म्हणाले, ‘ऊठ, आमच्यापुढे चालतील असे देव आमच्यासाठी करून दे; कारण ज्या मोशेने आम्हाला मिसर देशातून काढून आणले त्या मनुष्याचे काय झाले हे आम्हास ठाऊक नाही.’ (२) अहरोन त्यांना म्हणाला, ‘तुमच्या बायका, तुमचे मुलगे व तुमच्या मुली यांच्या कानांत असलेल्या सोन्याच्या कर्णभूषणे काढून माझ्याकडे आणा.’ (३) तेव्हा सर्व लोकांनी आपल्या कानांतील सोन्याची कर्णभूषणे काढून अहरोनाकडे आणली. (४) त्याने ती त्यांच्या हातून घेऊन कोरीव कामाच्या हत्याराने त्यांचा वासराचा पुतळा केला; तेव्हा ते म्हणाले, ‘हे इस्राएला, तुला मिसर देशातून काढून आणणारे तुझे देव आहेत.’” — निर्गम ३२:१-४

अहरोन देवाचे भय बाळगण्यापेक्षा लोकांना अधिक भ्याला आणि सत्यापेक्षा त्यांना स्वीकार्य होणे अधिक महत्वाचे मानल्यामुळे त्याच्याकडून इस्राएलने पाप केले.

“मोशे अहरोनाला म्हणाला, ‘या लोकांनी तुझ्याशी असे काय केले की, तू त्यांच्यावर एवढे मोठे पाप आणलेस?’ (२२) अहरोन म्हणाला, ‘माझ्या प्रभूचा क्रोध भडकू नये; हे लोक दुष्टपणाला प्रवृत्त झालेले आहेत, हे तुला ठाऊकच आहे.’” — निर्गम ३२:२१-२२

लोकांना भिणारा आणखी एक मनुष्य म्हणजे शौल:

“शौल म्हणाला, ‘मी पाप केले आहे; परमेश्वराची आज्ञा व तुझ्या शब्दांचे उल्लंघन केले आहे; कारण मला लोकांची भीती वाटली आणि मी त्यांच्या शब्दांकडे लक्ष दिले.’” — १ शमुवेल १५:२४

खऱ्या अर्थाने पश्चात्ताप करण्याऐवजी, शौलने शमुवेलला आपल्याबरोबर येण्याची विनंती केली, जेणेकरून लोक त्याचा अजूनही सन्मान करतील.

“तो म्हणाला, ‘मी पाप केले आहे; तरी आता माझ्या लोकांच्या वडीलधाऱ्यांसमोर व इस्राएलासमोर माझा मान राख आणि माझ्याबरोबर परत ये, म्हणजे मी परमेश्वर तुझ्या देवाची उपासना करीन.’” — १ शमुवेल १५:३०

याच्या उलट, वचन दिलेल्या देशाविषयी आपला अहवाल देताना यहोशवा आणि कालेब यांच्या आत्म्याचे दर्शन आपल्याला घडते.

“नूनाचा मुलगा यहोशवा आणि यफुन्नेचा मुलगा कालेब, जे देश हेरून आलेल्यांपैकी होते, त्यांनी आपली वस्त्रे फाडली. ते इस्राएलाच्या सर्व मंडळीला म्हणाले, ‘आम्ही जाऊन हेरून आलो तो देश फारच उत्तम देश आहे. परमेश्वर आमच्यावर प्रसन्न असेल तर तो आम्हाला या देशात नेईल व तो देश आम्हाला देईल; तो देश दुधामधाचे प्रवाह वाहणारा देश आहे. मात्र परमेश्वराविरुद्ध बंड करू नका आणि त्या देशातील लोकांना भिऊ नका; कारण ते आमचे भक्ष्य आहेत; त्यांचा आश्रय त्यांना सोडून गेला आहे आणि परमेश्वर आमच्याबरोबर आहे; त्यांना भिऊ नका.’ तेव्हा सर्व मंडळीने त्यांना दगडमार करण्यास सांगितले. आणि परमेश्वराचे तेज दर्शनमंडपात इस्राएलाच्या सर्व वंशजांना दिसले.” — गणना १४:६-१०

हे पुरुष बहुसंख्य लोकांच्या मताला धैर्याने सामोरे जाऊन वस्तुस्थिती सांगण्यास तयार होते. सत्यासाठी उभे राहण्यासाठी ते आपला जीव धोक्यात घालण्यासही तयार होते.

आपल्यापैकी पुष्कळ जणांना बालपणीच्या त्या जखमा असू शकतात, जेव्हा आपण मुलांच्या एखाद्या गटाच्या पसंतीपासून दूर असल्याचे अनुभवले. वेगळे असल्यामुळे माझी थट्टा आणि चेष्टा केली गेल्याचे काही अनुभव माझ्याही वाट्याला आले आहेत. तरुण असताना, त्या

हे अनुभव फार अस्वस्थ करणारे असू शकतात आणि स्वीकारले जाण्यासाठी विचार करण्याच्या पद्धतीत मोठे शॉर्टकट निर्माण होऊ शकतात. पालक अनेकदा असहाय्य वाटून घेतात, जेव्हा ते आपल्या मुलांना देवाच्या वचनाच्या शिकवणीपासून दूर जाणाऱ्या समवयस्कांच्या गटात पूर्णपणे गुरफटलेले पाहतात. स्वीकारले जाण्याची गरज सत्यासाठी उभे राहण्यामुळे मिळणारे मूल्य धुऊन टाकते.

सैतानाला समवयस्कांच्या दबावाच्या सामर्थ्याची चांगली जाणीव आहे आणि सत्याचा कोणत्याही किंमतीवर शोध घेण्याच्या निर्धाराने पवित्र शास्त्रातून तर्क करण्याचे टाळण्यास लोकांना प्रवृत्त करण्यासाठी तो जेथे शक्य असेल तेथे त्याचा उपयोग करतो. आपण सर्व या जगात राहत असल्यामुळे, एखाद्या ना एखाद्या वेळी सत्यावर विश्वास ठेवणे म्हणजे आपण पूर्वी ज्या गटाचा भाग होतो त्या गटाची स्वीकृती गमावण्याची किंमत मोजावी लागेल, हे निश्चित आहे. जर आपल्याला मनुष्यांकडून मिळणाऱ्या मानाची भीती वाटत असेल, तर सत्यावर विश्वास ठेवणे अशक्य आहे, असे बायबल स्पष्टपणे आपल्याला सांगते:

“एकमेकांकडून मानमरातब घेता आणि एकाच देवापासून मिळणारा मानमरातब मिळविण्याचा प्रयत्न करीत नाही, तर तुम्हांला विश्वास कसा ठेवता येईल?” — योहान ५:४४

केवळ या एका कारणामुळे पुष्कळ लोक स्वर्गाच्या राज्यापासून वंचित राहतील. पवित्र शास्त्र काय म्हणते ते लक्षात घ्या:

“जो विजय मिळवितो तो ह्या गोष्टींचा वतनदार होईल; मी त्याचा देव होईन आणि तो माझा पुत्र होईल. पण भित्रे, अविश्वासू, अमंगळ, खून करणारे, जारकमी, चेटूक करणारे, मूर्तिपूजक आणि सर्व लबाड ह्यांचा वाटा अग्नीने व गंधकाने जळणाऱ्या सरोवरात असेल; हे दुसरे मरण आहे.” — प्रकटीकरण २१:७-८

पित्याच्या सर्व गोष्टींचे वतन मिळविणाऱ्यांमध्ये समाविष्ट नसलेल्या लोकांच्या पहिल्या गटात भित्र्यांचा उल्लेख केला आहे; म्हणजेच बहुसंख्य लोकांच्या मताला सामोरे जाण्यास आणि त्यांची मान्यता गमावण्याचा धोका पत्करण्यास जे फार घाबरले.

ही मानवी प्रवृत्तीच येशूवर विश्वास ठेवणाऱ्या अनेक पुढाऱ्यांना त्याची उघडपणे कबुली देण्यापासून रोखत होती:

“तरी मुख्य अधिकाऱ्यांपैकीही पुष्कळांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला; पण परुश्यांमुळे त्यांनी त्याची कबुली दिली नाही, नाहीतर सभास्थानातून आपल्याला बहिष्कृत करण्यात येईल अशी त्यांना भीती होती.” — योहान १२:४२

“कारण देवाकडून मिळणाऱ्या गौरवापेक्षा मनुष्यांकडून मिळणारा गौरव त्यांना अधिक प्रिय होता.” — योहान १२:४२-४३

आजही आपल्याला अशीच परिस्थिती दिसते का? असे काही लोक आहेत का जे विश्वास ठेवतात, तरी देवाच्या पुत्रावरील त्यांच्या विश्वासामुळे त्यांना मंडळीतून बहिष्कृत केले जाण्याची भीती वाटते?

गर्भित पुत्राचे बीज ग्रहणशील आत्म्यात रुजते तेव्हा ते सत्यासाठी निंदा, तिरस्कार आणि उपहास यांना सामोरे जाण्याच्या तयारीत प्रकट होते. ते बीज आपल्याला ख्रिस्ताकडून मिळते, जे त्याने आपल्या पित्याकडून प्राप्त केले होते आणि या शब्दांमध्ये आपण त्या बीजाचे परिमाण जाणू शकतो:

“आणि पाहा, स्वर्गातून अशी वाणी झाली की, हा माझा प्रिय पुत्र आहे, ह्याच्यावर मी संतुष्ट आहे.” — मत्तय ३:१७

येशू आपल्या पित्याच्या या आश्वासनावर विसंबून राहिल्यामुळे, तो संतुष्ट जमावाला, खुनी याजकांना, गुंडगिरी करणाऱ्या रोमन सैनिकांना आणि नरकाच्या सर्व सैन्यांना सामोरे जाऊ शकला. आपल्या पित्याला आपण प्रिय आहोत, हे जाणून तो या सर्वांना सामोरे जाऊ शकला. सत्याचे अनुसरण करण्याचे प्रतिफल म्हणजे सत्याचा आत्मा, जो ख्रिस्ताचा आत्मा आहे, तो प्राप्त करणे होय.

आपण कोणतीही किंमत मोजावी लागली तरी गर्भित पुत्रावर प्रीती करण्याचे आपल्या मनात ठरवतो तेव्हा, येशूचा आत्मा आपल्यामध्ये वास करतो आणि पित्यामध्ये व पुत्रामध्ये आपला सहभाग असतो. मी पूर्ण खात्रीने सांगू शकतो की, त्यांच्या सहवासातील आनंद आणि शांती ही माझ्या पूर्वीच्या सहकाऱ्यांच्या तिरस्कार आणि उपहासामुळे झालेल्या नुकसानीची भरपाई करण्यापेक्षा कितीतरी अधिक आहे. येशूचे प्रेम माझी कारकीर्द, प्रतिष्ठा आणि मंडळीतील स्थान गमावल्याची भरपाई करण्यापेक्षा कितीतरी अधिक आहे; होय, माझ्या प्रभू येशू ख्रिस्ताच्या ज्ञानाच्या श्रेष्ठतेच्या तुलनेत मी या सर्व गोष्टींना केरकचरा समजतो.

जे खरोखर विश्वास ठेवतात की येशू हा देवाचा पुत्र आहे, त्यांना एकटे उभे राहण्याचे सामर्थ्य आणि नम्रतेने आपल्या मंडळीच्या पुढाऱ्यांकडे विनंती करण्याचे प्रेम, हे दोन्ही प्राप्त होतील.

मी स्वतःला पुष्कळ वेळा प्रश्न विचारला; बहुसंख्य लोकांचा माझ्याविरुद्ध असलेला दबाव मला जाणवत होता. मी विचारत असे, “अॅड्रियन, तू योग्य आहेस याची तुला इतकी खात्री कशामुळे आहे?” “पुढारीपदावर असलेल्यांपैकी जवळजवळ कोणीही तुझ्याशी सहमत नाही. असा पवित्रा घेणारा तू स्वतःला कोण समजतोस?” मग मी पुन्हा बायबलकडे वळत असे आणि देवाच्या पुत्राविषयीच्या स्पष्ट साक्षीचे वाचन करत असे. मी बायबलमधील पुराव्यांच्या अनेक ओळी आणि भविष्यवाणीच्या आत्म्यातील साक्ष पुन्हा वाचत असे. आपल्या पायनियरांनी घातलेल्या पायाचा मी पुन्हा तपास करत असे; १८८८ च्या संदेशवाहकांच्या साक्षीची तुलना करत असे; रिचर्ड अँड हेरल्डमधील लेख मी बारकाईने वाचत असे आणि स्वतःला विचारत असे, “अॅड्रियन, तुला खात्री आहे का?” आणि पूर्वीपेक्षा अधिक दृढ आणि अधिक तातडीची खात्री माझ्या मनात पुन्हा येत असे. होय! होय! मला खात्री आहे की येशू हा सत्यात आणि प्रेमात पित्याचा पुत्र आहे आणि या कबुलीविरुद्ध तयार केलेले कोणतेही शस्त्र टिकणार नाही.

आणि त्या खात्रीसोबत अनेकदा शांतीचा गोड अनुभवही येत असे—अशी शांती की तिचे वर्णन मी कधीच करू शकणार नाही. पित्याचे आपल्या पुत्रावर असलेले प्रेम माझ्यामध्ये जाणवत आहे, असे मला जाणवत असे. मी देवाच्या पुत्राचे सत्य स्वीकारले तेव्हा, ख्रिस्तामध्ये पित्याचे माझ्यावर असलेले प्रेम याची जाणीव माझ्या आकलनापलीकडची होती. पुष्कळ वेळा मला एखादा कठोर ईमेल किंवा दुष्टाकडून मला मोहात पाडण्यासाठी एखादा शब्द मिळत असे, तेव्हा माझा तारणारा मला आशीर्वाद देण्यासाठी प्रोत्साहनाचा एक शब्द पाठवत असे. अनेकदा मी चालत असताना, चिमण्यांकडे पाहून हसत असे आणि विचार करत असे की, अनेक चिमण्यांपेक्षा माझे मूल्य अधिक आहे.

मी हेही साक्ष देऊ शकतो की माझ्या बांधवांसमोर गर्भित पुत्राची कबुली देण्याचे आणि गप्प राहून त्याच्या नावाची लाज न बाळगण्याचे मी ठरविल्यानंतर, माझ्या वैयक्तिक जीवनात मला अधिक मोठा विजय मिळू लागला. माझे विचार आणि माझ्या आवडी अधिक वेगाने बदलू लागल्या. जगातील ज्या गोष्टी मला आकर्षित करीत आणि माझ्या मार्गापासून मला विचलित करीत, त्या विलक्षण रीतीने फिक्या पडू लागल्या. त्याच्या पवित्र करणाऱ्या आत्म्याबद्दल देवाची स्तुती असो!

माझ्या मित्रांनो, जर तुम्ही पित्याच्या पुत्रावर खरोखर प्रीती करत असाल, तर तुम्ही त्याच्या अवशेष मंडळीवरही प्रीती कराल. ही प्रीती तुम्हाला तुमच्या मंडळीतील कुटुंबासमोर प्रभू येशूची कबुली देण्यास प्रवृत्त करेल आणि ख्रिस्ताची शांती तुम्हाला कोणत्याही राजकीय डावपेचांशिवाय किंवा स्वतःच्या भूमिकेसाठी शिष्यांना दूर नेऊन स्वतःचे बहुमताचे मत निर्माण करण्याच्या इच्छेशिवाय एकटे उभे राहण्याचे धैर्य देईल. कोणतेही परिणाम आले तरी त्यांना सामोरे जाण्याची तयारी ठेवून, तुमच्यावर अधिकार असलेल्यांकडे विनंती करण्यास आणि जिवंत देवाच्या पुत्राची सेव्हेंथ-डे अँडव्हेंटिस्ट मंडळीत उपासना करण्याची तुम्हाला परवानगी द्यावी अशी त्यांना विनंती करण्यास तुम्ही स्वतःला स्वतंत्र अनुभवाल. जे योग्य आहे ते योग्य आहे म्हणून निवडा आणि त्याचे परिणाम देवावर सोपवा.

बायबल आपल्याला सांगते:

योहान ८:३२ — “तुम्हांला सत्य समजेल व सत्य तुम्हांला बंधमुक्त करील.”

सत्य आपल्याला इतर लोक आपल्याबद्दल काय विचार करतील या भीतीपासून मुक्त करते; आपल्या समवयस्कांकडून स्वीकृती मिळवण्याच्या गरजेपासून आपल्याला मुक्त करते. आपल्या पुत्राद्वारे सर्वशक्तिमान पित्याने आपल्याला स्वीकारले आहे हे जेव्हा आपल्याला कळते, तेव्हा आपल्याला टिकवून ठेवण्यासाठी आणखी कशाचीही गरज उरत नाही.

जर तुम्हाला या विषयाचा अधिक अभ्यास करायचा असेल, तर माझे छोटेसे पुस्तक “आयडेंटिटी वॉर्स¹³” वाचण्याचे मी तुम्हाला आमंत्रण देतो, ज्यामध्ये ख्रिस्तामध्ये असलेल्या आपल्या खऱ्या मूल्याचा अधिक सविस्तरपणे समावेश केला आहे. या छोट्याशा पुस्तकातील तत्वांद्वारे मला मनुष्यांच्या दृष्टीने एकटे उभे राहण्याची, तरीही ख्रिस्त आणि त्याच्या देवदूतांसोबत उभे राहण्याची शांती प्राप्त झाली.

भाग ३. दैवी नमुना नाकारण्याचे परिणाम

¹³ Go to <http://fatheroflove.info/book/view/identity-wars>

११. आपल्या नातेवाईक उद्धारकर्त्याचे संरक्षण

पहिल्या अध्यायात आपण पुढील गोष्ट लक्षात घेतली:

या दैवी नमुन्याद्वारे आपल्याकडे वाहून येणाऱ्या आनंद, सुख आणि सहभागाच्या प्रत्यक्ष आशीर्वादांव्यतिरिक्त, या माध्यमाद्वारे आपल्याला प्राप्त होणारे संरक्षणाचे आशीर्वादही आहेत. प्रत्येक बाबतीत, ज्याच्याद्वारे गोष्टी येतात तो “ज्याच्यापासून” गोष्टी येतात त्याच्या संरक्षणाखाली असतो आणि त्याचा अधिकार धारण करतो.

आपण दैवी नमुन्यात कार्यरत असलेले संरक्षणाचे हे तत्त्व अशा बायबलमधील उताऱ्यांमध्ये पाहतो:

अनुवाद ३२:११ — “गरुड पक्षीण आपले कोटे हालविते, आपल्या पिलांवर तळपत असते, आपले पंख पसरून त्यांवर त्यांना घेते व आपल्या पंखावर वाहते, त्याप्रमाणे परमेश्वरानेच त्याला चालविले.”

रुथ २:१२ — “परमेश्वर तुझ्या कार्याची मोबदला देईल आणि ज्याच्या पंखाखाली तू भरवसा ठेवला आहेस, त्या इस्राएलच्या परमेश्वर देवाकडून तुला पूर्ण प्रतिफळ मिळेल.”

“ज्याच्या द्वारे” असलेल्या प्रतिनिधींचे संरक्षण तेव्हा होते जेव्हा ते आपल्या “ज्याच्यापासून” असलेल्या उगमाचा सन्मान, आदर आणि आज्ञापालन करतात. नामीने रुथला बवाजाच्या पायाशी जाऊन निजण्याची आणि संरक्षण व तरतुदीचे प्रतीक म्हणून त्याने आपल्या वस्त्राचा पदर तिच्यावर पसरावा अशी विनंती करण्याची सूचना कशी केली, हे आपण पाहतो.

रुथ ३:९ — “तेव्हा तो तिला म्हणाला, ‘तू कोण आहेस?’ ती म्हणाली, ‘मी आपली दासी रुथ आहे; ह्या आपल्या दासीला आपल्या पांघरूणाखाली घ्या; कारण आमचे वतन सोडवण्याचा हक्क आपल्याला आहे.’”

बवाजाच्या पायाशी निजून रुथे समर्पणाची वृत्ती प्रकट केली. आशीर्वादाच्या माध्यमाद्वारे त्याचे संरक्षण आणि तरतूद मिळावी यासाठी ती त्याला आमंत्रित करित होती.

या संरक्षणाच्या तत्त्वामुळेच संकटकाळात देवाच्या लोकांचे रक्षण होईल. स्तोत्र ९१ चा संबंध त्या काळाशी आहे, हे आपण पाहिले आहे^{१४}. आता या स्तोत्रातील काही भागांचा विचार करू या आणि देवाच्या लोकांना दिलेल्या संरक्षणाचा अभ्यास करू या.

जो परात्पराच्या गुप्त स्थानी वस्ती करतो, तो सर्वसमर्थाच्या सावलीत राहील. मी परमेश्वराला म्हणोन, “तू माझा आश्रय व माझा दुर्ग आहेस; माझा देव आहेस; मी तुझ्यावर भाव ठेवीन.” स्तोत्र ९१:१-२

देवाचे लोक जेव्हा त्याने नेमलेल्या प्रतिनिधी संस्थांद्वारे दैवी नमुन्यानुसार समर्पणाच्या तत्त्वाशी सुसंगत होतात, तेव्हा ते स्वतःला त्याच्या संरक्षणाच्या सावलीखाली येताना पाहतात. त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांसाठी हेच गुप्त स्थान आहे.

^{१४} स्तोत्रकर्ता म्हणतो: “परमेश्वर, जो माझा आश्रय आहे, त्याला तू आपले निवासस्थान केले आहेस; तू परात्पराला आपला निवास केला आहेस; म्हणून तुला काही अरिष्ट प्राप्त होणार नाही.” स्तोत्र ९१:९, १०. ‘संकटकाली तो आपल्या मंडपात मला लपवील; आपल्या तंबूच्या गुप्त स्थानी मला लपवील.’ स्तोत्र २७:५. देवाचे अभिवचन आहे: ‘त्याने माझ्यावर प्रेम ठेविले आहे म्हणून मी त्याला सोडवीन; त्याने माझे नाव ओळखिले आहे म्हणून मी त्याला उच्च स्थानी ठेवीन.’” स्तोत्र ९१:१४. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रॉफेट्स, पृष्ठ ११०.

तो तुला पारध्याच्या पाशापासून व घातक मरीपासून सोडवील. तो आपल्या पंखांनी तुला झाकील, त्याच्या पंखांखाली तुला आश्रय मिळेल; त्याचे सत्य तुझी ढाल व चिलखत आहे. स्तोत्र ९१:३-४

पृथ्वी लवकरच रोगराई, नैसर्गिक आपत्ती आणि मनुष्यांच्या हिंसाचाराने व्यापून जाईल. पृथ्वीवर या गोष्टी येत आहेत या भीतीने पुष्कळ लोकांची अंतःकरणे खचून जातील. केवळ इस्राएलच्या देवाला आणि त्याच्या पुत्राला ओळखणाऱ्यांनाच सर्वसमर्थाचे संरक्षण प्राप्त होईल.

मी पाहिले की, याच शिक्कामोर्तबाच्या काळात सैतान देवाच्या लोकांचे लक्ष विचलित करण्यासाठी, त्यांना फसवण्यासाठी आणि त्यांना सत्यापासून दूर नेण्यासाठी या मार्गांनी कार्य करीत आहे. जे वर्तमान सत्यासाठी खंबीरपणे उभे राहात नव्हते, असे काही जण मी पाहिले. त्यांचे गुडघे थरथरत होते आणि त्यांचे पाय घसरत होते, कारण ते सत्यावर दृढपणे स्थिर झालेले नव्हते; आणि ते अशा प्रकारे थरथरत असताना सर्वसमर्थ देवाचे आच्छादन त्यांच्यावर पसरविता येत नव्हते. शिक्कामोर्तब होऊन जाईपर्यंत, देवाच्या लोकांवर आच्छादन पसरविले जाईपर्यंत आणि सात शेवटच्या पीडांमध्ये देवाच्या जळजळीत क्रोधापासून निवारा न मिळता ते राहून जाईपर्यंत, त्यांना ज्या स्थितीत ते होते त्याच स्थितीत ठेवण्यासाठी सैतान आपल्या सर्व युक्त्या वापरीत होता. देवाने आपल्या लोकांवर हे आच्छादन पसरविण्यास सुरुवात केली आहे आणि वधाच्या दिवशी ज्यांना आश्रय मिळणार आहे अशा सर्वांवर ते लवकरच पसरविले जाईल. — अर्ली रायटिंग्ज, पृष्ठ ४४.

ख्रिस्ताच्या काळातील यहूदी पुढाऱ्यांनी देवाच्या पुत्रावर विश्वास ठेवण्यास कसा नकार दिला, हे आपण आठवतो. त्याला स्वीकारण्यास त्यांनी नकार दिल्यामुळे, त्यांनी त्याचे संरक्षण व तरतूद नाकारली आणि ते रोमच्या दयेवर सोडले गेले.

यरुशलेमे, यरुशलेमे, संदेष्ट्यांना ठार मारणारे व तुझ्याकडे पाठविलेल्यांना धोंडमार करणारे, कोंबडी जशी आपल्या पिलांना पंखांखाली एकत्र जमविते, तसे तुझ्या मुलाबाळांना एकत्र जमवावे अशी माझी कितीदा इच्छा होती! पण तुमची इच्छा नव्हती! मत्तय २३:३७

हे मी अगदी स्पष्टपणे सांगतो, जेणेकरून कोणाचाही गैरसमज होऊ नये:

आता आणि अगदी जवळ येऊन ठेपलेल्या संकटाच्या काळातही देवाचे संरक्षण व तरतूद केवळ त्याच्या पुत्राचा आदर करणाऱ्यांनाच दिली जाईल. ज्याच्याजवळ पुत्र आहे त्याच्याजवळ जीवन आहे.

येशू खरोखर देवाचा पुत्र आहे, यावर आपला विश्वास आहे की नाही, हा प्रश्न देवाच्या संरक्षण व तरतुदीशी संबंधित आहे. हा केवळ धर्मशास्त्रीय मतभेदांवरील शैक्षणिक चर्चा नाही. देवाने पवित्र शास्त्रात आपल्यासमोर स्पष्टपणे प्रकट न केलेल्या अस्तित्वाच्या ध्वजाखाली आपण स्वतःला ठेवले, तर आपण स्वतःला देवाच्या संरक्षण व तरतुदीबाहेर ठेवत आहोत. देवाच्या पुत्राचा नकार म्हणजे दुष्टाला आपली विचारसरणी गोंधळात टाकण्याचे, आपल्या मनाला विकृत करण्याचे, आपल्या घरांमध्ये प्रवेश करण्याचे, आपल्याला असंख्य मोहांकडे आकर्षित करण्याचे आणि शेवटी आपले जीवन संपविण्याचे स्वयंचलित आमंत्रण होय. देवाच्या पुत्राचा नकार केल्यामुळे रोमला आपल्यावर आक्रमण करण्याचे आणि एक मंडळी म्हणून आपल्या अनेक कार्यांवर नियंत्रण मिळविण्याचे आआपल्या अँडव्हेंटिस्ट मंडळीच्या घराचा बल

मंत्रण मिळाले आहे.

नाहीतर बलवान माणसाच्या घरात शिरून त्याची मालमत्ता कोणी कशी लुटू शकेल? प्रथम त्या बलवान माणसाला बांधल्यावाचून त्याची मालमत्ता लुटता येणार नाही; मग त्याचे घर लुटता येईल. मत्तय १२:२९

या वचनात येशू संरक्षण आणि तरतुदीच्या तत्वाविषयी बोलतो. या बाबतीत परिस्थिती उलट आहे; येथे सैतान हा बलवान मनुष्य किंवा संरक्षक/गुलाम बनविणारा आहे आणि त्याच्या नियंत्रणाखाली असलेल्या लोकांना मुक्त करण्यासाठी त्यालाच बांधणे आवश्यक आहे.

१९८० मध्ये देवासंबंधी मूलभूत विधान प्रसिद्ध झाल्यापासून, अँडव्हेटिस्ट मंडळी इस्राएलच्या देवाच्या प्रत्यक्ष संरक्षण आणि तरतुदीपासून दूर गेली. त्या काळापासूनच आपण मंडळीला हादरवून टाकणाऱ्या अनेक घटना पाहिल्या आहेत. ऑस्ट्रेलियन म्हणून, लिंडी चेंबरलेन हिला तिच्या बाळ मुलीच्या खुनासाठी दोषी ठरवण्यात आले आणि डिंगोने त्या मुलीला नेले होते, हा त्यांचा दावा फेटाळण्यात आला, अशी बातमी ज्या रात्री मी ऐकली ती घटना माझ्या मनात स्पष्टपणे ठसलेली आहे. चौदा वर्षांचा मुलगा म्हणून मी आकाशाकडे पाहिले आणि मनात विचार केला, “देवा, तू कुठे आहेस? तू हे असे का होऊ दिलेस?” देवाच्या पुत्राचा नकार आणि आपल्या लोकांचे संरक्षण करण्याची त्याची क्षमता यांचा काही संबंध आहे का?

याच काळाच्या आसपास अनेक सेवकांनी आपल्या प्रभु येशूच्या परमपवित्र स्थानातील सेवाकार्याचा स्वीकार करण्यास नकार दिला. १९८० च्या दशकापूर्वीच्या दशकातच ही आपत्ती हळूहळू आकार घेत होती; त्याच वेळी अँडव्हेटिझमच्या सिंहासनावर त्रित्ववादी देवाची स्थापना करण्याची चळवळ सुरू होती. तरीसुद्धा, आपल्या मंडळीने या खोट्या देवाला मान्य केल्यानंतरच ही आपत्ती आपल्यावर कोसळली. याच काळात निर्माण झालेल्या विचित्र आर्थिक व्यवहारांचे काय, तसेच एलेन व्हाइट यांच्यावर झालेल्या उघड हल्ल्याचे काय? या घटनांचा एकमेकांशी काही संबंध आहे का? आपण पाहतो का...

१९८० मध्ये आपण त्रित्वाचा औपचारिकपणे स्वीकार केला तेव्हा आपल्या मंडळीवरील संरक्षणाचे एक आवरण काढून घेतले गेले, असे आपण पाहतो का?

१९८० नंतर फार काळ लोटला नाही, तोच विविध प्रसारमाध्यमांद्वारे सुवार्तिक कार्यासाठी काही दरवाजे उघडू लागले. याच काळात घडू लागलेल्या चमत्कारांचा उगम स्वर्गीय आहे, याची आपल्याला खात्री आहे का? देव अजूनही आपले नेतृत्व करीत आहे, असा विश्वास अँडव्हेटिस्टांना पटवून देण्यासाठी सैतानाला चमत्कार करण्याची परवानगी मिळू शकते का, जेव्हा आता स्वतः सैतानच नेता झाला होता? जगभरातील लाखो घरांमध्ये “अँडव्हेटिस्ट कार्यक्रम” पोहोचविणाऱ्या या चमत्कारांद्वारे निवडलेले लोकसुद्धा फसविले गेले आहेत का? मोठ्या रकमेच्या देणग्या प्रकल्पांसाठी दिल्या जातात तेव्हा, इस्राएलच्या देवाच्या संरक्षणातून बाहेर पडल्यानंतर सैतान अँडव्हेटिस्ट कार्यक्रमांमध्ये गुंतवणूक करण्यास परवानगी देईल का, असा प्रश्न फार कमी लोक का विचारतात? आपल्याला इशारा देण्यात आला आहे:

हो, हा मजकूर योग्य आहे. पुढील भाषांतरांमध्येही बायबल वचनांचे संदर्भ आल्यास मी BSI मराठी बायबलमधील अधिकृत शब्दरचना थेट वापरेन.

यांपैकी काही चमत्कारांमध्ये पैसा आणि “दैवी पुरवठ्याच्या घटना” यांचा समावेश असू शकतो का? २७ मूलभूत तत्वांचा समावेश करून आपण विश्वासापासून दूर गेलो असू, तर सैतानाला या गोष्टी करण्याची परवानगी मिळू आपण पुनः अनुभवत असलेल्या इस्राएलच्या अनुभवाची आठवण करताना, मला विश्वास आहे की त्यातून आपल्यासाठी अनेक धडे आहेत.

तेव्हा लोक देवाविरुद्ध व मोशेविरुद्ध बोलले, “आम्हांला रानात मरावे म्हणून तुम्ही मिसर देशातून का आणिले? येथे भाकर नाही, पाणीही नाही; आणि या हलक्या अन्नाचा आमच्या जिवाला वीट आला आहे.” (६) आणि परमेश्वराने

परमेश्वराने लोकांमध्ये विषारी सर्प पाठविले; त्यांनी लोकांना दंश केला आणि इस्राएल लोकांपैकी पुष्कळ लोक मरण पावले. गणना २१:५-६

या सर्व प्रेमाच्या चिन्हांनंतरही लोक तक्रार करीतच राहिले, तर परमेश्वर आपले संरक्षण मागे घेईल, जेणेकरून त्यांना त्याची दयाळू काळजी जाणवेल आणि पश्चात्ताप व नम्रतेने ते त्याच्याकडे परत येतील. दैवी सामर्थ्याने त्यांचे संरक्षण झाले असल्यामुळे, त्यांच्या सभोवती सतत असलेल्या अगणित धोक्यांची त्यांना जाणीव झाली नव्हती. त्यांच्या कृतघ्नपणामुळे आणि अविश्वासामुळे त्यांनी मृत्यू ओढवून घेतला होता आणि आता परमेश्वराने मृत्यू त्यांच्यावर येऊ दिला. अरण्यातील विषारी सर्पांना त्यांच्या दंशामुळे होणाऱ्या भयंकर परिणामांमुळे—त्यामुळे तीव्र दाह होऊन लवकर मृत्यू येत असे—‘अग्निमय सर्प’ असे म्हटले जात असे. देवाचा संरक्षक हात इस्राएलवरून काढून घेतला गेल्यावर, मोठ्या संख्येने लोक या विषारी प्राण्यांच्या हल्ल्याला बळी पडले. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रॉफेट्स, पृष्ठ ४२९

आपल्या देवाने अॅडव्हेंटिझमला त्याच्या प्रेमाची आणि कृपेची अनेक चिन्हे दिली आहेत. त्याने सैतानाच्या अनेक हल्ल्यांपासून आपले संरक्षण केले. परंतु आपल्या लोकांना इतर प्रॉटेस्टंट मंडळ्यांसारखे होण्याची इच्छा होऊ लागली; अनेकांना जगातील लोकांप्रमाणे शिक्षण घ्यायचे होते; आपण जगाच्या मान्यताप्राप्तीच्या निकषांचा स्वीकार करण्याचा प्रयत्न केला; येशू खरोखर देवाचा पुत्र आणि मनुष्याचा पुत्र होता, आणि त्याने आपले मानवी शरीर धारण केले, या १८८८ मधील शिकवणींचा आपल्याला कंटाळा आला. आपल्या लोकांपैकी पुष्कळांनी आपल्याला एक लोक म्हणून देण्यात आलेल्या आरोग्यविषयक संदेशाचा आणि मानकांचा तिरस्कार केला. आणि म्हणूनच, १९८० मध्ये आपल्या मंडळीने त्रित्ववादी देवापुढे नतमस्तक झाल्यावर, अॅडव्हेंटिझम इस्राएलच्या देवाच्या संरक्षणाखालून बाहेर पडले.

मित्रांनो, माझा विश्वास आहे की येशू आपल्या पित्यापुढे करीत असलेल्या विनवणीमुळेच आपल्या लोकांपैकी अनेक जण सैतानाच्या तावडीत सापडण्यापासून वाचले आहेत. आपला तारणारा जाणतो की आपल्यापैकी अनेक जण गोंधळलेल्या अवस्थेत नकळत बआलापुढे नतमस्तक झाले. गेल्या ३० वर्षांच्या कालावधीत आपल्यापैकी किती जणांनी आपले प्राण गमावले असते? आपल्या मूर्खपणाबद्दल पित्याने दाखविलेल्या दीर्घ सहनशीलतेसाठी आणि धीरासाठी आपण त्याचे किती आभार व कृतज्ञता मानली पाहिजे?

म्हणून लोक मोशेकडे आले आणि म्हणाले, “आम्ही पाप केले आहे; कारण आम्ही परमेश्वराविरुद्ध व तुझ्याविरुद्ध बोललो. परमेश्वराने आमच्यापासून हे सर्प दूर करावेत म्हणून त्याच्याजवळ प्रार्थना कर.” तेव्हा मोशेने लोकांसाठी प्रार्थना केली. — गणना २१:७

प्रिय पित्या, तुझ्या दयेबद्दल, तुझ्या मधुर दयेबद्दल मी थांबून तुला धन्यवाद देतो, कारण आमच्या छावणीत आलेल्या सर्पांमुळे आमचा नाश होऊ दिला नाहीस. मला माहीत आहे की पुष्कळांना दंश झाला आहे आणि ते जखमी झाले आहेत; अनेकांनी आपल्या मुलांना, कुटुंबातील सदस्यांना आणि मित्रांना त्या दुष्टाच्या विषाला बळी पडताना आणि वधस्तंभावर खिळलेल्या देवाच्या पुत्राकडे पाठ फिरवताना पाहिले आहे. हे पित्या, कृपया आम्हांला क्षमा कर आणि आम्हांला साहाय्य कर व आम्हांला बरे कर. आमची अंतःकरणे पुन्हा तुझ्याकडे वळव आणि आम्हांला स्पष्टपणे तो मार्ग पाहण्यास साहाय्य कर, ज्यावरून आम्ही चालले पाहिजे. या सर्व गोष्टी आम्ही येशूच्या नावाने मागतो.

मित्रांनो, आपल्या काही पुढाऱ्यांनी इतक्या अनेक दुष्ट गोष्टी आपल्या मंडळीत येऊ दिल्या आणि त्याविषयी काहीही करत नाहीत असे का दिसत होते, याचे मला अनेक वर्षे आश्चर्य वाटत राहिले. त्रित्व स्वीकारल्यामुळे देवाने आपल्या पाळकांच्या मनांना मार्गदर्शन करण्याची आपली क्षमता रोखून धरली आहे, हे आपण पाहू

शक्तो का? आपल्या पुढ्यांना दुरात्म्यांच्या शिकवणीचा सामना करावा लागतो आणि सैतान आपल्यामध्ये चोरपावलांनी प्रवेश करित असताना त्यांना ते ओळखण्याची क्षमता गमवावी लागते, हे आपण पाहू शकतो का? त्रित्वामुळे आपल्या पुढ्यांना फसविण्याचे सैतानाला अधिक सामर्थ्य मिळते आणि तो त्यांना फसवतो; त्यानंतर तो त्यांच्या देखरेखीखाली असलेल्या लोकांकडे वळतो आणि त्यांच्यापैकी काहीना तो काय करित आहे हे दाखवतो, जेणेकरून ते पुढ्यांविरुद्ध रागाने उठतील, हे आपण पाहू शकतो का? आपल्या पुढ्यांसाठी आपण प्रार्थना करणे आवश्यक आहे, जेणेकरून त्यांनी वळून वर उचललेल्या मनुष्याच्या पुत्राकडे पाहावे आणि आपल्या अंधत्वातून बरे व्हावे. मी कबूल करतो की मी इतका दीर्घकाळ आंधळा होतो. मला हे सांगण्याची लाज वाटते की मी त्रित्वावर विश्वास ठेवत होतो; मी इतके बायबल आणि स्पिरिट ऑफ प्रोफसी वाचत होतो, तरीसुद्धा मी बआलाची उपासना करित आहे हे मला दिसतच नव्हते.

मी माझ्या तारुण्यातील क्रीडाविषयक इच्छा आणि खाण्यापिण्याच्या लालसेवर मात करण्यासाठी खूप प्रयत्न केले. माझे मन शुद्ध ठेवण्याचा मी प्रयत्न केला, पण दैवी नमुन्याच्या संदर्भात देवाच्या पुत्राचे संरक्षण माझ्याजवळ नसल्यामुळे, सैतान माझ्यावर सतत हल्ले करित राहिला आणि माझ्यावर त्याची सत्ता फार मोठी होती; मी निराशेच्या लाटांमध्ये वाहून जात असे आणि माझे तारण कधीच होणार नाही, असे मला वाटत असे.

याच मुद्द्यांमुळे अनेक अँडव्हेंटिस्ट पाळकांना परमपवित्र स्थानातून बाहेर काढले गेले आहे आणि शेवटच्या काळात देवाचे लोक मध्यस्थाशिवाय उभे राहतील, हा विश्वास त्यांनी सोडून दिला आहे. ते

ते “येशू येईपर्यंत आपण पाप करित राहू” असा उपदेश करू लागतात आणि सेव्हन्थ-डे अँडव्हेंटिस्टच्या मानकांखाली कष्टी होत असलेल्या सर्व लोकांना आपण कायदेशीरतावादातून मुक्त होत आहोत असे वाटते; परंतु प्रत्यक्षात त्यांनी केवळ पवित्र स्थानात माघार घेतलेली असते, जिथे ख्रिस्त म्हणून सेवा करित असल्याचे भासवणाऱ्या सैतानाचा प्रभाव त्यांच्यावर पडू शकतो.

मी कबूल करतो की येशू हा देवाचा पुत्र आहे या विश्वासाकडे परत येताना, आमच्या कुटुंबाला मोठ्या संकटातून जावे लागले. सेव्हन्थ-डे अँडव्हेंटिस्ट सेवक म्हणून मी बआलापुढे गुडघे टेकले असल्यामुळे, काही काळासाठी सैतानाला मला आणि माझ्या कुटुंबाला त्रास देण्याची परवानगी मिळाली. इतरांच्या बाबतीतही असे घडू शकते, परंतु आपल्या पित्याने या गोष्टी केवळ आपल्या चारित्र्याच्या घडणीसाठी, त्याच्यावर विश्वास ठेवायला शिकण्यासाठी आणि आपल्याला हे जाणवण्यासाठी परवानगी दिली आहे की ज्या प्रत्येक दिवशी आपल्याला शांती लाभते, ती केवळ देवाच्या दयेमुळेच आहे. ज्या प्रत्येक दिवशी मला लिहिता येते, त्या दिवशी मला माहीत असते की मला आपल्या पित्याचे संरक्षण लाभले आहे. प्रार्थना करित आहात, हे मला माहीत असलेल्या अनेक वाचकांनो, तुमच्यापैकी अनेकांचे मी आभार मानू इच्छितो. मी या गोष्टी गृहीत धरत नाही; तर येशूद्वारे—जिवंत देवाच्या पुत्राद्वारे—आपल्या पित्याच्या दया आणि संरक्षणाबद्दल माझे अंतःकरण स्तुती व उपकारस्तुतीने उंचावतो.

मला पुन्हा एकदा थांबून आपला पराक्रमी तारणारा, मिखाएल, परमेश्वराच्या सैन्याचा सेनापती, याच्याविषयी विचार करावासा वाटतो. हे प्रभू येशू, मी तुझ्या चरणांवर स्वतःला झोकून देतो आणि विनवणी करतो की माझ्या नग्नतेवर तुझे वस्त्र पांघर आणि मला तुझ्या काळजी व संरक्षणाखाली घे. मला माहीत आहे की मी स्वर्गाविरुद्ध आणि पृथ्वीविरुद्ध पाप केले आहे आणि तुझ्या नावाने ओळखले जाण्यासही आता पात्र राहिलेलो नाही; पण मी तुझ्या वचनाच्या आश्वासनावर विसंबून राहतो.

मला पुन्हा एकदा थांबून आपला पराक्रमी तारणारा, मिखाएल, परमेश्वराच्या सैन्याचा सेनापती, याच्याविषयी विचार करावासा वाटतो. हे प्रभू येशू, मी तुझ्या चरणांवर स्वतःला झोकून देतो आणि विनवणी करतो की माझ्या

नग्नतेवर तुझे वस्त्र पांघर आणि मला तुझ्या काळजी व संरक्षणाखाली घे. मला माहीत आहे की मी स्वर्गाविरुद्ध आणि पृथ्वीविरुद्ध पाप केले आहे आणि तुझ्या नावाने ओळखले जाण्यासही आता पात्र राहिलेला नाही; पण मी तुझ्या वचनाच्या आश्वासनावर विसंबून राहतो.

“आपण आपली पापे पदरी घेतली, तर तो विश्वासू व न्यायी आहे म्हणून आपल्या पापांची क्षमा करील आणि आपल्याला सर्व अनीतीपासून शुद्ध करील.” १ योहान १:९

“पिता मला जे काही देतो ते माझ्याकडे येईल आणि जो माझ्याकडे येतो त्याला मी मुळीच घालवून देणार नाही.” योहान ६:३७

प्रिय पित्या, कृपया तुझ्या पुत्राचा आत्मा पाठव, जेणेकरून तो आमचे आणि आमच्या कुटुंबांचे रक्षण करील. तुझ्या पुत्राच्या सत्याविषयी गोंधळलेल्या आणि आंधळ्या झालेल्या आमच्या पुढाऱ्यांचे कृपया रक्षण कर. कृपया तुझे देवदूत पाठव, जेणेकरून ते त्यांना साहाय्य करतील, त्यांना आशीर्वाद देतील आणि तू आम्हांला ज्या गोष्टी दाखवीत आहेस त्या त्यांनाही दाखवतील. आम्ही त्यांच्यापेक्षा काहीही चांगले नाही. आम्ही पाप केले आहे आणि बआलाची उपासना केली आहे आणि त्यांच्याप्रमाणेच आम्हीही मृत्यूस पात्र आहोत. हे पित्या, तू त्यांच्याशी बोलावे म्हणून मी किती आर्जव करीत आहे...

माझ्या सहकारी पाळकांशी बोलावे. प्रभू येशू, त्यांच्या विषयीचे तुझे प्रेम माझ्या अंतःकरणात मला जाणवते आणि हे माझ्याबरोबर सामायिक केल्याबद्दल मी तुझे आभार मानतो. हे पित्या, कृपया आमच्या पुढाऱ्यांचे डोळे उघड. तुझ्या स्थापलेल्या मंडळीत आम्हांला तुझ्या पुत्राची उपासना करू देण्यासाठी त्यांना प्रोत्साहित करावे, अशी आम्ही तुझ्याकडे विनंती करतो. कृपया तो खांब पुन्हा उभा कर, जेणेकरून आम्ही आमच्यासाठी मोडलेल्या मनुष्याच्या पुत्राकडे पाहू शकू; जो कॅलव्हरीवर खरोखर मरण पावला, केवळ झोपला नाही. हे पित्या, तुझ्या पुत्राच्या प्रायश्चिताच्या बलिदानाला कमी लेखल्याबद्दल आणि तुझ्यापासून दूर गेल्याबद्दल आम्हांला क्षमा कर. दानीएलने जशी प्रार्थना केली तशी:

“हे प्रभो, आम्हांला, आमच्या राजांना, आमच्या सरदारांना व आमच्या पूर्वजांना तोंडचे लाजिरवाणेपण प्राप्त झाले आहे; कारण आम्ही तुझ्याविरुद्ध पाप केले आहे. (९) आमचा देव प्रभू दयेचा व क्षमेचा सागर आहे; आम्ही त्याच्याबरोबर फितुरी केली; (१०) आमचा देव परमेश्वर ह्याचा शब्द आम्ही ऐकला नाही, त्याने आपल्या सेवक संदेष्ट्यांकरवी आमच्यापुढे ठेवलेल्या नियमांप्रमाणे आम्ही चाललो नाही. (११) खरोखर सर्व इस्राएलाने तुझा नियमशास्त्र मोडून तुझा शब्द न ऐकता त्यापासून पाठ फिरविली आहे; म्हणून देवाचा सेवक मोशे ह्याच्या नियमशास्त्रात लिहिलेला शाप व शपथ आमच्यावर ओढवली आहे; कारण आम्ही त्याच्याविरुद्ध पाप केले आहे. (१२) त्याने आमच्याविरुद्ध व आमच्यावर राज्य करणाऱ्या न्यायाधीशांविरुद्ध जे शब्द उच्चारले होते ते त्याने पूर्ण केले; आमच्यावर मोठे अरिष्ट आणले; आकाशाखाली यरुशलेमावर जे अरिष्ट आले तसे कोठे आले नाही. (१३) मोशेच्या नियमशास्त्रात लिहिल्याप्रमाणे हे सर्व अरिष्ट आमच्यावर आले आहे; तरी आम्ही आमच्या अनीतीपासून परावृत्त होऊन तुझे सत्य समजून घ्यावे म्हणून आमचा देव परमेश्वर ह्याची कृपायाचना केली नाही. (१४) म्हणून परमेश्वराने त्या अरिष्टाकडे लक्ष ठेवून ते आमच्यावर आणले; कारण आमचा देव परमेश्वर करतो ते सर्व न्याय्य असते; तरी आम्ही त्याचा शब्द ऐकला नाही. (१५) आणि आता, हे आमच्या देवा, सामर्थ्यवान हाताने तू आपल्या लोकांना मिसर देशातून बाहेर आणून आजच्या दिवसाप्रमाणे आपले नाव केलेस; आम्ही पाप केले, आम्ही दुष्टपणा केला. (१६) हे प्रभो, तुझ्या सर्व धार्मिकतेप्रमाणे तुझा क्रोध व तुझा संताप तुझे नगर यरुशलेम [चर्च अॅडव्हेंटिझम], तुझा पवित्र पर्वत [आशीर्वादाचा माध्यम] ह्यांपासून दूर होऊ दे, अशी मी विनंती करतो; कारण आमच्या पापांमुळे व आमच्या पूर्वजांच्या अनीतीमुळे यरुशलेम व तुझे लोक आमच्या सभोवतालच्या सर्वांसाठी निंदास्पद झाले आहेत. (१७) आता “म्हणून आता, हे आमच्या देवा, आपल्या

सेवकाची प्रार्थना व त्याची विनवणी ऐक आणि प्रभूच्या दृष्टीने तुझ्या ओसाड पडलेल्या पवित्रस्थानावर [देवाचा खरा पुत्र, आमचा याजक ह्याचा नकार दिल्यामुळे] आपला मुखप्रकाश पाड. (१८) हे माझ्या देवा, आपला कान लावून ऐक; आपले डोळे उघडून आमची ओसाड स्थाने व तुझ्या नावाने ओळखले जाणारे नगर ह्यांकडे पाह; कारण आम्ही आपली धार्मिकता पुढे करून तुझ्यासमोर विनवणी करीत नाही, तर तुझ्या विपुल दयेमुळे तुझ्यासमोर विनवणी करीत आहोत.” दानीएल ९:८-१८

मित्रांनो, स्वर्गीय संरक्षण गमावल्यामुळे आपले पुढारी आंधळे झाले आहेत, हे जाणून तुम्ही दानीएलच्या प्रार्थनेत सहभागी व्हावे, हीच माझी प्रार्थना आहे. देवाने आपल्या पुढार्यांवर एक शाप येऊ दिला आहे, ज्यामुळे आपल्या पायोनियरांप्रमाणे “प्रमुख पुरुष आणि पूर्वीचे पराक्रमी पुरुष” यांना आपल्यापासून दूर केले गेले आहे¹⁵. चला, आपण अशी प्रार्थना करू या की देवाच्या पुत्राविषयीच्या सत्याविरुद्ध लढण्याचा निर्णय ज्यांनी अद्याप घेतलेला नाही, असे पुढारी अजूनही त्याच्याकडे वळतील आणि त्यांना संरक्षण मिळेल.

चला, आपण अशी प्रार्थना करू या की रूथचा आत्मा आपल्या पुढार्यांमध्ये पुन्हा येईल आणि ते जाऊन आपल्या नातलग उद्धारकर्त्याच्या चरणांवर पडतील आणि अॅडव्हेंटिझमच्या नग्नतेवर त्याचे संरक्षण करणारे वस्त्र पांघरावे, अशी त्याला विनवणी करतील.

¹⁵ यशया ३:१, २ पाहा. तसेच “द डाउनवर्ड पाथ” हे प्रवचन पाहा. vimeo.com/15830874

१२. शिमशोनाचे अंधत्व

बायबल आपल्याला सांगते की केस हे केवळ व्यावहारिक आच्छादन नसून अधिकाराखाली असण्याचे प्रतीक देखील आहे.

“पण स्त्रीला लांब केस असणे हे तिचे भूषण आहे; कारण केस तिला आच्छादन म्हणून दिले आहेत.” १ करिंथकर ११:१५

“ह्यास्तव देवदूतांमुळे स्त्रीने आपल्या डोक्यावर अधिकाराचे चिन्ह असावे.” १ करिंथकर ११:१० (RV)

केसांशी जोडलेले प्रतीकात्मक महत्त्व आपण बारकाईने पाहिले, तर आपल्याला एक मनोरंजक गोष्ट लक्षात येते. बायबलच्या काळात पुरुषांच्या चेहऱ्यावर लोंबणारे लांब केस होते आणि स्त्रियांच्या डोक्यावर लांब केस असत. केसांच्या या प्रतीकातून आपल्याला आशीर्वाद पुरुषाकडून स्त्रीकडे वाहतो, हे दिसून येते.

“मोलवान तेल मस्तकावर ओतलेले, दाढीवर, अहरोनाच्या दाढीवर, उतरलेले, त्याच्या वस्त्रांच्या काठावर उतरलेले, असे आहे.” स्तोत्र १३३:२

वरील वचनात दाढीवरून खाली वाहणारे तेल हे आत्म्याचे प्रतीक असल्याचे आपण पाहतो. ते त्याच्या वस्त्रांच्या काठापर्यंत खाली वाहत गेले, हेही लक्षात घ्या; तो काठ संरक्षणाचे प्रतीक आहे. स्त्रीचे लांब केस हे आशीर्वादाच्या माध्यमाच्या अधीन असण्याचे आणि त्यांच्यावर देवाचा आत्मा प्राप्त करण्याचे प्रतीक आहे. स्त्रीचे लांब व लोंबणारे केस हे तिच्या पतीच्या अधीन राहण्याद्वारे आत्म्याच्या सामर्थ्याने ती बळकट होत असल्याचे प्रतीक आहे.

बहुतेक वेळा पुरुषांना लांब केस असणे त्यांच्यासाठी लज्जास्पद मानले जात असे, कारण ते आशीर्वादाच्या व्यवस्थेतील “ज्याच्यापासून” या घटकाचे प्रतिनिधित्व करीत होते.

“पुरुषाला लांब केस असतील तर ती त्याला अप्रतिष्ठा आहे, हे प्रकृतीच तुम्हांला शिकवीत नाही काय?”

१ करिंथकर ११:१४

तरीही काही विशिष्ट प्रसंगी काही पुरुषांना लांब केस असत, जसे नाजीराच्या नवसाच्या वेळी, ज्यामध्ये पुरुष आपले केस कापत नसे. अशा प्रसंगी हे पुरुष ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या विशेष मार्गदर्शनाखाली असत आणि त्यांना करण्यासाठी विशेष कार्य दिलेले असे.

येशूचे लांब केस होते, तसेच दाढीही होती, हे लक्षणीय आहे. ख्रिस्तामध्ये दैवी आशीर्वादाचे दोन्ही पैलू आपण पाहतो—त्याच्या मस्तकावर त्याच्या पित्याकडून आलेला आशीर्वाद आणि दाढीत प्रतिबिंबित झाल्याप्रमाणे त्याच्या मुखातून बाहेर पडणारा आशीर्वाद.

त्याचे केस पांढरे व कुरळे होते आणि ते त्याच्या खांद्यांवर पडलेले होते. अर्ली रायटिंग्ज, पृष्ठ १६.

मग त्यांनी त्याच्या हातातील बोरु काढून घेऊन त्याच्या डोक्यावर त्याने मारले; त्यामुळे काटे त्याच्या कपाळात घुसले आणि त्याच्या चेहऱ्यावरून व दाढीतून रक्त वाहू लागले. अर्ली रायटिंग्ज, पृष्ठ १७०.

ख्रिस्ताचे लांब केस हे त्याने पित्याशी राखलेल्या विशेष अधीनतेच्या संबंधाचे आणि त्याच्या पित्याकडून त्याच्यावर आलेल्या पवित्र आत्म्याच्या आशीर्वादाचे प्रतीक होते.

“येशूचा बाप्तिस्मा झाल्यावर तो पाण्यातून वर आला; आणि पाहा, आकाश उघडले आणि त्याने देवाचा आत्मा कबुतरासारखा उतरताना व आपल्यावर येताना पाहिला.” मत्तय ३:१६

पित्याच्या आत्म्याने सामर्थ्य प्राप्त करून आणि संरक्षण मिळवून, येशूने मग अधिकाराने बोलले.¹⁶

“कारण ज्याला देवाने पाठवले आहे तो देवाची वचने बोलतो कारण तो आत्मा मोजून मापून देत नाही. पिता पुत्रावर प्रीती करतो आणि त्याने सर्वकाही त्याच्या हाती दिले आहे.” योहान ३:३४-३५.

आत्मा हा जिवंत करणारा आहे, देहापासून काही लाभ नाही; मी जी वचने तुम्हांला सांगितली आहेत ती आत्मा व जीवन अशी आहेत. योहान ६:६३

या विचारांच्या पार्श्वभूमीवर आपण शिमशोनाच्या कथेकडे वळूया.¹⁷ हा मनुष्य नाजीर होता आणि त्याला आपले केस कापू नयेत असे सांगण्यात आले होते.

कारण पाहा, तू गर्भवती होऊन तुला मुलगा होईल; त्याच्या डोक्याला वस्त्रा लावू नकोस, कारण जन्मापासूनच तो मुलगा देवाचा नाजीर होईल. आणि इस्राएलास पलिष्ट्यांच्या हातून सोडवायला तोच आरंभ करील.” शास्ते १३:५

शिमशोनाचे लांब केस त्याला अलौकिक सामर्थ्य प्राप्त व्हावे म्हणून दिलेल्या देवाच्या आत्म्याचे प्रतीक होते.

स्वर्गातील परमपवित्र स्थानात जाण्याचा मार्ग शोधून काढताना, अॅडव्हेंटिझमला देवाच्या सर्व आज्ञा पाळण्यास समर्थ करणाऱ्या आत्म्याचे विशेष दान प्राप्त झाले. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश सांगण्यासाठी आणि त्यानंतर मध्यस्थाशिवाय याकोबाच्या संकटकाळाला सामोरे जाण्यासाठी त्यांना अलौकिक सामर्थ्य प्राप्त व्हायचे होते.

तेथे मी येशूला महान महायाजक म्हणून पित्याच्या समोर उभे असलेले पाहिले. त्याच्या वस्त्राच्या किनारीवर एक घंटा आणि एक डाळिंब, एक घंटा आणि एक डाळिंब होते. जे येशूबरोबर उठले होते, ते परमपवित्र स्थानात

¹⁶“ख्रिस्ताने आपल्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी केलेली प्रार्थना यापूर्वी देवदूतांनी कधीही ऐकली नव्हती आणि पित्याकडून पुत्राला आलेला संदेश घेऊन जाण्यासाठी ते उत्सुक होते. परंतु नाही! पित्याकडून थेट त्याच्या गौरवाचा प्रकाश प्रकट झाला. आकाश उघडले आणि गौरवाची किरणे देवाच्या पुत्रावर विसावली आणि त्यांनी कबुतराचे रूप धारण केले, जे चकाकवलेल्या सोन्यासारखे दिसत होते. कबुतरासारखे दिसणारे हे रूप ख्रिस्ताच्या नम्रता आणि सौम्यतेचे प्रतीक होते. लोक आश्चर्याने स्तब्ध होऊन, आपली दृष्टी ख्रिस्तावर खिळवून उभे असताना, उघडलेल्या आकाशातून हे शब्द आले: “हा माझा प्रिय पुत्र आहे, याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे.” ख्रिस्त हा देवाचा पुत्र आहे, याची पुष्टी करणारे हे शब्द हे दृश्य पाहणाऱ्यांच्या मनात विश्वास निर्माण करण्यासाठी आणि देवाच्या पुत्राला त्याच्या कठीण कार्यात बळ देण्यासाठी देण्यात आले होते. देवाचा पुत्र मानवतेचे वस्त्र धारण करून असला तरी, यहोवाने स्वतःच्या आवाजाने तो सनातनाचा पुत्र असल्याची खात्री त्याला दिली. आपल्या पुत्राला दिलेल्या या प्रकटिकरणाद्वारे देव आपल्या प्रिय पुत्राच्या उत्कृष्टतेमुळे मानवजातीला उन्नत झालेली म्हणून स्वीकारतो.” — रिचर्ड अँड हेरल्ड, २१ जानेवारी १८७३

¹⁷“बायबलने या शेवटच्या पिढीसाठी आपले खजिने एकत्र करून ठेवले आहेत. जुन्या कराराच्या इतिहासातील सर्व महान घटना आणि गंभीर व्यवहार या शेवटच्या दिवसांत मंडळीमध्ये घडून आले आहेत आणि पुन्हा घडत आहेत.” ७ एमआर ४१७

असलेल्या त्याच्याकडे आपला विश्वास अर्पण करून प्रार्थना करीत, “माझ्या पित्या, आम्हांला तुझा आत्मा दे.” मग येशू त्यांच्यावर पवित्र आत्म्याचा श्वास फुंकीत असे. त्या श्वासात प्रकाश, सामर्थ्य आणि विपुल प्रीती, आनंद व शांती होती. अर्ली रायटिंग्ज, पृष्ठ ५५.

शिमशोनाची समस्या अशी होती की त्याचे प्रेम पलिष्ट्यांच्या स्त्रियांवर होते.

“शमशोन तिम्ना येथे गेला; तेथे त्याने एक पलिष्टी मुलगी पाहिली. तेव्हा घरी परत येऊन आपल्या आईवडिलांकडे जाऊन तो म्हणाला, ‘तिम्ना येथे मी एक पलिष्टी मुलगी पाहिली आहे; ती मला बायको करून द्या.’” शास्ते १४:१-२

१८८८ नंतर अँडव्हेटिझमने इतर प्रोटेस्टंटंशी मिसळण्यास सुरुवात केली आणि आपल्या चळवळीतील काही पुरुषांना त्यांच्याशी अधिक जवळचे संबंध प्रस्थापित करण्याची इच्छा झाली. मार्टिन आणि बार्नहाउस यांच्यासोबत झालेल्या बैठकीबद्दल लेरॉय फ्रूम^{१८} यांनी त्या वेळच्या अध्यक्षांना लिहिले^{१९}:

“हे सर्व शेवटी कुठे नेऊन पोहोचेल हे मला माहीत नाही, पण एवढे मात्र आम्हाला माहीत आहे की, एका प्रभावशाली वर्तुळात आम्ही मित्र मिळवले आहेत—असे मित्र, ज्यांना वाटते की आमच्याशी अन्यायकारक वागणूक दिली गेली आहे.” लेरॉय फ्रूम यांचे आर. आर. फिगुहर यांना पत्र, २६ एप्रिल १९५५.

ज्याप्रमाणे लेरॉय फ्रूम यांना बार्नहाउस आणि मार्टिन यांच्यासोबतच्या या सर्व बैठकांचा शेवट कुठे होईल याची कल्पना नव्हती, त्याचप्रमाणे शिमशोनालाही दलीलासोबतच्या त्याच्या संबंधांचा शेवट कुठे होईल याची कल्पना नव्हती.

शिमशोनाच्या सामर्थ्याचे रहस्य त्याच्या केसांत होते आणि अँडव्हेटिझमच्या सामर्थ्याचे रहस्य दानीएल ८:१४ च्या ज्ञानात होते. या ज्ञानामुळे परमपवित्र स्थानात जाणारे द्वार उघडले आणि आपल्याला पवित्र आत्म्याचे खरे सामर्थ्य प्राप्त करता आले.

पलिष्ट्यांनी कामाला लावलेल्या दलीलेसमोर शिमशोनाने मूर्खपणाने आपल्या सामर्थ्याचे रहस्य उघड केले; त्याचप्रमाणे परमपवित्र स्थानाकडे जाण्याचा मार्ग आपल्याला दाखवणाऱ्या अनेक गोष्टींमध्ये बदल करून अँडव्हेटिझमने आपले सामर्थ्य गमावले. यातील सर्वात महत्त्वाचा बदल म्हणजे आपण ज्या देवाची उपासना

^{१८} लेरॉय एडविन फ्रूम (१८९०-१९७४) हे अत्यंत प्रभावशाली अँडव्हेटिस्ट सेवक आणि धर्मशास्त्रज्ञ होते. इतर प्रोटेस्टंट पंथांच्या प्रतिनिधींसोबत झालेल्या अँडव्हेटिस्ट चर्चांमध्ये त्यांनी मध्यवर्ती भूमिका बजावली. त्यांच्या ‘कंडिशनलिस्ट फेथ ऑफ अवर फादर्स’ या ऐतिहासिक ग्रंथातून अथानासियस आणि त्रैक्याच्या सिद्धांताविषयीची त्यांची निष्ठा स्पष्ट होते: “अथानासियस (इ.स. २९७-३७३), अलेक्झांड्रियाचा बिशप आणि चौथ्या शतकातील सर्वात प्रमुख धर्मशास्त्रज्ञ, यांना सामान्यतः ‘सनातन सिद्धांताचे रक्षक’ असे म्हटले जाते, कारण देवत्वाविषयीच्या संघर्षात ख्रिस्ताच्या सनातन देवत्वाचे त्यांनी ठामपणे समर्थन केले आणि एरियनवादाच्या दीर्घकाळ चाललेल्या हल्ल्यांना विरोध केला.” कंडिशनलिस्ट फेथ ऑफ अवर फादर्स, खंड १, पृष्ठ १०६१

^{१९} ‘क्वेशन्स ऑन डॉक्ट्रिन’ या पुस्तकाचे प्रकाशन १९५५ ते १९५६ या काळात काही अँडव्हेटिस्ट प्रवक्ते आणि प्रोटेस्टंट प्रतिनिधी यांच्यात झालेल्या परिषदांच्या मालिकेतून घडून आले. या परिषदेची मुळे पेनसिल्व्हेनिया कॉन्फरन्सचे अध्यक्ष टी. ई. अनरुह आणि इव्हॅजेलिकल बायबल शिक्षक व मासिकाचे संपादक डोनाल्ड ग्रे बार्नहाउस यांच्यात झालेल्या संवादांच्या मालिकेत होती. १९४९ मध्ये अनरुह यांनी एलेन व्हाईट यांच्या ‘स्टेप्स टू क्राइस्ट’ या पुस्तकाची एक प्रत त्यांना पाठवली होती. त्यानंतर बार्नहाउस यांनी त्या पुस्तकाविषयी केलेल्या अत्यंत कठोर परीक्षेामुळे अनरुह विशेषतः चिंतित झाले होते. १९५५ च्या वसंत ऋतूत बार्नहाउस यांनी वॉल्टर मार्टिन यांना सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्टांविषयी एक पुस्तक लिहिण्याचे काम दिले. मार्टिन यांनी अँडव्हेटिस्ट नेत्यांसोबत बैठक घेण्याची विनंती केली, जेणेकरून त्यांना त्यांच्या विश्वासांविषयी प्रश्न विचारता येतील. — विकिपीडिया, http://en.wikipedia.org/wiki/Questions_on_Doctrine

करीत होतो तो देवच बदलण्यात आला. 'क्वेश्चन्स ऑन डॉक्ट्रिन', पृष्ठ २१ मध्ये आढळणारी कबुली काळजीपूर्वक पाहा.

पुराणमतवादी ख्रिस्ती आणि ऐतिहासिक प्रोटेस्टंट पंथांच्या विश्वासघोषणांप्रमाणेच, आम्ही विश्वास ठेवतो.

१. देव हा विश्वाचा सार्वभौम निर्माणकर्ता, पालनकर्ता आणि शासक आहे; तो सनातन, सर्वशक्तिमान, सर्वज्ञ आणि सर्वव्यापी आहे, असा आम्ही विश्वास ठेवतो.

२. देवत्व म्हणजे त्रैक्य असून, त्यामध्ये देव पिता, ख्रिस्त पुत्र आणि पवित्र आत्मा यांचा समावेश होतो, असा आम्ही विश्वास ठेवतो.

'क्वेश्चन्स ऑन डॉक्ट्रिन' हे पुस्तक तयार करण्यात लेराँय फ्रूम यांनी महत्त्वाची भूमिका बजावली. ऐतिहासिक प्रोटेस्टंट पंथांच्या विश्वासघोषणांशी ते निश्चितच सहमत होते. त्यांनी केलेली पुढील विधाने लक्षात घ्या:

“मी येथे एक स्पष्ट वैयक्तिक कबुली देऊ शकतो का? १९२६ ते १९२८ या काळात, जेव्हा आमच्या पुढाऱ्यांनी मला पवित्र आत्म्याविषयी अभ्यासमालिका घेण्यास सांगितले, ज्यामध्ये १९२८ मधील उत्तर अमेरिकन युनियनच्या सेवकांच्या परिषदांचा समावेश होता, तेव्हा मला असे आढळून आले की, स्पिरिट ऑफ प्रोफेसीमध्ये आढळणाऱ्या अमूल्य मार्गदर्शनाव्यतिरिक्त, या अत्यंत महत्त्वपूर्ण अभ्यासक्षेत्रावर आधारित सखोल बायबलसंबंधी विवेचन मांडणारे आमच्या साहित्यात जवळजवळ काहीच नव्हते. या विषयावर मार्गदर्शन करणारी पूर्वीची पुस्तके आमच्या साहित्यात नव्हती.” — लेराँय एडविन फ्रूम, 'मूव्हमेंट ऑफ डेस्टिनी', पृष्ठ ३२२ (१९७१)

“आमच्या विश्वासाच्या बाहेरील पुरुषांनी लिहिलेली अनेक मौल्यवान पुस्तके शोधून काढणे मला भाग पडले—मरे, सिम्पसन, गॉर्डन, होल्डन, मेयर, मॅकनील, मूडी, वॉ, मॅककॉनकी, स्कॉगी, हाउडेन, स्मिथ, मॅकेंझी, मॅकिंटॉश, ब्रूक्स, डिकसन, काइल, मॉर्गन, नीडहॅम, पिअर्सन, साइस, थॉमस, वेस्ट आणि इतर अनेक जण—जेणेकरून सुरुवातीचे संकेत व सूचना मिळाल्यात आणि सखोल वैयक्तिक अभ्यासासाठी नवीन क्षितिजे खुली व्हावीत. ही पुस्तके मिळाल्यानंतर मी त्याच दिशेने पुढे जात राहिलो. परंतु सुरुवातीच्या काळात ती माझ्यासाठी अत्यंत उपयुक्त ठरली. आणि डझनावारी नव्हे तर शेकडो लोक याच विचाराला दुजोरा देऊ शकतील की, पवित्र आत्मा आणि विजयी जीवन यांविषयी त्या काळी आमच्या स्वतःच्या अनेक लोकांपेक्षा या इतर पुरुषांपैकी काहीना देवाच्या आध्यात्मिक गोष्टींची अधिक सखोल समज होती. हा विषय अजूनही मोठ्या प्रमाणात अस्पष्टच होता.” — लेराँय एडविन फ्रूम, 'मूव्हमेंट ऑफ डेस्टिनी', पृष्ठ ३२४

१८४४ मध्ये येशूबरोबर विश्वासाने परमपवित्र स्थानात जाण्यास नकार दिलेल्या मंडळ्यांतील लोकांना देवाच्या गोष्टींविषयी अधिक सखोल आध्यात्मिक ज्ञान कसे काय मिळू शकले, ज्यांच्या तुलनेत परमपवित्र स्थानात प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांना ते ज्ञान मिळाले नाही? परमपवित्र स्थानातील येशूचे कार्य नाकारणाऱ्यांकडे कोणता आत्मा येणार आहे, हे संदेष्ट्याने आपल्याला सांगितले नव्हते काय?

मी मागे वळून त्या समूहाकडे पाहिले, जे अजूनही सिंहासनासमोर वाकून उभे होते; येशू तेथून निघून गेला आहे, हे त्यांना माहीत नव्हते. सैतान सिंहासनाजवळ असल्यासारखा दिसत होता आणि देवाचे कार्य पुढे चालू ठेवण्याचा प्रयत्न करीत होता. मी त्यांना सिंहासनाकडे वर पाहून प्रार्थना करताना पाहिले, “पित्या, आम्हांला तुझा आत्मा दे.” मग सैतान त्यांच्यावर अपवित्र प्रभावाचा श्वास फुंकत असे; त्यात प्रकाश आणि मोठे सामर्थ्य होते, परंतु मधुर प्रीती, आनंद आणि शांती नव्हती. त्यांचा भ्रम कायम ठेवणे आणि देवाच्या मुलांना मागे ओढून फसवणे, हा सैतानाचा उद्देश होता. अर्ली रायटिंग्ज, पृष्ठ ५६.

पुराणमतवादी प्रोटेस्टंट पंथांच्या विश्वासघोषणांशी सुसंगत अशा देवाविषयीच्या विश्वासाचा स्वीकार करून, अँडव्हेटिझमने ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीच्या कार्याविषयीची आपली संपूर्ण समज बदलून टाकली. सुरुवातीला हे लक्षात आले नाही, कारण हे बदल वरवरचे नसून मूलभूत स्वरूपाचे होते; ते खोलवर रुजलेले आणि दृष्टीआड होते. लक्षात आलेली एक गोष्ट म्हणजे परमपवित्र स्थानातील प्रायश्चिताच्या कार्यावर दिल्या जाणाऱ्या भ्राममध्ये झालेला बदल. एम. एल. अँड्रियासन²⁰ यांनी 'लेटर्स टू द चर्चस' या आपल्या लेखमालेद्वारे मोठ्याने इशारा दिला. त्यांचा इशारा योग्य असला तरी, त्रैक्याच्या सिद्धांताच्या बाबतीत तेही आपल्या बंधूप्रमाणेच बदलत्या वाळूवर उभे होते. फ्रूम आणि अँड्रियासन या दोघांनीही अनेक अँडव्हेटिस्टांना परमपवित्र स्थानातून माघार घेण्यास कारणीभूत ठरण्यात भूमिका बजावली. ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीच्या कार्याविषयी १८८८ च्या समजुतीपासून वंचित असलेल्या अँड्रियासन यांच्या 'अंतिम पिढी'च्या धर्मशास्त्रामुळे अँडव्हेटिझममध्ये एक पुराणमतवादी चळवळ निर्माण झाली, जी उच्च दर्जाच्या आचरणाचा उपदेश करीत होती. तरीही, आपल्या पित्याकडून सर्व काही वारशाने प्राप्त केलेल्या मध्यस्थाविषयीच्या ज्ञानाशिवाय हे घडले.²¹ या चळवळीची वृत्ती अनेकदा आक्रमक, तीव्र आणि जवळजवळ मुष्टियोद्ध्यासारखी राहिली आहे. या ज्ञानाच्या अभावामुळे विश्वासाद्वारे नीतिमत्त्वाविषयीची समज विकृत झाली आणि अनेक अँडव्हेटिस्ट निराश झाले. पुराणमतवाद्यांच्या या पुढाकारानंतर, फ्रूम यांच्या 'क्रूसावर प्रायश्चिताचे कार्य पूर्ण झाले' या विचारावर भर देणाऱ्या अनेक अँडव्हेटिस्ट विद्वानांनी नेतृत्व केलेल्या एका प्रतिकारात्मक समतोल चळवळीने पुन्हा पवित्र स्थानाकडे जाण्याचे दार उघडले आणि अँड्रियासन यांच्या 'अंतिम पिढीच्या' शिकवणीमुळे थकलेल्या आणि त्रस्त झालेल्या गरीब अँडव्हेटिस्ट संतांच्या खाजणाऱ्या कानांना सुखावणारे संदेश दिले. या विद्वानांनी ज्या अग्निमय सर्पानी त्यांना दंश केला होता, त्यांच्याच मुखाने बोलले.

'क्वेश्चन्स ऑन डॉक्ट्रिन' हे पुस्तक म्हणजे दलीलाच्या हातातील त्या प्रतीकात्मक कात्रीसारखे आहे, ज्याने अँडव्हेटिझमचे सामर्थ्य²² कापून घेतले आणि १९८० च्या मूलभूत विश्वासघोषणेद्वारे अँडव्हेटिझमचे डोळे फोडले जाण्याचा मार्ग तयार केला. या विश्वासघोषणेच्या काळातच पलिष्ट्यांनी आनंदाने आरोळी ठोकली, कारण आता त्यांनी अँडव्हेटिझमवर पूर्णपणे प्रभुत्व मिळवले होते.

शिमशोनाचे सर्व प्रशिक्षण, उच्च दर्जाचे आचरण आणि सदाचारी जीवन हे परक्या स्त्रियांशी संबंध जोडण्याच्या त्याच्या इच्छेमुळे नष्ट झाले. त्याचप्रमाणे, बाबेलच्या कन्यांशी संबंध जोडण्याच्या अँडव्हेटिझमच्या इच्छेमुळे त्याचे प्रशिक्षण आणि त्याचे उच्च पाचारण बाजूला सारले गेले.

पुराणमतवादी प्रोटेस्टंट पंथांच्या विश्वासघोषणांशी आपला विश्वास समान असल्याचा दावा करणारी ही विश्वासघोषणा म्हणजे, "ह्या मनुष्याने आमच्यावर राज्य करावे असे आम्हांला वाटत नाही" (लूक १९:१४)

²⁰ "एम. [मिलियन] एल. [लॉरिट्झ] अँड्रियासन (१८७६-१९६२) हे सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्ट धर्मशास्त्रज्ञ, पाळक आणि लेखक होते. १९३० आणि १९४० च्या दशकात ते मंडळीतील सर्वात प्रमुख आणि प्रभावशाली धर्मशास्त्रज्ञांपैकी एक होते. अँड्रियासन यांनी 'अंतिम पिढीचे धर्मशास्त्र' या नावाने लोकप्रिय असलेल्या शिकवणीचा पुरस्कार केला; प्रायश्चित्त आणि तारण यांविषयीच्या त्यांच्या मतांमुळे ही शिकवण वादग्रस्त ठरली. आयुष्याच्या शेवटच्या वर्षात अँडव्हेटिस्ट मंडळीच्या पुढाऱ्यांविरुद्ध केलेल्या निषेधांमुळे अँड्रियासन प्रसिद्ध झाले." — विकिपीडिया

²¹ माझे सादरीकरण — "१८८८ च्या संदेशाचे हृदय" पहा. <http://vimeo.com/20699949>

²² यिर्मया ७:२८-२९ — "तू त्यांना सांग, 'हे असे राष्ट्र आहे की जे आपल्या देव परमेश्वराची वाणी ऐकत नाही आणि शासन स्वीकारत नाही; सत्य नाहीसे झाले आहे आणि त्यांच्या तोंडातून ते नाहीसे झाले आहे. हे यरूशलेमे, तुझे केस कापून ते दूर फेकून दे आणि उंच ठिकाणी जाऊन शोक कर; कारण परमेश्वराने आपल्या क्रोधाच्या पिढीला नाकारले व सोडून दिले आहे.'"

अशी ठाम घोषणा होती.²³ 'क्वेश्चन्स ऑन डॉक्ट्रिन' या पुस्तकाच्या छपाईने आणि प्रसाराने देवाच्या प्रिय पुत्राला दार दाखवण्यात आले. ख्रिस्ताचा नकार केल्यानंतर, उच्च टीका, इतिहासलेखनाच्या आधुनिक पद्धती आणि उत्क्रांतीच्या सिद्धांताशी सुसंगत वैज्ञानिक पद्धती यांनी संक्रमित झालेल्या अग्निमय सर्पानी आपल्या शैक्षणिक संस्थांना व्यापून टाकले. १९७१ मधील 'न्यूजवीक' मासिकातील एका लेखात अँडव्हेटिझमवर राक्षसी शक्तींनी कशा प्रकारे आक्रमण केले, याचे अचूक दस्तऐवजीकरण करण्यात आले आहे. त्या लेखावरील डॉ. पिपिम यांच्या विश्लेषणाचा संदर्भ देताना:

अँडव्हेटिझम बदलण्याची रणनीती. परंतु या लेखात मंडळीतील एका धक्कादायक घडामोडीचाही उल्लेख करण्यात आला. मासिकाने "एसडीए मंडळीतील उदारमतवाद्यांनी, जे अँडव्हेटिझमच्या सुरुवातीच्या काळातील मतभेदाच्या परंपरेला पुन्हा प्राप्त करू इच्छितात," केलेल्या प्रयत्नांवर प्रकाश टाकला. त्या उदारमतवाद्यांच्या मते, "६,००० वर्षांच्या सिद्धांताला मान्यता देणारे सेमिनरीचे फारच थोडे प्राध्यापक तुम्हाला आढळतील आणि अनेक अँडव्हेटिस्ट आता सृष्टीच्या दिवसांपैकी प्रत्येक दिवस २४ तासांचा होता, यावर विश्वास ठेवत नाहीत." उदारमतवादी पुढे असा आरोप करतात की, "अँडव्हेटिस्टांनी पारंपरिकरित्या दुसऱ्या आगमनाचा अर्थ खूपच शब्दशः घेतला आहे—ते अगदी जवळ आले आहे असे मानले—आणि त्या सिद्धांतामध्ये ख्रिस्त्यांना त्यांच्या सभोवतालचे जग बदलण्यासाठी प्रेरित करण्याची जी शक्ती आहे, ती ओळखण्यात ते अपयशी ठरले आहेत." आणि अशा काळात, जेव्हा अँडव्हेटिस्टांनी शेवटच्या काळातील घटनांमध्ये (ज्याला तांत्रिकदृष्ट्या 'अपोकॅलिप्टिक एस्कॅटॉलॉजी' असे म्हटले जाते) मोठी रुची दाखवणे अपेक्षित होते, उदारमतवादी अँडव्हेटिस्ट विद्वानांच्या मते मंडळी "एस्कॅटॉलॉजिकल पॅरानॉइड्याने घातकपणे ग्रस्त" झाली होती.

विशेष उल्लेखनीय बाब म्हणजे, 'न्यूजवीक'च्या लेखात सृष्टी, दुसरे आगमन आणि शेवटच्या दिवसांतील घटनांविषयीच्या मंडळीच्या ऐतिहासिक शिकवणीचा नव्याने अर्थ लावण्यासाठी उदारमतवादी अँडव्हेटिझमची रणनीतीही नमूद करण्यात आली होती: "भूतकाळातील मतभेदाच्या वृत्तीला पुन्हा प्राप्त करण्याच्या दिशेने पहिले पाऊल म्हणून, उदारमतवादी अँडव्हेटिस्टांचे म्हणणे आहे की, मंडळीने बायबलच्या अतिशयोक्तीपूर्ण शब्दशः अर्थ लावण्यावर असलेले आपले अवलंबित्व दूर केले पाहिजे." — सॅम्युएल पिपिम, 'रिसीव्हिंग द वर्ड', पृष्ठ ७५. (मूळ मजकुरातील तिरपे अक्षर)

अँडव्हेटिझमला दंश करणारा सर्वात मोठा सर्प म्हणजे "बायबलच्या अतिशयोक्तीपूर्ण शब्दशः अर्थ लावण्यावर असलेले आपले अवलंबित्व दूर करण्याची" ही इच्छा होय. प्रत्यक्ष पित्याचा प्रत्यक्ष पुत्र या सत्याचा नकार दिल्यानंतर, आपल्या मंडळीने प्रथम रूपकात्मक पिता आणि पुत्र या संकल्पनेकडे वळण घेतले आणि त्यातून पुढे आता नशेत असलेल्या मंडळीसमोर बौद्धिक तत्त्वज्ञानाची एक संपूर्ण व्यवस्था उघडली. प्रत्यक्ष पवित्रस्थान बाजूला पडले; आपले मनुष्यस्वरूप धारण करणारा प्रत्यक्ष मनुष्याचा पुत्र बाजूला पडला; प्रत्यक्ष पुरुष पाळक बाजूला पडला; अनेकांसाठी प्रत्यक्ष सहा दिवसांचा आठवडा बाजूला पडला; पापावर मिळणारा

²³ "इतिहासाची पुनरावृत्ती होत आहे. आपल्या काळात आपल्याला राज्यकर्ते आणि सेवक यांच्यामध्ये त्याच प्रकारचा खोटा तर्क आढळतो, जो ख्रिस्त पृथ्वीवर असताना लोकांमध्ये आढळत होता. आपण ख्रिस्ताच्या शब्दांचा विचार करण्याची गरज आहे. 'कोणीही तुम्हाला फसवू नये म्हणून सावध राहा.' यहूदी स्वतःचीच फसवणूक करीत होते. ख्रिस्ताला मशीहा म्हणून स्वीकारले गेले नाही, त्याच्यावर विश्वास ठेवला गेला नाही किंवा त्याचा सन्मान केला गेला नाही, याचे कारण प्रकाश आणि पुराव्याचा अभाव नव्हता; तर दवेष्ट, मत्सर आणि पूर्वग्रह यांनी मोठ्या संख्येने लोकांना आपल्या क्रूर शक्तीने बांधून ठेवले होते. पूर्वग्रहाने अंध झालेली आणि मत्सर व अपवित्र वासनानी विकृत झालेली मने आपल्या निर्णयासाठी देवाच्या वचनाकडे येणार नाहीत. जे मोशेच्या आसनावर बसले होते, त्यांनी शास्त्रवचनांचे आपले खोटे अर्थ लोकांच्या मनात बिंबवले." — साईन्स ऑफ द टाइम्स, २३ जुलै १८९६

प्रत्यक्ष विजय बाजूला पडला; आणि अशा अनेक शिकवणी नशेच्या अंधत्वात झटकून बाजूला सारल्या गेल्या.²⁴ लेराय फ्रूमचे शब्द किती खरे ठरले आहेत—या सर्व गोष्टींचा शेवट कुठे होईल हे त्यांना माहीत नव्हते!

आपल्यावर आलेल्या या अंधत्वाचा एक पुरावा म्हणजे नवीन मूलभूत विश्वासांची मांडणी करण्यात आली त्या संदर्भात तत्कालीन जनरल कॉन्फरन्स अध्यक्षांनी दिलेली ही कबुली:

“म्हणून हे विधान आपण काळजीपूर्वक पाहणे महत्वाचे आहे आणि त्याचे परीक्षण केल्यानंतर आपल्याला खात्री असली पाहिजे की, आपण कोणत्याही गोष्टीवर अन्याय केलेला नाही, कोणतीही गोष्ट झिजू दिलेली नाही किंवा दुर्बल होऊ दिलेली नाही; उलट आपण तिला अधिक बळकट केले आहे, तिला मदत केली आहे आणि कदाचित ती अधिक सुस्पष्ट व स्पष्ट केली आहे.”

“या मंडळीने आजवर मानलेल्या कोणत्याही विश्वासात किंवा शिकवणीत बदल करण्याचा आमचा हेतू नाही. ऐतिहासिक अँडव्हेटिझमच्या कोणत्याही पायाभूत शिकवणी उखडून टाकण्यात आम्हाला मुळीच स्वारस्य नाही. हा दस्तऐवज तसे करण्यासाठी तयार केलेला नाही आणि तसे करता यावे यासाठी मार्ग मोकळा करण्याच्या उद्देशानेही तो तयार केलेला नाही. ऐतिहासिक अँडव्हेटिस्ट धर्मशास्त्राच्या दृष्टीने आम्ही काहीही जोडत नाही किंवा काहीही काढून टाकत नाही, हे स्पष्ट असले पाहिजे. आजच्या काळात आमचे विश्वास समजून घेता यावेत अशा पद्धतीने ते व्यक्त करण्याचा आम्ही प्रयत्न करीत आहोत.” — एन. सी. विल्सन, ‘रिव्ह्यू अँड हेरल्ड’, २३ एप्रिल १९८०.

त्या काळचे आमचे अध्यक्ष त्यांनी जे काही सांगितले ते पूर्णपणे मनापासूनच म्हणत होते, याची मला खात्री आहे. मंडळी काहीही बदलत आहे, असे त्यांना वाटत नव्हते. तरीही ‘क्वेश्चन्स ऑन डॉक्ट्रिन’च्या प्रकाशनाद्वारे पुराणमतवादी प्रोटेस्टंट पंथांच्या विश्वासघोषणांशी सुसंगत असा विश्वास स्वीकारताना, खऱ्या देवाच्या पुत्राच्या संरक्षणाचा नकार दिल्यानंतर, अशा त्रैक्यवादी विश्वासघोषणांमुळे निर्माण होणाऱ्या रूपकात्मक धुक्याने ज्याचे डोळे झाकले गेले आहेत, अशा कोणत्याही व्यक्तीबद्दल आपल्याला केवळ दुःखच वाटू शकते. मी कोणत्याही प्रकारे आपल्या अध्यक्षांची निंदा करीत नाही. ज्या प्रकारे ते अंध झाले होते, त्याच प्रकारे मीही अंध झालो होतो. त्यांच्यावर दगड फेकण्याचे धाडस मी करणार नाही; तरीही हे इतिहासातील तथ्य आहेत आणि योग्य उपाय हा योग्य निदानातूनच येतो.

आपण काहीही बदलत नाही आहोत असे सांगणाऱ्या या अंधत्वाची साक्ष म्हणून, १३ वर्षांनंतर आपल्याला आता प्रसिद्ध झालेला हा आढावा पुढील शब्दांत ऐकायला मिळाला:

“सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्ट मंडळीच्या बहुतेक संस्थापकांना आजच्या काळात मंडळीत सामील होता आले नसते, कारण त्यांना मंडळीच्या मूलभूत विश्वासांशी सहमत असणे आवश्यक ठरले असते. विशेषतः, विश्वास क्रमांक २ शी त्यांना सहमत होता आले नसते, कारण त्यामध्ये त्रैक्याच्या सिद्धांताचा समावेश आहे.” — जॉर्ज नाइट, ‘मिनिस्ट्री’, ऑक्टोबर १९९३, पृष्ठ १०.

जर आपण काहीही बदलत नव्हतो आणि अँडव्हेटिझमच्या ऐतिहासिक पायाभूत शिकवणी उखडून टाकत नव्हतो, तर मग आपल्या अग्रणी सेवकांना आज मंडळीत सामील होता आले नसते, असे का म्हटले गेले असते? अनेकांनी असे सुचवले आहे की, ही केवळ खोलवर दडलेला हेतू लपवण्यासाठी सांगितलेली खोटी गोष्ट होती.

²⁴ ‘द इन्रोड्स ऑफ स्पिरिच्युअलिझम’ हे प्रवचन पहा. <http://vimeo.com/15862381>. तसेच maranathamedia.com वरील ‘द रिटर्न ऑफ एलिजाह’ या पुस्तकातील अध्याय २५ पहा.¹

पण दारूच्या नशेत अंध झालेल्या माणसावर खोटे बोलल्याचा आरोप करता येईल का? अशी कबुली न्यायालयात टिकवून ठेवणे कठीणच ठरेल.

म्हणून आता अँडव्हेटिझम पलिष्ट्यांसाठी धान्य दळत आहे आणि स्वर्गाच्या राज्याऐवजी त्यांच्या राज्याचे पोषण करीत आहे. आपल्यापैकी काही जण अनेक वर्षे सामर्थ्यहीन, दृष्टीहीन आणि केसहीन अवस्थेत जगल्यानंतर आता शुद्धीवर आले आहेत!

अँडव्हेटिझमला बाबेलच्या सामर्थ्याचे रहस्य कोणता लहान मुलगा दाखवणार आहे; पलिष्ट्यांमधील हा मुलगा अँडव्हेटिझमला बाबेलच्या खांबांपर्यंत नेऊन ते खांब उद्ध्वस्त करण्यास कोण मार्गदर्शन करणार आहे? अँडव्हेटिझमच्या अंधत्वाबद्दल शोक करत असताना या गोष्टीवर विचार करणे आवश्यक आहे. १९४० आणि १९५० च्या दशकात घडत असलेल्या कार्याकडे दुर्लक्ष करून अंध झालेला अँडव्हेटिझमचा एली कोण होता, ज्याने आपल्या मुलांना—होफनी ('मुष्टियोद्धा') आणि फिनहास ('सर्पाचे मुख')—परमपवित्र स्थानातून कोश बाहेर काढू दिला? या सर्व गोष्टींवर आपण विचार करू शकतो आणि त्यासाठी प्रार्थना करू शकतो.

आपली सध्याची परिस्थिती समजून घेण्यासाठी आवश्यक असलेले विचार आपल्यासमोर मांडण्याचा प्रयत्न करण्याबरोबरच, मी तुम्हांला अँडव्हेटिस्ट मंडळीतील पुढाऱ्यांशी दयाळूपणे वागण्याचेही आवाहन करीत आहे. त्यांपैकी अनेक जण मद्याने धुंद झालेले आहेत, अग्निमय सर्पांनी दंश केलेले आहेत, विषाने भरलेले आहेत आणि त्यासोबतच अंधत्व व टक्कलपणानेही त्रस्त आहेत.

अँडव्हेटिझममध्ये उदयास आलेल्या अनेक गटांनी जन्मलेल्या पुत्रावर विश्वास असल्याचे मान्य केले आहे, हेही आपण लक्षात ठेवूया; परंतु तेही याच इतिहासातून पुढे आले आहेत आणि दैवी नमुन्याविषयी अंध झाले आहेत. सर्पाच्या दंशामुळे झालेल्या वेदनेत त्यांनी देवाच्या अवशिष्ट मंडळीशी असलेली आपली निष्ठा झटकून टाकली आहे. आपण सर्वांनी वारशाने मिळालेल्या सर्पाच्या विषापासून मुक्त होण्याचा प्रयत्न करीत असताना, एकमेकांशी धीराने आणि संयमाने वागण्याचा प्रयत्न करूया.

आपल्यापैकी काही जणांना थोडेफार स्पष्टपणे समजून घेता येऊ लागले आहे, हे केवळ आपल्या देवाच्या दयेनेच शक्य झाले आहे. आपल्यापैकी काहींना चालणारी माणसे झाडांसारखी दिसत आहेत, हे पाहण्याची कृपाही आपल्याला मिळाली आहे. चला, दाविदाच्या पुत्राला हाक मारून आपल्या सर्वांवर दया करण्याची आणि आपली दृष्टी पुन्हा देण्याची विनंती करूया, कारण खरोखरच देशात उघड दृष्टांत राहिलेला नाही. १ शमुवेल ३:१.

मत्तय २० मधील येशूची कथा आपण आठवूया. तेथे दोन आंधळे मनुष्य होते:

“तेव्हा पाहा, वाटेवर बसलेले दोन आंधळे येशू जवळून जात आहे हे ऐकून ओरडून म्हणाले, ‘हे प्रभो, दाविदाचे पुत्र, आमच्यावर दया करा.’” — मत्तय २०:३०

आंधळ्या मनुष्यांपैकी एक जण अशा मंडळीचे प्रतिनिधित्व करतो, जिने देवाच्या पुत्राचा नकार केला आहे आणि आपला दैवी “ज्याच्यापासून” पती सोडून दिला आहे. दुसरा आंधळा मनुष्य अशा लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्यांनी त्याच्या प्रिय मंडळीचा नकार केला आहे; ती ख्रिस्ताची वधू असलेली “ज्याच्याद्वारे” वाहिनी आहे. आपण दोघांनीही तारणहाराला अशी विनंती करण्याची गरज आहे:

“येशू उभा राहिला आणि त्यांना बोलावून म्हणाला, ‘मी तुमच्यासाठी काय करावे अशी तुमची इच्छा आहे?’ ते त्याला म्हणाले, ‘प्रभुजी, आमचे डोळे उघडावेत.’ तेव्हा येशूला त्यांचा कळवळा आला आणि त्याने त्यांच्या डोळ्यांना स्पर्श केला; लगेच त्यांना दृष्टी आली आणि ते त्याच्यामागे चालू लागले.” — मत्तय २०:३२-३४

आपल्या सर्वांच्या अंधत्वाबद्दल येशूला आपल्यावर दया येवो. हे अंधत्व आपल्यावर आले, कारण आपण आपल्या आप्त-उद्धारकर्त्याचे संरक्षण आणि त्याने केलेल्या तरतुदी नाकारल्या. त्याचे वस्त्र आपल्यावर पसरले जावे, हे स्वीकारण्यास आपण नकार दिला.

आपली प्रार्थना अशी असू दे: “प्रभुजी, आमचे डोळे उघडावेत.”

भाग ४. भ्रष्ट वाहिनीमार्फत आशीर्वाद प्राप्त करणे

१३. हन्नाचे उत्तम उदाहरण

मागील अध्यायात आपण पाहिलेला इतिहास आपल्या मंडळीला धर्मत्यागाकडे नेणारे रूपकात्मक धुके उघड करतो. त्यामुळे सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्ट मंडळीच्या पुढाऱ्यांकडे पाहण्यात कोणताही आशीर्वाद नाही, असे अनेकांना वाटणे स्वाभाविक आहे. तरीही, हन्नाच्या कथेत आपल्या सध्याच्या परिस्थितीला लागू पडणारे काही महत्वाचे धडे आहेत, असा माझा विश्वास आहे.

शमुवेलाच्या पहिल्या अध्यायात आपल्याला हन्नाची कथा पाहायला मिळते. अपत्यहीन असल्याच्या दुःखाचे ओझे ती सहन करीत होती. एवढेच नव्हे, तर दुसरी पत्नी तिला टोमणे मारत असे; कारण तिला मुले झाली होती, तर हन्नाला मात्र अपत्य होऊ शकत नव्हते.

“एफ्राइमच्या डोंगराळ प्रदेशातील रामाथाईम-सोफीम येथील एक मनुष्य होता. त्याचे नाव एलकाना होते. तो यरोहामाचा पुत्र, एलीहूचा नातू, तोहूचा वंशज आणि सूफचा वंशज, एफ्राथी होता. त्याला दोन बायका होत्या. एकीचे नाव हन्ना आणि दुसरीचे नाव पनिन्ना होते. पनिन्नाला मुले होती, पण हन्नाला मूल नव्हते.” — १ शमुवेल १:१-२

“एलकाना यज्ञ करी, तेव्हा तो आपली स्त्री पनिन्ना हिला व तिच्या सर्व पुत्रांना व कन्यांना वाटे देत असे. हन्नेला तो दुप्पट वाटा देई; कारण तिच्यावर त्याची प्रीती असे; परंतु परमेश्वराने तिची कूस बंद केली होती. तिची सवत तिने कुढत राहावे म्हणून तिला सारखी चिडवीत असे, कारण परमेश्वराने तिची कूस बंद केली होती. शिलोस जाण्याचा त्याचा हा परिपाठ वर्षानुवर्ष होता आणि हन्ना परमेश्वराच्या मंदिरी गेली म्हणजे पनिन्ना तिला चिडवत असे; तेव्हा ती रडे व काही खात नसे.” — १ शमुवेल १:४-७

हन्नाचा पती एलकाना याला आपली याजकीय भूमिका पूर्णपणे समजलेली दिसत नाही. रिबकेसाठी इसहाकाने जशी प्रार्थना केली, तशी प्रार्थना त्याने आपल्या पत्नीसाठी केली नाही:

“इसहाकाने आपल्या स्त्रीसाठी परमेश्वराची विनवणी केली, कारण ती वांझ होती; परमेश्वराने त्याची विनवणी मान्य केली आणि त्याची स्त्री रिबका गर्भवती झाली.” — उत्पत्ति २५:२१

त्याऐवजी, तिला धीर देण्याचा प्रयत्न करताना त्याने नकळत तिचे दुःख आणखी वाढवले. तो तिला म्हणाला, “दहा मुलांपेक्षा मी तुला अधिक चांगला नाही का?”

हन्नाने अशा परिस्थितीत आपल्या पतीला राहेलीने याकोबाला दिल्याप्रमाणे उत्तर दिले नाही.

“राहेलाला आपण याकोबाला मुले देत नाही हे पाहून ती आपल्या बहिणीचा हेवा करू लागली; ती याकोबाला म्हणाली, ‘मला मुले दे, नाहीतर मी मरेन.’” — उत्पत्ति ३०:१

हन्नाला दुसऱ्या स्त्रीशी स्पर्धा करावी लागणे आणि तिला मूल नसणे ही परीक्षा तिच्यासाठी जीवन असह्य करणारी ठरली होती; पण आपली निराशा व्यक्त करण्याऐवजी तिने ती सर्व दुःखे प्रभूसमोर नेली^{२५}.

“ती मनोमन व्याकुळ होऊन परमेश्वराची प्रार्थना करीत होती.” — १ शमुवेल १:१०

हे कमी म्हणून की काय, ती मंदिरात प्रार्थना करीत असताना महायाजकाने तिच्यावर मद्यपी असल्याचा आरोप केला.

“ती परमेश्वरासमोर प्रार्थना करीत असता एली तिच्या तोंडाकडे पाहत होता. हन्ना मनातल्या मनात बोलत होती; तिचे ओठ हालत होते, पण तिचा आवाज ऐकू येत नव्हता; म्हणून एलीला ती मद्य प्यायलेली वाटली.” — १ शमुवेल १:१२-१३

या कथेतील हा मुद्दा आपण अतिशय काळजीपूर्वक विचारात घेऊया. हन्नाच्या परिस्थितीमुळे तिचे जीवन अत्यंत कठीण झाले होते; तिची सवत तिची निंदा व थट्टा करीत होती आणि तिच्या पतीला तिची अवस्था समजत नव्हती. त्यात भर म्हणजे एली विश्वासू याजक नव्हता.

एली इस्राएलमध्ये याजक आणि न्यायाधीश होता. देवाच्या लोकांमध्ये त्याच्याकडे सर्वोच्च आणि अत्यंत जबाबदारीची पदे होती. याजकपदाच्या पवित्र कर्तव्यांसाठी देवाने निवडलेला मनुष्य आणि देशातील सर्वोच्च न्यायिक अधिकार म्हणून नियुक्त झाल्यामुळे, लोक त्याच्याकडे आदर्श म्हणून पाहत असत आणि इस्राएलच्या वंशांवर त्याचा मोठा प्रभाव होता. परंतु लोकांवर शासन करण्यासाठी त्याची नियुक्ती झाली असली, तरी तो आपल्या स्वतःच्या घराण्यावर नियंत्रण ठेवू शकला नाही. एली आपल्या मुलांबाबत अतिशय लाजावणारा पिता होता. शांतता आणि आराम प्रिय असल्यामुळे, त्याने आपल्या मुलांच्या वाईट सवयी आणि वासनांना आळा घालण्यासाठी आपला अधिकार वापरला नाही. त्यांच्याशी कठोरपणे वागण्याऐवजी किंवा त्यांना शिक्षा करण्याऐवजी, तो त्यांच्या इच्छेपुढे नमून त्यांना हवे तसे वागू देत असे. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ५७५.

^{२५} तिच्या पतीने तिला धीर देण्याचा व्यर्थ प्रयत्न केला. तो म्हणाला, “तू का रडतेस? तू का खात नाहीस? तुझे मन का खिन्न आहे?” तो पुढे म्हणाला, “दहा मुलांपेक्षा मी तुला अधिक चांगला नाही का?” हन्नाने त्याला कोणताही दोष दिला नाही. पृथ्वीवरील कोणत्याही मित्राबरोबर वाटून घेता न आलेले ओझे तिने देवावर सोपवले. तिची निंदा दूर करून तिला एक मौल्यवान पुत्र देण्याची तिने मनापासून विनंती केली, जेणेकरून ती त्या मुलाचे संगोपन करून त्याला देवासाठी प्रशिक्षण देऊ शकेल. आणि तिची विनंती मान्य झाल्यास, जन्मापासूनच आपल्या मुलाला देवाला समर्पित करीन, अशी तिने गंभीर प्रतिज्ञा केली. — पॅट्रिआर्क्स अँड प्रोफेट्स, पृष्ठ ५६९.

एली मरण्यापूर्वी त्याचे वजन जास्त झाले होते, हेही आपल्याला माहीत आहे. यावरून असे दिसते की एली हा भूक आणि खाद्यवासनांना वश झालेला मनुष्य होता. तो स्वतःच्या वासनांवर नियंत्रण ठेवू शकला नाही, त्यामुळे तो आपल्या मुलांच्या वासनांवरही नियंत्रण ठेवू शकला नाही.

शमुवेलाने मंदिरात सेवा करण्यास सुरुवात केली त्या काळापासून आपल्याला हे माहीत आहे की:

“एलीचे मुलगे पोरकट होते; त्यांना परमेश्वराची ओळख नव्हती.” — १ शमुवेल २:१२

आपल्याला हेही माहीत आहे की:

“एली फार वृद्ध झाला होता; त्याच्या मुलांनी सर्व इस्राएलाशी कसे वर्तन केले आणि दर्शनमंडपाच्या दाराशी सेवा करणाऱ्या स्त्रियांशी ते कसे अनीतिने वागत होते, हे त्याने ऐकले.” — १ शमुवेल २:२२

हन्नावर मंदिरात मद्यधुंद असल्याचा आरोप करीत एली तिच्याजवळ आला, हे लक्षात ठेवूया.

या आरोपाला आपली प्रतिक्रिया काय असती?

१. एली शिथिल स्वभावाचा होता आणि त्याने आपल्या मुलांना त्यांच्या चुकीबद्दल ताडले नाही, हे माहीत असताना.

२. हा मनुष्य स्वतःच भुकेच्या आणि खाद्यवासनांच्या गुलामगिरीत होता, हे पाहिल्यानंतर.

३. एलीचे मुलगे मंदिरात अतिशय दुष्ट कृत्ये करीत होते, याची कदाचित आपल्याला माहिती असताना—यज्ञार्पणांच्या बलिदानांना भ्रष्ट करणे आणि मंदिरात स्त्रियांबरोबर अनैतिक संबंध ठेवणे यांसारखी कृत्येही ते करीत होते.

जर आपल्याला या सर्व गोष्टी माहीत असत्या आणि सवतीच्या अनेक वर्षांच्या टोमण्यांमुळे आपण आधीच दुःखी झालो असतो, तर त्या याजकाला काही परखड सत्य सांगणे स्वाभाविक ठरले नसते का? दुसऱ्याच्या डोळ्यातील कुसळ काढण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी स्वतःच्या डोळ्यातील कुसळ काढावे, असे त्या याजकाला स्पष्ट शब्दांत सांगणे योग्य ठरले नसते का?

“तरीही हन्ना कसा प्रतिसाद देते?”

“नाही, माझ्या स्वामी, मी दुःखी मनाची स्त्री आहे; मी द्राक्षारस किंवा मद्य काहीही प्यायलेले नाही, तर परमेश्वरासमोर मी आपले मन ओतून सांगत आहे.” — १ शमुवेल १:१५

ती दुःखाने उत्तर देते, “नाही, माझ्या स्वामी.” त्या निर्णायक क्षणी हन्नाने दैवी नमुन्याचे पालन केले आणि देवाने नियुक्त केलेल्या प्रतिनिध्याला ओळखून ख्रिस्ताच्या आत्म्याने प्रतिसाद दिला.

त्या क्षणी स्वर्गाने कसा प्रतिसाद दिला असेल, असे तुम्हाला वाटते? आपल्या स्वर्गातील पित्याच्या चेहऱ्यावर स्मितहास्य उमटले असेल, असे तुम्हाला वाटते का? आनंदाश्रूंचा एक थेंब त्यांच्या डोळ्यांतून ओघळला असेल, असे तुम्हाला वाटते का? या स्त्रीकडे त्या असंवेदनशील आणि स्वेच्छाचारी याजकासमोर आपले दुःख ओतून सांगण्यासाठी जगातील सर्व कारणे होती; तरीसुद्धा तिने स्वतःवर संयम ठेवला आणि दैवी नमुन्याचे पालन केले!

या अयोग्य याजकाद्वारे स्वर्गाच्या सिंहासनातून आलेल्या आशीर्वादाच्या शब्दांकडे लक्ष द्या.

तेव्हा एलीने उत्तर देऊन म्हटले, “शांतीने जा; आणि इस्राएलचा देव, ज्याच्याजवळ तू विनंती केलीस, ती तुझी विनंती तुला देवो.” — १ शमुवेल १:१७

एलीच्या आशीर्वादाद्वारे देवाने हन्नाला शांती दिली²⁶ आणि एका भ्रष्ट याजकवर्गासमोर केलेल्या अधीनतेच्या कृतीतून संदेष्टा शमुवेल जन्माला आला.

याहूनही अधिक म्हणजे, हन्ना आपल्या मुलाला त्या याजकाच्या देखरेखीखाली सोपवण्यास तयार होती, ज्याने यापूर्वीच्या भेटीत ती दारू प्यायलेली असल्याचा आरोप तिच्यावर केला होता.

ज्याने तुमच्याशी अशा प्रकारे बोलले, अशा मनुष्याच्या स्वाधीन तुम्ही तुमचा प्रथम जन्मलेला मुलगा कराल का?

किती मोठा विश्वास! किती अद्भुत धैर्य! किती विलक्षण स्त्री!

आज आपल्यासाठी यात काही धडे आहेत का? आपण भ्रष्ट चर्च नेतृत्वाचा सामना करत आहोत का, ज्यांपैकी काही जण प्रभूच्या अर्पणांमध्ये हस्तक्षेप करून ती संशयास्पद ठिकाणी गुंतवत आहेत? आपण अशा मनुष्यांशी व्यवहार करत आहोत का, जे तरुण पाळकांना त्यांच्या वर्तनावर योग्य नियंत्रण ठेवण्यात निष्काळजी आहेत आणि त्यामुळे ते आपल्या मंडळीत सर्व प्रकारच्या घृणास्पद गोष्टी आणत आहेत? आणि जेव्हा ते आपल्यावर दारूच्या नशेत असल्याचा आरोप करतात, कारण आपण आपल्या आत्म्याच्या कडवट दुःखात आपल्या प्रिय एकुलत्या एका पुत्रावरील प्रेमांमुळे आक्रोश करीत असतो आणि या पुत्राला त्याच्या मंडळीत मान्यता मिळावी अशी विनंती करीत असतो, तेव्हा अशा सेवकांविषयी आपण कसे बोलावे?

यातून आपल्यासाठी काही धडा आहे का? भ्रष्ट माध्यमातून आपल्यापर्यंत आशीर्वाद येऊ शकतात का? आपल्या परिस्थितीसाठी यात काही महत्वाची शिकवण आहे का?

ज्या नेत्यांकडून ही सर्व कृत्ये केली जात आहेत, त्यांच्याच माध्यमातून भविष्यवाणीचा आवाज पुनर्स्थापित करण्याचा आशीर्वाद येणे शक्य आहे का? असा आवाज, जो ज्या व्यवस्थेचा उपयोग करून निर्माण झाला, त्याच व्यवस्थेवर न्यायाचा उच्चार करेल, हे शक्य आहे का?

ज्याला ऐकायला कान आहेत तो ऐको.

²⁶ महायाजकाच्या मनावर खोलवर परिणाम झाला, कारण तो देवाचा मनुष्य होता; आणि त्याने तिला दोष देण्याऐवजी आशीर्वाद दिला: “शांतीने जा; आणि इस्राएलचा देव, ज्याच्याजवळ तू विनंती केलीस, ती तुझी विनंती तुला देवो.” हन्नाची प्रार्थना मान्य झाली; ज्या देणगीसाठी तिने अत्यंत मनापासून विनंती केली होती, ती तिला मिळाली. तिने त्या मुलाकडे पाहिले आणि त्याचे नाव शमुवेल ठेवले—“देवाकडे मागितलेला.”

— पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ५७०

१४. अबीगईलच्या अधीनतेचा मधुर सुगंध

धर्मत्याग केलेल्या अधिकारासमोर ख्रिस्ताच्या आत्म्याने कसा प्रतिसाद दिला पाहिजे, याचे एक अत्यंत उत्कृष्ट उदाहरण म्हणजे अबीगईलची कथा होय.

नाबालाची पत्नी अबीगईल हिच्या स्वभावात आपल्याला ख्रिस्ताच्या आदर्शानुसार असलेल्या स्त्रीत्वाचे एक उदाहरण पाहायला मिळते. — २१ Manuscript Release, पृष्ठ २१३

कालेबचा वंशज असल्यामुळे नाबालाला आध्यात्मिकदृष्ट्या सर्व प्रकारचे लाभ मिळाले होते, तरीसुद्धा नेता जसा असायला नको तसा तो सर्वस्वी होता. बायबलमध्ये नाबाल आणि अबीगईल हे एकमेकांच्या अगदी विरुद्ध स्वभावाचे असल्याचे वर्णन केले आहे.

त्या मनुष्याचे नाव नाबाल व त्याच्या स्त्रीचे नाव अबीगईल होते. ती स्त्री सुज व रूपवती होती; पण तो मनुष्य कठोर व दुष्ट कर्म करणारा होता; तो कालेबाच्या घराण्यातला होता. — १ शमुवेल २५:३

“कठोर” (churlish) या शब्दाचा अर्थ कठोर, कठोर अंतःकरणाचा, हट्टी, राठ, जिद्दी, दुःखदायी आणि ताठ मानेचा असा होतो. येथे “दुष्ट” (evil) या शब्दामध्ये संकट, क्लेश, अपाय, खोडसाळपणा आणि दयनीय अवस्था यांचा समावेश होतो. हा मनुष्य जणू नरकातून आलेला पतीच होता. त्याच्याविषयी उल्लेखलेली एकमेव चांगली गोष्ट म्हणजे तो कालेबाच्या वंशातील होता; आणि ही गोष्ट त्याच्या स्वभावातील दुष्टता आणखी ठळकपणे अधोरेखित करते. अशा मनुष्यासोबत अबीगईलचे जीवन कसे असेल, याची तुम्ही कल्पना करू शकता का? कठोर, राठ आणि दयनीय स्वभावाच्या पतीशी जोडले जाण्यापेक्षा आणखी वाईट काय असू शकते? तरीसुद्धा, अबीगईलवर कोसळलेल्या या प्रचंड शापासमान परिस्थितीसमोर आपण आश्चर्याने आणि आनंदाने वाचतो की ती “सुज स्त्री आणि रूपवती” होती. “सुज” किंवा “चांगली समज” या अर्थासाठी वापरलेल्या इब्री शब्दाचा अर्थ असा आहे:

बुद्धिमत्ता; त्यातून सूचित होणारे यश: विवेक, ज्ञान, धोरण, सावधपणा, समज, आकलन, शहाणपण, सुज्ञता.

अशा ओसाड झऱ्याच्या प्रवाहात एवढी सुगंधी वनस्पती कशी वाढू शकते? हा त्या व्यक्तीचा आत्मा नाही काय, जो “रुक्ष भूमीतून निघालेल्या मुळासारखा” झाला? आणि म्हणून आपण असे वाचतो:

देवाच्या पुत्राचा आत्मा तिच्या आत्म्यात वास करीत होता. — पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ६६७.

बायबलमधील कथा आपल्याला सांगते की दावीद आणि त्याचे लोक नाबालासाठी संरक्षणाची भिंत बनून त्याचे रक्षण करीत होते. दावीदाने दहा माणसांचे एक पथक नाबालाकडे आशीर्वाद व विनंती घेऊन पाठवले. दावीदाने त्या पथकाला नाबालाला काय सांगण्यास सांगितले, याकडे लक्ष द्या:

“आणि सुखाने राहणाऱ्या मनुष्याला असे म्हणा, ‘तुला शांती असो, तुझ्या घराला शांती असो आणि तुझ्याजवळ असलेल्या सर्वांना शांती असो. आता तू मेंढरांची लोकर कातरून घेत आहेस असे मी ऐकले आहे. तुझ्या मेंढपाळांचा आमच्याबरोबर कर्मेल येथे वावर होता; आम्ही त्यांना काहीही त्रास दिला नाही आणि ते तेथे असताना त्यांच्याकडील कोणतीही वस्तू हरवली नाही. तुझ्या तरुणांना विचार, ते तुला सांगतील. म्हणून आमच्या तरुणांना तुझ्या दृष्टीने कृपा मिळू दे; कारण आम्ही आनंदाच्या दिवशी आलो आहोत. तुझ्या हाताशी जे काही असेल ते आपल्या सेवकांना आणि तुझा पुत्र दावीद याला दे, अशी मी तुला विनंती करतो.’” — १ शमुवेल २५:६-८

दावीद हा इस्राएलला आशीर्वाद देण्यासाठी स्वर्गाने अभिषिक्त केलेला होता. त्याने पाठवलेला आशीर्वाद केवळ गोड औपचारिक बोलणे नव्हते. त्या शब्दांमध्ये नाबाल आणि त्याच्या घराण्यासाठी खरा आशीर्वाद सामावलेला होता. हा आशीर्वाद स्वीकारण्यासाठी नाबालाने केवळ अब्राहामाच्या करारातील त्या तत्वाचे पालन करणे आवश्यक होते, ज्यामध्ये देवाने आशीर्वादित केलेल्याला आशीर्वाद देण्याचे सांगितले आहे.

“मी तुझ्यापासून मोठे राष्ट्र निर्माण करीन; मी तुला आशीर्वाद देईन आणि तुझे नाव मोठे करीन; तू आशीर्वादित होशील. जे तुला आशीर्वाद देतील त्यांना मी आशीर्वाद देईन, आणि जो तुला शाप देईल त्याला मी शाप देईन; तुझ्यामुळे पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील.” — उत्पत्ति १२:२-३

दावीदाच्या शब्दांमध्ये अबीगईलसाठी आशीर्वाद होता; परंतु तिच्या पतीने स्वतःला अशा स्थितीत आणून ठेवले की त्याच्यामुळे त्याच्या घराण्यावर शाप येऊ शकला आणि त्यामुळे अबीगईलवरही शाप येण्याची शक्यता निर्माण झाली.

“नाबालाने दावीदाच्या सेवकांना उत्तर दिले, ‘दावीद कोण? यिशयाचा पुत्र कोण? आजकाल असे पुष्कळ सेवक आहेत की प्रत्येकजण आपल्या धन्यापासून पळून जातो. मग मी माझी भाकर, माझे पाणी आणि माझ्या मेंढरांची लोकर कातरणाऱ्यांसाठी मी कापून ठेवलेले मांस घेऊन, हे लोक कोण आहेत हे मला माहीत नसताना, त्यांना का द्यावे?’” — १ शमुवेल २५:१०-११

नाबालाने केलेल्या आव्हानात्मक प्रश्नाकडे लक्ष द्या; त्याचे शब्द निर्गम ५:२ मधील फारोने मोशेला दिलेल्या उत्तरासारखेच परिचित वाटतात. परंतु नाबाल फारोच्या सर्वसाधारण उल्लेखापेक्षा पुढे जाऊन दावीदाच्या पुत्रत्वाला अधिक थेटपणे संबोधित करतो. नाबालाने दावीद हा त्याच्या पित्याचा पुत्र आहे हे मान्य करण्यास नकार दिला. याच वंशपरंपरेविषयी याकोबाने सूचित केले होते की राजदंड दूर होणार नाही. उत्पत्ति ४९:१०. दावीदाची ओळख नाकारणे म्हणजे इस्राएलवर राज्य करण्याच्या त्याच्या अधिकाराचा थेट नकार करणे होय.

दयाळूपणे, त्या तरुणांपैकी एकाने अबीगईलला संपूर्ण घटना सांगितली. त्याने तिला समजावून सांगितले की यिश्याचा पुत्र तिच्या पतीच्या मेंढरांच्या कळपासाठी संरक्षणाची भिंत ठरला होता आणि त्याने त्यांना कोणतीही हानी केली नव्हती. आता या सुज्ञ स्त्रीसमोर एक शोधक प्रश्न ठेवला जातो:

“आता तू काय करणार आहेस ते जाणून घे व विचार कर; कारण आमच्या धन्यावर व त्याच्या सर्व घराण्यावर संकट ओढवणार आहे; कारण तो बेलियालाचा असा पुत्र आहे की त्याच्याशी बोलताच येत नाही.” — १ शमुवेल २५:१७

या विधानामध्ये तो सेवक स्वतःचा जीव वाचवण्यासाठी विनवणी करीत आहे. नाबाल त्याचे किंवा इतर कोणत्याही सेवकाचे ऐकणार नाही, हे त्याला माहीत होते. तरीसुद्धा, जर काही केले गेले नाही, तर दावीद संपूर्ण घराण्याचा पूर्णपणे नाश करील असा मोठा धोका होता.

अबीगईल आपल्या पतीच्या नकळत एक निर्णय घेते. तिला माहीत आहे की जर तिने त्याच्याकडे विनवणी केली, तर तिला नेहमीप्रमाणेच तोच प्रतिसाद मिळेल.

अबीगईलने पाहिले की नाबालच्या चुकीमुळे उद्भवणारा परिणाम टाळण्यासाठी काहीतरी करणे आवश्यक आहे आणि आपल्या पतीचा सल्ला न घेता तिने ताबडतोब कृती करण्याची जबाबदारी स्वतःवर घेणे आवश्यक आहे. तिच्या पतीशी बोलण्यात काहीही उपयोग नाही, हे तिला माहीत होते, कारण तो तिच्या प्रस्तावाचा अपमान आणि तिरस्कारानेच स्वीकार करेल. तो तिला आठवण करून देईल की तो आपल्या घराण्याचा स्वामी आहे, ती त्याची पत्नी आहे आणि म्हणून त्याच्या अधीन आहे, त्यामुळे त्याने सांगितल्याप्रमाणेच तिने केले पाहिजे. नाबालने केलेल्या चुकीचा परिणाम ताबडतोब दूर करणे आवश्यक आहे, हे तिला माहीत होते. म्हणून, त्याची संमती न घेता, दावीदाचा क्रोध शांत करण्यासाठी तिला योग्य वाटेल अशा वस्तू तिने एकत्र केल्या; कारण तिला माहीत होते की आपल्यावर झालेल्या अपमानाचा सूड घेण्याचा दावीदाने निर्धार केला आहे. नाबाल आपल्या मतावर इतका ठाम आणि आपल्या निर्णयावर इतका अडून राहणारा होता की तो तिचा सल्ला कधीही स्वीकारणार नाही किंवा तिच्या योजनेनुसार कृती करणार नाही, हेही तिला माहीत होते. नाबालने देण्यास नकार दिलेल्या वस्तू ती स्वतः दावीदाकडे घेऊन गेली आणि त्याच्या हितासाठी स्वतःला दावीदाच्या बाजूशी बांधून घेतले. या बाबतीत अबीगईलने केलेली कृती देवाला मान्य होती आणि या प्रसंगातून तिच्यातील उदात्त आत्मा आणि श्रेष्ठ चारित्र्य प्रकट झाले.

— २१ Manuscript Release, पृष्ठ २१३

चला, क्षणभर थांबून नाबालच्या जुलमी वर्चस्वाखाली जीवन जगणाऱ्या अबीगईलच्या जीवनाचा विचार करूया. त्याने तिची किती वेळा थट्टा केली असेल? त्याने किती वेळा तिच्याशी गैरवर्तन केले असेल आणि तिला एखाद्या वस्तूप्रमाणे वागवून तिची किंमत कमी केली असेल? पत्नीला आपल्या पतीकडून मिळायला हव्या असलेल्या गोष्टी त्याने किती वेळा तिला नाकारल्या असतील? नाबाल हा असा मनुष्य होता, ज्याच्यात तिच्याबद्दलची कोमलता, विचारशीलता आणि तिच्या कल्याणाची काळजी यांचा पूर्णपणे अभाव होता. दावीदाकडे जाऊन अबीगईलने स्वतःची सुटका करून घेण्याची संधी मिळवू शकली असती. तिचा पती किती दुष्ट मनुष्य होता हे ती दावीदाला सांगू शकली असती...

तिचा पती किती दुष्ट मनुष्य होता आणि तो तिच्याशी किती वाईट वागणूक देत होता हे ती दावीदाला सांगू शकली असती. तरीसुद्धा, प्रेरणाद्वारे मिळालेल्या लेखनात तिने काय केले असे सांगितले आहे?

अबीगईल दावीदाला आदराने भेटली; तिने त्याचा सन्मान केला आणि नम्रपणे त्याच्याप्रती आदरभाव दाखवला. तिने आपली बाजू प्रभावीपणे आणि यशस्वीपणे मांडली व विनवणी केली. आपल्या पतीच्या उद्धटपणाचे समर्थन न करता, तरीही तिने त्याचा जीव वाचवण्यासाठी विनंती केली. — २१ Manuscript Release, पृष्ठ २१४

आता तुमच्या अंतःकरणातून कोणत्या भावना व्यक्त होत आहेत, याची मला खात्री नाही; पण मला क्षणभर थांबून याचा गांभीर्याने विचार करावा लागला. ज्या मनुष्याने तुम्हाला दुःखाशिवाय दुसरे काहीच दिले नाही, अशा मनुष्याचा जीव वाचवण्यासाठी तुम्ही विनवणी केली असती का? अबीगईल बाहेरून आणि आतूनही एक सुंदर स्त्री होती. आशीर्वादाचे माध्यम तिला समजले होते. जर तिने आपल्या पतीला शाप दिला असता, तर तो शाप तिच्यावरही आला असता. याहूनही अधिक, तिने दावीदाकडे पुढीलप्रमाणे विनंती केली:

“माझ्या हातचे हे अपराध क्षमा करावेत अशी मी विनंती करते; कारण परमेश्वर माझ्या स्वामीचे घराणे स्थिर करील, कारण माझा स्वामी परमेश्वराची युद्धे लढतो आणि तुझ्या सर्व आयुष्यात तुझ्यामध्ये दुष्टपणा आढळला नाही.”

— १ शमुवेल २५:२८

अबीगईल दावीदाला तिचा अपराध क्षमा करण्याची विनंती करते. काय! पण अबीगईलने तर काहीही चुकीचे केले नव्हते! मग तिने असे का केले? अबीगईलला आशीर्वादाचे माध्यम समजले होते आणि ती नाबालची पत्नी असल्यामुळे, आपल्या पतीच्या पापाची जबाबदारी स्वतःवर घेऊन त्याची कबुली देणे तिने स्वीकारले. त्याच्या पापाला मनापासून स्वतःचे मान्य केल्याशिवाय ती त्याची खरी कबुली देऊ शकत नव्हती.

अबीगईलने देवाच्या स्वभावात आणि त्याच्या राज्याच्या स्वरूपात खोलवर प्रवेश करणारा असा विश्वास दाखवला. विश्वासाने तिने आपल्या पतीच्या जीवनासाठी विनवणी केली आणि त्याच्या पापाची कबुली दिली. देव तिच्या अंतःकरणातील खोल आक्रोश ऐकेल, असा विश्वास आणि भरवसा ठेवून तिने जुलमी वर्चस्वातून मुक्त होण्यासाठी आणि यिश्वाच्या पुत्राचा उघडपणे सन्मान करण्याचे स्वातंत्र्य मिळवण्यासाठी आर्त विनंती केली.

आणि म्हणून आपण असे वाचतो:

अबीगईल नाबालाकडे आली; तेव्हा पाहा, तो आपल्या घरात राजाच्या मेजवानीसारखी मेजवानी करीत होता; नाबालाचे मन त्याच्या ठिकाणी आनंदित झाले होते, कारण तो फारच मद्यधुंद झाला होता. म्हणून तिने त्याला सकाळ उजाडेपर्यंत लहान-मोठे काहीही सांगितले नाही. सकाळी असे झाले की, त्याचा दारूचा नशा उतरल्याव

“नाबालाच्या अंगातून दारूची नशा उतरल्यावर त्याच्या स्त्रीने त्याला या गोष्टी सांगितल्या. तेव्हा त्याचे हृदय त्याच्या ठिकाणी मेले आणि तो दगडासारखा झाला.” — १ शमुवेल २५:३६-३७

अबीगईलने आपल्या पतीच्या जीवनासाठी विनवणी केली; परंतु तिच्या पतीने पश्चात्ताप करण्यास नकार दिला आणि त्याच्या प्रतिकारामुळे त्याचा मृत्यू झाला. अशा प्रकारे अबीगईल जुलमी वर्चस्वातून मुक्त झाली.

म्हणून आपण पाहतो की, तिच्या तात्काळ अधिकाराच्या व्यक्तीच्या जीवनासाठी विनवणी करण्याच्या, त्याचे पाप स्वतःवर घेऊन त्याची कबुली देण्याच्या या प्रक्रियेद्वारे देवाने अशी परिस्थिती निर्माण होऊ दिली की तो अधिकार ति“ही सर्व उदाहरणे म्हणून त्यांच्यावर घडली; आणि ज्यांच्यावर युगांचा अंत येऊन ठेपला आहे, अशा आपल्याला बोध व्हावा म्हणून ती लिहिली आहेत.” — १ करिंथकरांस १०:११

च्यापासून दूर झाला आणि विवाहाच्या माध्यमातून तिला दावीदापर्यंत थेट पोहोचण्याची संधी मिळाली.

“ही सर्व उदाहरणे म्हणून त्यांच्यावर घडली; आणि ज्यांच्यावर युगांचा अंत येऊन ठेपला आहे, अशा आपल्याला बोध व्हावा म्हणून ती लिहिली आहेत.” — १ करिंथकरांस १०:११

देवाचा पुत्र आणि त्याचे देवदूत सेव्हन्थ-डे अँडव्हेटिस्ट चर्चभोवती संरक्षणाची भिंत बनून उभे राहिले आहेत. त्याने चर्चकडे शांतीचा आशीर्वाद आणि आभार मानून अर्पण करण्याची विनंती घेऊन एक प्रतिनिधीमंडळ पाठवले आहे. तरीसुद्धा आपल्या चर्चने ठाम आणि अविरत स्वरात आपला आवाज उठवून²⁷ असे म्हटले आहे, “दावीदाचा पुत्र कोण आहे? हा मनुष्य आमच्यावर राज्य करावा, हे आम्हाला मान्य नाही!”

परिणामी, अँडव्हेटिझमच्या घराण्यावर संकट ओढवण्याचा निर्णय झाला आहे; आपल्यावर येऊ घातलेल्या संकटाचे स्पष्टीकरण देणारे संदेश आपल्यापर्यंत आले आहेत. आपल्यापैकी अनेकांशी चर्चने कठोरपणे वागले आहे आणि अँडव्हेटिस्ट घराण्यात दावीदाच्या पुत्राचे आभार मानण्यापासून आपल्याला रोखले आहे. मग बंधून्तो आणि भगिनीन्तो, आपण काय करावे? अँडव्हेटिझमचे नेतृत्व किती दुष्ट आहे हे आपण दावीदाच्या पुत्राला सांगावे का? या परिस्थितीचा उपयोग करून आपण स्वतःला त्याच्या जुलमी वर्चस्वातून मुक्त करावे आणि एखाद्या “दैवी नियोजित” परिस्थितीच्या माध्यमातून त्याच्या नाशाचा कट रचावा का? त्याऐवजी, दावीदाच्या पुत्राला केलेल्या आपल्या विनवण्यांमध्ये आपण अबीगईलचा सुगंध प्रकट करू नये का?

हे शब्द केवळ वरून मिळालेल्या ज्ञानाचा आस्वाद घेतलेल्या व्यक्तीच्या ओठांतूनच बाहेर पडू शकले असते. अबीगईलची भक्ती, फुलाच्या सुगंधाप्रमाणे, तिच्या चेहऱ्यावर, शब्दांत आणि कृतींत अगदी नकळत प्रकट होत होती. देवाच्या पुत्राचा आत्मा तिच्या अंतःकरणात वास करीत होता. तिचे बोलणे कृपेने परिपूर्ण होते आणि दयाळूपणा व शांतीने भरलेले होते; त्यामुळे तिच्या शब्दांतून स्वर्गीय प्रभाव प्रकट होत होता. — पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ६६७

आपण आपल्या चर्चच्या जीवनासाठी आणि चर्चच्या पापांसाठी विनवणी करू नये का? दावीदाच्या पुत्रासमोर चर्चच्या पापांची खरी कबुली देता यावी म्हणून आपण ती पापे खरोखरच स्वतःची मान्य करू नयेत का? देवाच्या पुत्राकडे जाण्यासाठी आपल्याला चर्चची संमती आवश्यक नाही; आपण आपली स्तुतीची अर्पणे घेऊन त्याच्यासमोर आपली बाजू मांडू शकतो. ज्या आवाजांनी आधीच अविश्वासू नेतृत्वाशी संबंध तोडले आहेत, त्यांच्या संमतीचीही आपल्याला नक्कीच गरज नाही. चला, आपण त्वरित कृती करूया आणि आपल्या विनवण्या व आर्जवांद्वारे दावीदाच्या पुत्राला शांत करण्याचा प्रयत्न करूया.

नाबालाचा मृत्यू होणे आवश्यकच होते असे नाही. आपल्या पत्नीने सांगितलेली ही बातमी ऐकून, त्याने त्याला वाचवण्यासाठी केलेल्या तिच्या शहाणपणाची जाणीव करून घेतली असती, आपल्या पापाची कबुली दिली असती आणि इतका कठोर वागल्याबद्दल तिची क्षमा मागितली असती. त्याने आपल्या दुष्ट मार्गाची भरपाई

²⁷ “जरी सुरुवातीच्या काही अँडव्हेटिस्टांना त्रैक्याच्या सिद्धांताशी संघर्ष करावा लागला, तरी आज आपल्या चर्चने या शिकवणीवर ठाम आणि अविरत भूमिका घेतली आहे.” — आपल्या देवाची झलक, शब्बाथ शाळेचा धडा, पहिला धडा, शब्बाथ दुपार, पहिले त्रैमासिक, २०१२.

करण्यासाठी सुधारणा केली असती. परंतु त्याने आपला अवमानकारक हट्ट कायम ठेवला आणि दावीदाचा आशीर्वाद त्याच्यामधून अबीगईलपर्यंत पोहोचू देण्यास नकार दिला. त्यामुळे देवाने त्या आशीर्वादाच्या मार्गातील अडथळा दूर केला आणि सुरुवातीला अबीगईलला देऊ केलेली शांतीची देणगी तिला मिळेल याची खात्री केली.

नाबालाने आपले मार्ग बदलण्यामधील एक अडथळा म्हणजे त्याची मद्यधुंद अवस्था आणि राजासारखे वागण्याची त्याची इच्छा होती. जर तो इतका मद्यधुंद नसता, तर कदाचित त्याने आपले मार्ग बदलले असते. तरीसुद्धा, आपल्या चर्चमधील अनेकांना मोहात पाडणारी बाबेलची दारू आज अनेकांना हृदयविकाराच्या झटक्याच्या धोक्यात आणत आहे. त्यामुळे आपण पाहतो की आशीर्वादाच्या मार्गातील अडथळा दूर करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग म्हणजे त्या अडथळ्याच्या पापांची जबाबदारी स्वतःवर घेणे आणि आशीर्वादाचा मार्ग अडवणाऱ्या व्यक्तीच्या जीवनासाठी विनवणी करणे होय.

आपण त्यांच्या जीवनासाठी विनवणी करू नये का? आपण त्यांच्यासाठी मनापासून प्रार्थना करू नये का? मग आपल्याविषयी हे शब्द उच्चारले जातील:

“दावीद अबीगईलला म्हणाला, ‘इस्राएलचा देव परमेश्वर धन्यवादित असो, त्याने आज तुला माझ्या भेटीस पाठवले. तुझी बुद्धी धन्यवादित असो आणि तूही धन्यवादित अस; तू आज मला रक्तपात करण्यापासून आणि स्वतःच्या हाताने सूड उगवण्यापासून परावृत्त केलेस.’” — १ शमुवेल २५:३२-३३

आपल्या फायद्यासाठी यातून आणखी काही शिकवण देणारे मुद्दे मिळू शकतात. म्हणून मी तुम्हाला अबीगईलची गोष्ट बारकाईने वाचण्याचे आमंत्रण देतो. तुमच्या मननासाठी आणखी काही मुद्द्यांचा मी उल्लेख करणार आहे.

- ही कथा शमुवेलच्या मृत्यूनंतर घडली. त्यामुळे संदेष्ट्याच्या मृत्यूनंतरच्या कालखंडाला ही कथा लागू होते. १ शमुवेल २५:१
- नाबाल हा अतिशय श्रीमंत मनुष्य होता. तो संपत्तीने समृद्ध झाला होता आणि त्याच्याजवळ सर्व काही आहे, असे त्याला वाटत होते; त्याला कशाचीही गरज नाही, असे त्याचे मत होते. १ शमुवेल २५:२
- शौल हा राज्यकर्ता असतानाही आणि दावीद शौलाच्या कटकारस्थानांना बळी पडेल असे दिसत असतानाही, अबीगईलने यिश्याचा पुत्र इस्राएलच्या सिंहासनावर राज्य करील, हा आपला विश्वास टिकवून ठेवला. १ शमुवेल २५:३०
- नाबाल दारूच्या नशेत असल्यामुळे अबीगईलला त्याला परिस्थितीची जाणीव करून देण्यापासून रोखले गेले. १ शमुवेल २५:३६
- जेव्हा दावीदाने अबीगईलला आपली पत्नी होण्यासाठी बोलावले, तेव्हा अबीगईलने पाच दासी किंवा कुमारी स्त्रियांना आपल्याबरोबर विवाहासाठी नेले. अबीगईलच्या आत्म्यातून आपल्याला शहाण्या कुमारींकडे असलेल्या तेलाच्या सुगंधाविषयी काही संकेत मिळतो का? १ शमुवेल २५:४२

१५. देवाच्या मनासारखा मनुष्य

हन्ना आणि अबीगईल यांचे जीवन भ्रष्ट नेतृत्वाच्या ओझ्याखाली संघर्ष करणाऱ्यांसाठी प्रकाशाचे दीपस्तंभ म्हणून उभे आहे. हन्नामध्ये असलेल्या ख्रिस्ताच्या आत्म्याने इस्राएल राष्ट्राच्या सुधारणेसाठी एका सामर्थ्यशाली संदेष्ट्याच्या कार्याचा मार्ग तयार केला. अबीगईलच्या सुगंधित सौंदर्याने नम्र आणि अधीनतेच्या स्वरात दिलेल्या तिच्या शहाण्या सल्ल्याद्वारे भविष्यातील राजाचे सिंहासन स्थिर केले. या दोन्ही स्त्रियांनी भ्रष्ट माध्यमातून आशीर्वाद प्राप्त करून तो केवळ स्वतःसाठीच नव्हे, तर त्यांच्या संपूर्ण समुदायासाठीही आशीर्वाद ठरवला.

दावीदाच्या जीवनात देवाच्या लोकांनी अपयशी किंवा भ्रष्ट नेतृत्वाला कशा प्रकारे प्रतिसाद द्यावा, याविषयी आणखी काही अत्यंत महत्वाचे धडे आपल्यासमोर प्रकट होतात. देवासाठी एखादे कार्य करण्याचे आवाहन आपल्याला झाले आहे असे ज्यांना वाटते, अशा सर्वांसाठी दावीदाचे उदाहरण एका इशान्याच्या रूपाने आपल्याला सावधपणे आर्त हाक देते.

तेव्हा शमुवेलाने तेलाचे शिंग घेऊन त्याच्या भावांच्या देखत त्याला अभिषेक केला; त्या दिवसापासून पुढे परमेश्वराचा आत्मा दावीदावर सामर्थ्याने आला. मग शमुवेल उठून रामा येथे गेला. — १ शमुवेल १६:१३

इस्राएलमध्ये राजाची सर्वोच्च आध्यात्मिक सत्ता असलेल्या शमुवेलाने दावीदाचा इस्राएलचा राजा होण्यासाठी अभिषेक केला होता. देवाने शौलाला नाकारले होते आणि त्याच्या जागी दावीदाला राजा बनवायचे होते. परंतु येथे सर्वात विशेष गोष्ट अशी आहे की देवाने त्याला जे वचन दिले होते ते स्वतःच्या बळावर मिळवून घेण्यासाठी दावीदाने कोणतीही हालचाल केली नाही.

दावीदाला बहाल करण्यात आलेल्या महान सन्मानामुळे त्याच्या मनात गर्व निर्माण झाला नाही. भविष्यात त्याला मिळणारे उच्च स्थान कितीही मोठे असले, तरी तो शांतपणे आपले काम करत राहिला आणि प्रभूच्या योजना त्यांच्या योग्य वेळी आणि त्यांच्या योग्य मार्गाने पूर्ण होतील, याची वाट पाहण्यात समाधानी राहिला. त्याच्या अभिषेकापूर्वी जसा तो नम्र आणि विनयशील होता, तसाच हा मेंढपाळ मुलगा पुन्हा डोंगरांकडे परतला आणि आपल्या कळपांची पूर्वीप्रमाणेच प्रेमळपणे देखभाल व राखण करू लागला. — पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ६४१

दावीदाला राजाच्या दरबारातील कारभार समजून घेण्याचा मार्ग प्रभूने कसा खुला केला, हे आपण पाहतो. राजाच्या आत्म्याला ताजेतवाने करण्यासाठी दावीदाला शौलासमोर वीणा वाजवण्यासाठी आणण्यात आले. (१ शमुवेल १६:२०-२३) राज्यामध्ये दावीदाची प्रतिष्ठा वाढू लागल्यानंतर, मनःस्थिती बदलणाऱ्या शौलाला दावीद हा एक धोकादायक प्रतिस्पर्धी वाटू लागला.

याच ठिकाणी आपल्याला दावीदाच्या स्वभावातील प्रकाशाची काही किरणे दिसू लागतात. आतापर्यंत दावीदाने राजाच्या मुलींपैकी एका मुलीशी विवाह केला होता; राजाचा पुत्र योनाथान त्याच्यावर प्रेम करीत होता आणि समाजातील अनेक जण त्याची स्तुती करीत होते, हेही त्याला माहीत होते. मग राष्ट्राच्या नेतृत्वाचा अधिकार स्वतःकडे घेण्याची हीच योग्य वेळ नव्हती का? तो भावी राजा होण्यासाठी अभिषिक्त झाला नव्हता का? तो शमुवेलाला आपल्या बाजूने उभे करू शकत नव्हता का, राष्ट्राच्या राजधानीत जाऊन स्वतःला राजा घोषित करू शकत नव्हता का? लोकांना आपल्या बाजूने वळवण्याची शक्ती त्याच्याकडे असताना तो राजापासून असा का पळत राहिला? चला, दावीदाची परिस्थिती थोडक्यात पाहूया:

१. इस्राएलचा राजा होण्यासाठी इस्राएलचा सर्वोच्च आध्यात्मिक अधिकारी आणि माजी न्यायाधीश याच्याकडून त्याची नियुक्ती करण्यात आली होती.

२. गल्याथाचा वध केल्यानंतर तो राष्ट्राचा वीर ठरला होता.

३. त्याचा विवाह राजाच्या मुलीशी झाला होता.

४. सिंहासनाचा पुढील वारस असलेल्या योनाथानाचे त्याच्यावर प्रेम होते.

५. दावीद हा एक कुशल सेनापती होता आणि आता तो प्राणघातक योद्ध्यांच्या एका तुकडीचे नेतृत्व करीत होता; या योद्ध्यांनी नुकतेच अनेक पलिष्ट्यांचा पराभव केला होता.

शौलापासून का पळावे? त्याने एकट्याने गल्याथाचा वध केला होता. मग देव शौलाला त्याच्या हाती देणार नाही का, जेणेकरून तो सिंहासनावर आरूढ होऊ शकेल? मग पवित्र शास्त्रात पुढे काय घडताना आपल्याला दिसते?

“शौलाने सर्व इस्राएलातून निवडलेली तीन हजार माणसे घेऊन दावीद व त्याच्या माणसांचा शोध घेण्यासाठी ‘रानबकऱ्यांच्या खडकांवर’ गेला. तो वाटेवरच्या मेंढवाड्यांजवळ आला; तेथे एक गुहा होती. शौल आत जाऊन आपली गरज भागविण्यासाठी बसला; दावीद व त्याची माणसे त्या गुहेच्या आतल्या भागात बसली होती.

दावीदाच्या माणसांनी त्याला म्हटले, 'पाहा, आज परमेश्वराने तुझ्या शत्रूला तुझ्या हाती दिले आहे; त्याचे जे तुला बरे वाटेल ते त्याच्याशी कर.' तेव्हा दावीद उठला आणि हळूच शौलाच्या झग्याचा काठ कापून घेतला." — १ शमुवेल २४:२-४

जर तुम्ही त्या गुहेत असता आणि अंधारातून डोकावून पाहताना, ज्याला तुमचा जीव घ्यायचा होता तोच मनुष्य तुमच्या लपलेल्या गुहेत येऊन गाढ झोपलेला दिसला असता, तर तुम्हाला हे नक्कीच दैवी providence म्हणजेच देवाची योजना किंवा दैवी व्यवस्था आहे, असे वाटले असते. तुम्ही नक्कीच असा विचार केला असता की, तुम्ही परमेश्वराचे अभिषिक्त आणि भावी राजा आहात, म्हणून इस्राएलचे दुःख थांबवणे आणि देवाने स्पष्टपणे तुमच्यासाठी उघडून दिलेल्या या संधीच्या दारातून पुढे जाणे हेच योग्य आहे; नाही का?

"त्याने आपल्या माणसांना म्हटले, 'परमेश्वराच्या अभिषिक्त माझ्या स्वामीविरुद्ध असा प्रकार करणे, त्याच्यावर हात उचलणे, हे परमेश्वर मला कधीही करू देऊ नये; कारण तो परमेश्वराचा अभिषिक्त आहे.' या शब्दांनी दावीदाने आपल्या माणसांना आवरले आणि शौलावर उठून चाल करण्यास त्यांना परवानगी दिली नाही. मग शौल गुहेतून उठून आपल्या वाटेने निघून गेला." — १ शमुवेल २४:६-७

काय!? लक्षात ठेवा, शौल हा दुरात्म्याने पछाडलेला वेडा मनुष्य आहे, जो देवाने राजा होण्यासाठी निवडलेल्या याच मनुष्याला ठार मारण्याच्या प्रयत्नात मौल्यवान साधनसंपत्ती वाया घालवत आहे! आणि दावीद या मनुष्याला काय म्हणतो? "परमेश्वराचा अभिषिक्त!"

दावीदाच्या माणसांपैकी एक म्हणून तुम्ही त्याच्याशी तर्क करून समजावून सांगण्याचा प्रयत्न केला नसता का? कदाचित दावीद तरुण आणि अनुभवहीन आहे? कदाचित तो देवाची इच्छा ओळखू शकत नाही आणि दैवी व्यवस्था ज्या सिंहासनाची संधी इतकी स्पष्टपणे उपलब्ध करून देत आहे, ते सिंहासन त्याने ताब्यात घ्यावे यासाठी त्याला थोडीशी यहुदा-शैलीची मदत करण्याची गरज आहे, असे तुम्हाला वाटले नसते का?

ही गोष्ट केवळ दावीदाने जे शब्द उच्चारले त्यासाठीच आश्चर्यकारक नाही, तर त्याच्याबरोबर असलेल्या माणसांनी त्याला एकही शब्द उत्तर दिले नाही, हे देखील तितकेच आश्चर्यकारक आहे. दावीदाने घेतलेला निर्णय त्यांनी स्वीकारला, जरी त्याचा अर्थ त्यांना पुढेही कठीण परिस्थिती आणि हालअपेष्टा सहन कराव्या लागणार होत्या.

हे स्वर्गीय पित्या, आज आम्हाला या आत्म्याने भरलेल्या मनुष्यांची किती गरज आहे! अयशस्वी नेतृत्वाशी योग्य प्रकारे कसे वागावे, हे आम्हाला समजण्यासाठी कृपया आम्हाला हा आत्मा पाठव. तुझा पुत्र येशूच्या नावाने मी ही विनंती करीत आहे.

आपल्याकडून हा मुद्दा कदाचित दुर्लक्षित झाला असेल, म्हणून दावीद १ शमुवेल २६ मध्ये ही संपूर्ण घटना पुन्हा एकदा घडवून दाखवतो, जेणेकरून हा धडा आपल्या मनावर अधिक ठसावा. मी तुम्हाला हे संपूर्ण प्रकरण काळजीपूर्वक वाचण्याचे आमंत्रण देतो; परंतु येथे पुन्हा एकदा हे तत्त्व स्पष्टपणे मांडलेले आहे.

"दावीद अबीशयास म्हणाला, 'त्याचा नाश करू नकोस; कारण परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर हात घालून निर्दोष कोण राहील? दावीद पुढे म्हणाला, 'परमेश्वराच्या जीवाची शपथ, परमेश्वरच त्याला मारील, किंवा त्याचा दिवस येईल आणि तो मरेल, किंवा तो युद्धात जाऊन नाश पावेल. परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर माझा हात पडू नये, ही गोष्ट परमेश्वर मला कधीही करू देऊ नये; पण आता त्याच्या उशाशी असलेला भाला आणि पाण्याचा कुंभ घेऊ या आणि निघून जाऊ या.'" — १ शमुवेल २६:९-११

हे शब्द माझ्या कानांत सीनाय पर्वतावरून घुमणाऱ्या गडगडाटाप्रमाणे निनादत राहतात.

“...परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर हात घालून कोण निर्दोष राहू शकेल?”

माझ्या मित्रांनो, या कथा आपल्याला बोध व्हावा म्हणून लिहिलेल्या नाहीत का? यातून अपयशी नेतृत्वाला आपण कशा प्रकारे प्रतिसाद द्यावा, याविषयीचा धडा आपण समजू शकत नाही का? शौलासारख्या दयनीय, फसवलेल्या, दुर्बल, चंचल मनोवृत्तीच्या आणि दुरात्म्याने पछाडलेल्या मनुष्याशी दावीदासारख्या मनुष्याने अशा प्रकारे वर्तन केले, तर मग आपल्याकडे कोणते कारण उरते?

१ शमुवेल २४ आणि २६ मधील काही अधिक सखोल महत्वाचे मुद्दे आपल्या लक्षात येण्यापासून राहू नयेत म्हणून, शौलाकडून दावीदाला मिळालेल्या आशीर्वादांकडे लक्ष द्या.

“तो दावीदाला म्हणाला, ‘तू माझ्यापेक्षा नीतिमान आहेस; कारण तू माझे भले केलेस, मी तुझे वाईट केले. आज तू माझ्याशी कसे वागलास हे तू दाखवून दिलेस; कारण परमेश्वराने मला तुझ्या हाती दिले होते, तरी तू मला मारले नाहीस. मनुष्याला आपला शत्रू सापडला असता तर त्याला सुखरूप जाऊ दिले असते काय? म्हणून आज तू माझ्याशी भले केले आहेस. परमेश्वर तुला त्याबद्दल चांगले प्रतिफल देवो. आता पाहा, मला खात्री झाली आहे की तू नक्कीच राजा होशील आणि इस्राएलचे राज्य तुझ्या हातात स्थिर होईल.’” — १ शमुवेल २४:१७-२०

धर्मत्याग केलेल्या राजाच्या मुखातून दावीदाच्या राजेपणाची घोषणा झाली; आणि विकृत मनाच्या मनुष्याच्या मुखातून दावीद व इस्राएल यांच्यासाठी आशीर्वाद निघाला. बलामाप्रमाणेच, दावीदाचा नाश करून इस्राएलला शाप द्यावा अशी शौलाची इच्छा होती; परंतु सर्वशक्तिमान देवाच्या हातात असताना, तो दावीदाला आशीर्वाद देण्याव्यतिरिक्त दुसरे काहीही करू शकला नाही! हल्लेलुया, आपल्या पित्याची स्तुती असो.

“येशू म्हणाला, ‘ज्या गोष्टी माणसांना अशक्य आहेत त्या देवाला शक्य आहेत.’” — लूक १८:२७

परंतु आपला पिता या विकृत विहिरीतून केवळ एकदाच पाणी काढत नाही; तो पुन्हा वाकून आपल्याला दाखवतो की त्याची थट्टा करता येत नाही आणि त्याची सार्वभौम इच्छा कोणताही मनुष्य उलथवून लावू शकत नाही.

“तेव्हा शौल दावीदाला म्हणाला, ‘माझ्या पुत्रा दाविदा, तू धन्य हो! तू मोठमोठ्या गोष्टी करशील आणि शेवटी नक्कीच यशस्वी होशील.’ मग दावीद आपला मार्ग धरून गेला आणि शौल आपल्या ठिकाणी परतला. — १ शमुवेल २६:२५

शौलाने दावीदाविषयी उच्चारलेल्या या सर्व गोष्टी प्रत्यक्षात घडून आल्या. दावीद विजयी झाला, त्याने मोठमोठी कार्ये केली आणि राजाच्या शब्दाप्रमाणेच तो इस्राएलचा राजा झाला.

अयशस्वी नेतृत्वाशी कसे वागावे याविषयीच्या या बायबलमधील उदाहरणांबद्दल मी किती कृतज्ञ आहे! बेलियालाचे पुत्र हे आपल्यावर लागू होत नाही, यासाठी सर्व प्रकारची कारणे देऊन आक्रोश करतील; परंतु मला खात्री आहे की या कथा विशेषतः या काळात आपल्यासाठीच लिहिल्या गेल्या आहेत. परमेश्वराच्या अभिषिक्तावर आपण आपला हात किंवा आपले तोंड उगारू नये; त्याऐवजी, नीतिमानासाठी मार्ग स्थापित करण्याची देवाची वेळ येईपर्यंत आपण त्याची वाट पाहू या.

भाग ५. दैवी नमुन्याद्वारे पवित्र केलेले

१६. घृणास्पद उजाड करणाऱ्याचा मुखवटा दूर करणे

या पुस्तकाचा उद्देश असा आहे की, पिता आणि पुत्र यांच्या नात्याविषयीची आपली समज आपल्या कुटुंबांवर, चर्चवर आणि समुदायांवर आशीर्वाद किंवा शाप या दृष्टीने कोणते व्यावहारिक परिणाम घडवून आणते, हे समजून घेण्याचा प्रयत्न करणे. त्रैक्यातील “पुत्र” आणि पवित्र शास्त्रात प्रकट झालेला जिवंत देवाचा पुत्र यांच्यामध्ये किती मोठा फरक आहे, हे मी दाखवण्याचा प्रयत्न करीत आहे. आतापर्यंत तुम्हाला हे चित्र स्पष्ट झाले असेल अशी आशा आहे की, आपल्या जीवनातील अनुभवांचा प्रत्येक पैलू कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे यामुळे स्पर्शिला जातो आणि प्रभावित होतो.

या अध्यायात मला दानीएल ७ आणि ८ मध्ये वर्णन केलेल्या व्यवहाराचा अभ्यास करायचा आहे. मनुष्याच्या पुत्राचे सनातन पुरुषाकडे येणे हा व्यवहार अॅडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ आणि पाया आहे. परमपवित्र स्थानात प्रवेश करणे म्हणजे काय, हे समजून घेण्यासाठी आपल्या सामर्थ्याचा स्रोत याच ठिकाणी आहे.

त्यामुळे या व्यवहारातील प्रमुख व्यक्तीरेखांविषयी आपण ज्या प्रकारे समजून घेतो, त्याचा प्रभाव आपण मानत असलेल्या इतर प्रत्येक सिद्धांतावर पडेल; अर्थात, जर हा खरोखरच आपला मध्यवर्ती स्तंभ असेल तर.

इतर सर्व शास्त्रवचनांपेक्षा विशेषतः हे वचन आगमन विश्वासाचा पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ होते: “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.” — दानीएल ८:१४. ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, पृष्ठ ४०९.

आपण या कथनाला जितके अधिक वास्तविकपणे समजून घेऊ, तितकाच संपूर्ण अन्वेषणात्मक न्यायनिवाड्याचा अनुभव आपल्यासाठी अधिक वास्तविक होईल. मी तुम्हाला असे सुचवू इच्छितो की, १ करिंथकरांस ८:६ मध्ये प्रकट झालेला दैवी नमुनाच सनातन पुरुष आणि मनुष्याचा पुत्र यांच्यामधील या व्यवहाराला खरा अर्थ देऊ शकतो.

चला, या कथनातील काही भागांचा काळजीपूर्वक विचार करूया.

“मी पाहात होतो तोपर्यंत राजासन मांडण्यात आली आणि पुराणपुरुष आसनस्थ झाला; त्याचा पोषाख बर्फासारखा शुभ्र होता, आणि त्याच्या मस्तकाचे केस शुद्ध लोकरीसारखे होते; त्याचे आसन अग्निज्वालेसारखे होते, आणि त्याची चाके धगधगत्या अग्नीसारखी होती. त्याच्यापुढून अग्नीचा प्रवाह निघत होता; हजारोंहजार त्याची सेवा करीत होते, आणि लक्षावधी त्याच्यापुढे उभे होते; न्यायासन भरले आणि पुस्तके उघडली गेली. ... रात्रीच्या दृष्टांतांत मी पाहिले, तो पाहा, मनुष्याच्या पुत्रासारखा कोणी आकाशाच्या मेघांसह आला आणि पुराणपुरुषाकडे आला; त्याला त्याच्याजवळ आणले. त्याला सत्ता, वैभव व राज्य देण्यात आले, यासाठी की सर्व लोक, राष्ट्रे व निरनिराळ्या भाषा बोलणारे लोक यांनी त्याची सेवा करावी; त्याची सत्ता सर्वकाळची सत्ता आहे, ती नष्ट होणार नाही आणि त्याचे राज्य अविनाशी आहे.” — दानीएल ७:९-१०, १३-१४

या कथनातील वास्तवाविषयीची आपली समज काय आहे? येथे “पुराणपुरुष” ही एक वास्तविक व्यक्ती आहे का? तो आसनस्थ होतो का? त्याचे वस्त्र बर्फासारखे शुभ्र आहे का? त्याच्या मस्तकाचे केस शुद्ध लोकरीसारखे शुभ्र आहेत का? तेथे प्रत्यक्ष पुस्तके उघडली गेली होती का? मनुष्याचा पुत्र खरोखरच त्याच्यासमोर आणला गेला होता का?

मला तुम्हाला आणखी एक प्रश्न विचारायचा आहे; परंतु तो विचारण्यापूर्वी आपल्या पायोनियर्सच्या समजुतीत आणि सध्याच्या विद्वत्तापूर्ण अभ्यासातील समजुतीत असलेला एक फरक तुम्हाला दाखवू इच्छितो.

उरिया स्मिथ यांना याची कशी समज होती, हे तुम्ही वाचावे अशी माझी इच्छा आहे. हा उतारा Bible Student's Assistant या पुस्तकातील पृष्ठे ४५-४६ मधून घेतलेला आहे — उरिया स्मिथ, १८५८²⁸ (मूळ मजकुरातील मोठ्या अक्षरांचा वापर जशाच्या तसा ठेवलेला आहे):

देव एक व्यक्तिगत अस्तित्व

दावीदाविषयी शौलाने उच्चारलेल्या या सर्व गोष्टी प्रत्यक्षात घडून आल्या. दावीद विजयी झाला, त्याने मोठमोठी कार्ये केली आणि राजाच्या शब्दाप्रमाणे तो इस्राएलचा राजा झाला.

“देवाने पूर्वी पितरांशी संदेष्ट्यांच्या द्वारे निरनिराळ्या वेळी आणि निरनिराळ्या प्रकारे भाषण केले; ह्या शेवटल्या दिवसांत त्याने पुत्राच्या द्वारे आपल्याशी भाषण केले. त्याला त्याने सर्व गोष्टींचा वारस नेमले आणि त्याच्याद्वारे त्याने विश्वे निर्माण केली. तो देवाच्या गौरवाचे तेज व त्याच्या तत्त्वाचे प्रतिरूप असून आपल्या

²⁸ मूळ मजकुरातील

सामर्थ्याच्या वचनाने सर्वकाही चालवतो; त्याने पापांची शुद्धी केल्यावर तो उंच ठिकाणी राजवैभवाच्या उजवीकडे बसला. तो देवदूतांपेक्षा श्रेष्ठ झाला आहे, कारण त्याने त्यांच्यापेक्षा श्रेष्ठ असे नाव वतनात मिळवले आहे.” — इब्री लोकांस १:१-४

“मी पाहात होतो तोपर्यंत ... पुराणपुरुष आसनस्थ झाला; त्याचा पोषाख बर्फासारखा शुभ्र होता आणि त्याच्या मस्तकाचे केस शुद्ध लोकरीसारखे होते.” — दानीएल ७:९

“(मोशे) म्हणाला, ‘मला तुझी विनंती आहे, तुझे गौरव मला दाखव.’ ... तो म्हणाला, ‘तुला माझे मुख पाहता येणार नाही; कारण माझे मुख पाहणारा मनुष्य जिवंत राहणार नाही.’ परमेश्वर म्हणाला, ‘पाहा, माझ्याजवळ एक जागा आहे; तू त्या खडकावर उभा राहा. माझे गौरव तेथून पुढे जात असताना असे होईल की, मी तुला खडकाच्या भेगेत ठेवीन आणि मी पुढे जाईपर्यंत माझ्या हाताने तुला झाकून ठेवीन. मग मी माझा हात काढीन आणि तुला माझी पाठ दिसेल; पण माझे मुख दिसणार नाही.’” — निर्गम ३३:१८-२३.

[४६] “दिवस थंड होण्याच्या वेळी परमेश्वर देव बागेत फिरत असल्याचा आवाज त्यांनी ऐकला.” — उत्पत्ति ३:८.

“इस्राएलच्या देवाचे त्यांनी दर्शन घेतले; त्याच्या पायांखाली नीलमण्याच्या फरसबंदीप्रमाणे काहीतरी होते, ते आकाशासारखे स्वच्छ होते.” — निर्गम २४:१०.

“प्रभू येशूने त्यांच्याशी बोलल्यानंतर त्याला स्वर्गात घेतले गेले आणि तो देवाच्या उजवीकडे बसला.” — मार्क १६:१९.

“तुझा बाहू देवासारखा आहे काय? किंवा त्याच्यासारख्या आवाजाने तू मेघगर्जना करू शकतोस काय?” — ईयोब ४०:९.

“परात्पराच्या मुखातून वाईट व चांगले असे दोन्ही निघत नाही काय?” — विलापगीत ३:३८.

आता जेम्स व्हाइट यांचे म्हणणे ऐका:

जेम्स व्हाइट – रिव्ह्यू अँड हेरल्ड, १९ ऑगस्ट १८५८.

देव म्हणजे काय? तो एक भौतिक, सुव्यवस्थित बुद्धिमान अस्तित्व आहे, ज्याला शरीर आणि अवयव आहेत. तो मनुष्याच्या स्वरूपात आहे. येशू ख्रिस्त म्हणजे काय? तो देवाचा पुत्र आहे आणि आपल्या पित्याप्रमाणे आहे; कारण तो “आपल्या पित्याच्या गौरवाचे तेज आणि त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचे प्रतिरूप” आहे. तो शरीर, अवयव आणि भावभावना असलेले एक भौतिक बुद्धिमान अस्तित्व आहे; त्याच्याकडे अमर देह आणि अमर हाडे आहेत.

आता वरील विधानांची पुढील विधानांशी तुलना करा:

डॉन एफ. न्यूफेल्ड यांनी दिलेली बायबल प्रश्नांची उत्तरे – रिव्ह्यू अँड हेरल्ड, ६ ऑक्टोबर १९७७.

हे विधान देवत्वाच्या सदस्यांना भौतिक किंवा पदार्थमय शरीरे आहेत की नाहीत, याविषयी कोणतेही भाष्य करत नाही, ही गोष्ट विशेष लक्ष देण्यासारखी आहे. देवाच्या स्वरूपाच्या या पैलूविषयी अनुमान काढण्यास अँडव्हेंटिस्टांनी नेहमीच संयम बाळगला आहे. देवाविषयी बोलताना ते त्याच्या व्यक्तिमत्त्वासारख्या गुणांवर, तसेच स्व-अस्तित्व, अतींद्रियता, अपरिवर्तनशीलता, सर्वज्ञता, सर्वव्यापकता, सर्वशक्तिमत्ता, पवित्रता आणि

प्रेम यांसारख्या गुणांवर भर देतात. बायबलमध्ये देवाला कान (स्तोत्र १७:६), नाकपुड्या (२ शमुवेल २२:९), मुख (अनुवाद ८:३), हात (जखऱ्या २:९) आणि पाय (स्तोत्र १८:९) असल्याचे चित्रित केले आहे, हे खरे आहे. परंतु सामान्यतः यांना ‘मानवरूपक’ (anthropomorphisms) असे मानले जाते, म्हणजे देवाला मानवी वैशिष्ट्ये असल्याचे वर्णन करणारे अभिव्यक्तीप्रकार. असा दावा केला जातो की, ही देवाला समजून घेण्यासाठी मानवांना मदत करण्याचे प्रयत्न आहेत; कारण तो मानवांच्या आकलनापेक्षा कितीतरी पलीकडे आहे.

तुम्हाला हा फरक दिसतो का? चला, पुन्हा आपल्या पायोनियर्सकडे वळूया आणि त्यांना त्यांची भूमिका थोडी अधिक स्पष्टपणे सांगू देऊया. जेम्स व्हाइट यांना आपल्यासाठी या विषयाची पार्श्वभूमी स्पष्ट करू देऊया.

आमची भूमिका अशी आहे की, स्वर्गातील वास्तविक पवित्रस्थानात सेवा करणाऱ्या आमच्या वास्तविक महायाजकाच्या स्थानात आणि कार्यात एक बदल घडून आला आहे; या बदलाची तुलना वराच्या लग्नासाठी येण्याशी करता येते. हा दृष्टिकोन अध्यात्मवादापासून [येथे अध्यात्मवाद म्हणजे बायबलचा अभ्यास करण्याची एक पद्धत] पूर्णपणे संरक्षण करणारा आहे. आम्ही केवळ “पवित्रस्थानाचा सेवक” असलेल्या वास्तविक येशूवर विश्वास ठेवत नाही, तर पवित्रस्थान देखील वास्तविक आहे, असा आमचा विश्वास आहे. याहूनही पुढे, योहान म्हणतो की त्याने “मनुष्याच्या पुत्रासारखा एक” जण “सात दीपस्तंभांच्या मध्ये” पाहिला, म्हणजेच पवित्रस्थानातील पवित्र ठिकाणी पाहिला. तेव्हा दीपस्तंभाला आध्यात्मिक आणि मनुष्याच्या पुत्राला वास्तविक असे कसे मानावे, हे आम्हाला समजत नाही. म्हणून आम्ही दोन्ही वास्तविक आहेत, असा विश्वास ठेवतो आणि योहानाने येशूला पवित्र ठिकाणी “सेवक” म्हणून सेवा करताना पाहिले, असे मानतो. योहानाला पवित्रस्थानाच्या दुसऱ्या भागाचेही दर्शन झाले होते; हे दर्शन सातव्या देवदूताच्या कर्ण्याच्या निनादण्याच्या काळाला लागू होते.

“...दहा आज्ञा असलेला कोश ज्या परमपवित्र स्थानात होता, ते उघडण्यात आले, जेणेकरून आमचा महान महायाजक पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी प्रायश्चित्त करण्याकरिता त्यात प्रवेश करू शकेल. स्वर्गात दहा आज्ञा असलेला वास्तविक कोश नाही, असे म्हणण्याचे स्वातंत्र्य आपण घेतले, तर त्यापुढे आणखी एक पाऊल टाकून आपण वास्तविक नगर आणि देवाचा वास्तविक पुत्र यांचेही अस्तित्व नाकारू शकतो. निश्चितच, अँड्र्यू टिस्टांनी आम्ही मांडलेल्या दृष्टिकोनाऐवजी आध्यात्मिक दृष्टिकोन स्वीकारू नये. यामध्ये स्वीकारता येईल असा कोणताही मधला मार्ग आम्हाला दिसत नाही.” — द पॅरेबल, पृष्ठ १६.

जेम्स व्हाइट यांना या विषयातील महत्त्वाचे प्रश्न स्पष्टपणे समजले होते. दानीएल ७ आणि ८ मधील न्यायनिवाड्याची दृश्ये प्रत्यक्ष घडत नसतील, तर संपूर्ण सिद्धांत स्वतःमध्येच कोसळून जाईल, हे त्यांना माहीत होते. मला पुढे विचारायचा असलेला प्रश्न जोसेफ बेट्स यांनी कशा प्रकारे हाताळला आहे, याकडे लक्ष द्या. तो प्रश्न असा आहे:

पुराणपुरुष मनुष्याच्या पुत्राला प्रत्यक्षात सत्ता आणि राज्य देतो का?

आणि संदेष्टा दानीएलही हाच सिद्धांत शिकवतो. “मी रात्रीच्या दृष्टांतात पाहिले, आणि पाहा, मनुष्याच्या पुत्रासारखा कोणी एक आकाशातील मेघांसह आला; तो पुराणपुरुषाकडे आला आणि त्यांनी त्याला त्याच्यासमोर आणले. त्याला सत्ता, वैभव आणि राज्य देण्यात आले; त्याचे राज्य असे होते की ते कधीही नष्ट होणार नाही.” — दानीएल ७:१३-१४.

आता आपण सर्वजण हे मान्य करतो की हा व्यक्ती येशू ख्रिस्त होता; कारण पृथ्वीवर किंवा स्वर्गात इतर कोणत्याही व्यक्तीला सार्वकालिक राज्याचे वचन कधीही देण्यात आलेले नाही. आणि पुराणपुरुष त्याला हे राज्य देत नाही काय? त्याने ते स्वतःलाच दिले, असे म्हणणे हास्यास्पद ठरणार नाही काय? मग काही जण

जसे म्हणतात, किंवा सिद्ध करण्याचा प्रयत्न करतात, की पुत्र हाच पुराणपुरुष आहे, असे कसे म्हणता येईल? हा उतारा आणि प्रकटीकरणाच्या पाचव्या अध्यायातील उतारा स्पष्टपणे सिद्ध करतात की स्वर्गात देव आणि त्याचा पुत्र या दोन व्यक्ती आहेत.

येशू म्हणतो, “मी देवापासून निघून आलो आणि आता येथे आहे. मी स्वतःच्या इच्छेने आलो नाही, तर त्याने मला पाठवले आहे.” — योहान ८:४२. “मी पित्यापासून निघालो आणि जगात आलो; पुन्हा मी जग सोडून पित्याकडे जात आहे.” — योहान १६:२८.

— जोसेफ बेट्स, १८४६, “ओपनिंग ऑफ द हेव्हन्स,” पृष्ठ १८.

पायोनियर्सनी या प्रश्नाचे उत्तर कसे दिले, हे तुम्हाला दिसत आहे का? त्रैक्याचा त्यांनी केलेला नकार यामुळे त्यांनी ‘पुराणपुरुष’ या पदवीचा अगदी शब्दशः अर्थ—‘पुराणपुरुष’, म्हणजेच दिवसांचा पुरातन असा—समजून घेतला, हे तुम्हाला दिसते का? म्हणूनच त्याला आपल्या पुत्राला एक राज्य देण्याचा पूर्ण अधिकार होता.

कृपया हा मुद्दा दुर्लक्षित करू नका, कारण यामध्ये सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिझमच्या दीर्घकाळापासून वाहत आलेल्या सामर्थ्याचे रहस्य आणि तिच्या शक्तीचे गुपित प्रकट होते. स्वर्गीय पवित्रस्थानाचे वास्तव, येशूच्या मध्यस्थीच्या कार्याचे वास्तव आणि त्याला एक राज्य प्राप्त होण्याचे वास्तव—हे सर्व पिता आणि पुत्र यांच्या स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्वांची स्पष्ट समज यावर अवलंबून आहे. त्रैक्यवादी मानसिकतेमुळे रूपकात्मक समजुतीकडे कोणताही कल गेला, तर ही संपूर्ण व्यवस्था कोसळते. ती विद्वानांच्या मनाच्या धुळीने माखलेल्या भिंतींवर दिसणाऱ्या मृगजळासारखी भासते—केवळ एक उदाहरण म्हणून उपयोगी पडते, परंतु प्रत्यक्ष वास्तव नसते.

त्रैक्यवादी मनासाठी पिता आपल्या पुत्राला प्रत्यक्ष, वास्तविक राज्य देत आहे, यावर खरोखर विश्वास ठेवणे अशक्य आहे. तारणाच्या योजनेच्या उद्देशांसाठी ही केवळ एक प्रतीकात्मक कृती असू शकते आणि हेच त्रैक्याचे उजाड करणारे कौशल्य आहे. ते मनाला रूपकात्मक विचार करण्याच्या दिशेने ढकलते आणि त्यानंतर पवित्रस्थानाचे वास्तव, मनुष्याच्या पुत्राचे वास्तव आणि पुराणपुरुषाचे वास्तव या सर्व गोष्टी मनातून काढून टाकते. या वास्तवांची जागा रूपकात्मक संज्ञा घेतात; त्या जणू एखाद्या कलादालनाच्या भिंतींवर केवळ आपल्या कौतुकासाठी टांगलेल्या चित्रांसारख्या असतात.

जेव्हा आपण येशू हा पित्याचा “ज्याच्याद्वारे” कार्य करणारा प्रतिनिधी आहे, असा विश्वास ठेवतो, तेव्हा पवित्रस्थानाचे संपूर्ण कथन जिवंत होते आणि ती एक वास्तविक घटना आहे, अशी जाणीव आत्म्यामध्ये दृढपणे निर्माण होते. म्हणूनच आपल्या पायोनियर्सनी पिता आणि पुत्र यांच्या स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्वांविषयी इतक्या वेळा स्पष्टपणे सांगितले. लक्ष द्या:

“जे जुने सीमाचिन्हे दूर करण्याचा प्रयत्न करतात ते स्थिरपणे धरून राहिलेले नाहीत; त्यांनी जे काही स्वीकारले आणि ऐकले आहे ते ते आठवत नाहीत. जे लोक पवित्रस्थानाविषयी किंवा देवाच्या अथवा ख्रिस्ताच्या व्यक्तिमत्त्वाविषयी आपल्या विश्वासाच्या आधारस्तंभांना दूर करणारे सिद्धांत आणण्याचा प्रयत्न करतात, ते आंधळ्या मनुष्यांप्रमाणे कार्य करीत आहेत. ते अनिश्चितता निर्माण करण्याचा आणि देवाच्या लोकांना नांगराशिवाय भरकटत सोडण्याचा प्रयत्न करीत आहेत.” — Manuscript Releases 760, पृष्ठ ९.

आता आपण सावध राहिले पाहिजे आणि या काळासाठी देवाने दिलेल्या अत्यंत महत्त्वपूर्ण संदेशापासून दूर ओढले जाऊ नये. देव आणि येशू ख्रिस्त यांची व्याख्या अशा अध्यात्मवादी²⁹ पद्धतीने करण्याचा प्रयत्न केल्याने देव आणि ख्रिस्त यांना जणू काही अस्तित्वहीन ठरवले जाते, याचा परिणाम काय होईल याविषयी सैतान अनभिज्ञ नाही. प्रभूचा मार्ग तयार करण्याऐवजी अशा प्रकारच्या विज्ञानामध्ये घालवलेले क्षण सैतानाला प्रवेश करण्यासाठी मार्ग तयार करतात आणि त्याने स्वतः निर्माण केलेल्या गूढ कल्पनांनी मनांना गोंधळात टाकतात. जरी त्यांना देवदूतांच्या वस्त्रांनी सजवलेले असले, तरी त्यांनी आपला देव आणि आपला ख्रिस्त यांना अस्तित्वहीन ठरवले आहे. का? कारण सैतान पाहतो की मने त्याच्या कार्यासाठी पूर्णपणे तयार झाली आहेत. लोकांनी ख्रिस्त आणि प्रभू देव यांचा मागमूस गमावला आहे आणि त्यांना असा अनुभव प्राप्त झाला आहे, जो मनुष्यांच्या मनांना कधीही भुरळ घालणाऱ्या अत्यंत सूक्ष्म फसवणुकींपैकी एका फसवणुकीचा 'ओमेगा' आहे. आपल्याला मनात कल्पनांच्या आधारे अनुमानांची मालिका सुरू करण्यास मनाई करण्यात आली आहे. — ११ Manuscript Releases, पृष्ठ २११.

एलेन व्हाइट पवित्रस्थानाच्या सिद्धांताचा पिता आणि पुत्र यांच्या व्यक्तिमत्त्वांशी संबंध का जोडते, हे तुम्हाला दिसते का? तुम्ही त्रैक्याविषयी अँडव्हेटिस्टांचे मूलभूत विधान वाचता तेव्हा, त्यामध्ये पिता आणि पुत्र यांच्यातील स्पष्ट भेद तुम्हाला दिसतो का?

२. त्रैक्यः

एकच देव आहे: पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा—तीन सनातन व्यक्तींची एकता. देव अमर, सर्वशक्तिमान, सर्वज्ञ, सर्वश्रेष्ठ आणि सर्वदा उपस्थित आहे. तो अनंत आहे आणि मानवी आकलनापलीकडे आहे; तरीसुद्धा त्याच्या स्वतःच्या प्रकटीकरणाद्वारे त्याला ओळखता येते. संपूर्ण सृष्टीने त्याची उपासना, आराधना आणि सेवा करावी, असा तो सर्वकाळ योग्य आहे. (अनुवाद ६:४; मत्तय २८:१९; २ करिंथकरांस १३:१४; इफिसकरांस ४:४-६; १ पेत्र १:२; १ तीमथ्य १:१७; प्रकटीकरण १४:७.)

या विधानात एक देव म्हणजे तीन व्यक्ती असे सांगितले आहे आणि त्यानंतर त्यांचा उल्लेख “तो” (He) आणि “त्याचा” (His) असा केला आहे. जेव्हा तुम्ही “तो” आणि “त्याचा” हे शब्द वाचता, तेव्हा तुमच्या मनात नेमके कोणाचे चित्र येते? मला हे विधान गोंधळात टाकणारे वाटते. इंग्रजी भाषेत “He” हा शब्द एका एकवचनी अस्तित्वासाठी वापरला जातो.

आपल्यातील काही अँडव्हेटिस्ट विद्वान या देवाचे वर्णन कसे करतात, ते पाहा:

आम्ही असे सुचवू इच्छितो की, देवाने आपल्या त्रैक्यवादी आत्मप्रकटीकरणात असे सांगितले आहे की, ‘तीनमध्ये एक’ असलेल्या, सदैव प्रेम करणाऱ्या देवाच्या स्वतःच्या अस्तित्वात अलौकिकरीत्या वास करणारे प्रेम प्रतिबिंबित करण्यासाठी त्याने आपल्याला निर्माण केले आहे. याशिवाय, देवामध्ये आढळणारे त्रैक्यात्मक प्रेम हे स्वतःकेंद्रित नसल्यामुळे, इतरांची सेवा करण्यात आणि त्यांच्यासाठी जगण्यातच आपल्याला सर्वात मोठा आनंद व समाधान मिळते, असे ते ठामपणे सूचित करते. — व्हिडन, मून आणि रीव्ह, द ट्रिनिटी, पृष्ठ २४७.

²⁹ [येथे हा शब्द एका अर्थ लावण्याच्या पद्धतीच्या संदर्भात वापरला आहे; सामान्यतः ‘अध्यात्मवाद’ (Spiritualism) म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या प्रेतात्मवादाच्या संदर्भात नव्हे.] हे स्पष्टीकरण मोठ्या अक्षरांत व्हाइट इस्टेटने येथे समाविष्ट केले आहे.

येथे वापरलेली भाषा “तो” (He) आणि “त्याचा” (His) अशी आहे आणि त्यानंतर ती “त्रैक्यवादी आत्मप्रकटीकरण” या संज्ञेशी जोडली आहे, हे लक्षात घ्या. पुढील विधानात “तो” (He) या शब्दाचा अर्थ “ते” (They) असाही घेतला जातो, हे पुन्हा लक्षात घ्या:

“त्रैक्याच्या सिद्धांतामध्ये आपल्याला एका व्यक्तीच्या तीन वेगवेगळ्या दैवी भूमिका आढळत नाहीत (म्हणजेच मोडॅलिझम). तसेच, एकत्रितपणे असलेले तीन देवही आढळत नाहीत (म्हणजेच त्रिदेववाद किंवा बहुदेववाद). एक देव (‘तो’) हाच तसेच आणि तितकाच ‘ते’ देखील आहे आणि ‘ते’ नेहमी एकत्र असतात, नेहमी अगदी जवळून सहकार्य करीत असतात. पवित्र आत्मा पिता आणि पुत्र या दोघांची इच्छा पूर्ण करतो आणि तीच त्याचीही इच्छा आहे. संपूर्ण बायबलमध्ये देव स्वतःविषयी जे सत्य प्रकट करतो, ते हेच आहे.” — ग्लिम्प्सेस ऑफ अवर गॉड, अँडल्ट शब्बाथ स्कूल बायबल स्टडी गाइड, धडा १, पहिले त्रैमासिक २०१२, प्रमुख योगदानकर्त्या: जो अँन डेव्हिडसन.

यामुळे पिता आणि पुत्र यांच्या व्यक्तिमत्त्वांमधील स्पष्ट भेद अस्पष्ट होत नाही का? त्रैक्याच्या सिद्धांतामध्ये व्यक्तींचा स्पष्ट भेद कायम ठेवणे किती कठीण आहे, याविषयी एका अँडव्हेंटिस्ट धर्मशास्त्रज्ञाने केलेली ही स्पष्ट कबुली कृपया लक्षात घ्या:

ही अडचण पुरेशी स्पष्टपणे दिसून येते. देव एक आहे आणि तरीही देवामध्ये तीन व्यक्ती आहेत, असे प्रतिपादन करणारा सिद्धांत, वरकरणी दिसणाऱ्या या विरोधाभासाला व्यक्त करण्यासाठी आणि त्याच वेळी सर्वसामान्य व्यक्तीच्या धार्मिक गरजांची पूर्तता करण्यासाठी योग्य व समजण्यासारखी चौकट शोधण्याचा प्रयत्न करताना मनाला अनेकदा गोंधळात टाकतो. पिता अगम्य, पुत्र अगम्य आणि पवित्र आत्मा अगम्य, असा उल्लेख केल्यामुळे संपूर्ण सिद्धांतच अगम्य आहे, असा उपरोधिक निष्कर्ष काढला जाणे यात आश्चर्य नाही. — राऊल डेडेरन, “रिफ्लेक्शन्स ऑन द डॉक्ट्रिन ऑफ द ट्रिनिटी,” १९७०, अँड्र्यूज युनिव्हर्सिटी.

स्वर्गीय पवित्रस्थानाच्या सैतानाने केलेल्या उजाडपणाचे रहस्य येथे आहे. एका देवामध्ये तीन व्यक्ती या त्रैक्यवादी सूत्रामुळे पुत्राचे पित्यामध्ये विलिनीकरण झाल्याने हे घडते. हे सूत्र एकदा स्वीकारले की, दानीएल ७ आणि ८ मधील कथन उजाड होते.

केवळ पिता आणि पुत्र यांच्याविषयीचे “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्याद्वारे” हे आकलनच त्यांना आपल्या मनात स्वतंत्र ठेवण्यास आणि दानीएल ७ मधील कथेला वास्तविक अर्थ देण्यास आपल्याला समर्थ करते.

१७. कोनशिला

या पुस्तकात आपण आपल्या कुटुंबांमध्ये, समुदायांमध्ये आणि चर्चमध्ये प्रतिबिंबित होणाऱ्या अनेक पैलूंच्या माध्यमातून पिता आणि पुत्र यांच्या दैवी नमुन्याचे दर्शन घेत आलो आहोत. ख्रिस्ताद्वारे विश्वासाने केवळ या दैवी नमुन्याकडे पाहत राहिल्याने आपण त्यांच्या प्रतिरूपात रूपांतरित होऊ, असे बायबल सांगते:

“परंतु आपल्या मुखांवर आच्छादन नसलेले आपण सर्व जण आरशाप्रमाणे ‘प्रभूच्या वैभवाचे’ प्रतिबिंब पाडत आहोत; आणि प्रभू जो आत्मा त्याच्या द्वारे, तेजस्वितेच्या परंपरेने, आपले रूपांतर होत असता आपण त्याच्याशी समरूप होत आहोत.” २ करिंथकरांस ३:१८

समाजातील काही सदस्यांना पित्याच्या “ज्याच्यापासून” या भूमिकेच्या काही पैलूंचे अनुकरण करण्यासाठी विशिष्ट पदे दिली जातात; परंतु आपल्या सर्वांनी देवाच्या पुत्राकडे मुख्य “ज्याच्याद्वारे” नमुना म्हणून पाहिले पाहिजे, ज्याचे अनुकरण करून आपण सर्वजण पित्याचा आशीर्वाद आणि जीवन प्राप्त करू शकतो. म्हणून देवाचा पुत्र हा मुख्य कोनशिला आहे, संपूर्ण सृष्टीतील प्रथमजात आहे, ज्याच्या नमुन्यानुसार आपण चालावे. म्हणूनच शासनाची जबाबदारी त्याच्या खांद्यावर ठेवण्यात आली, जेणेकरून खऱ्या देवाला—पुराणपुरुषाला—शरण जाणाऱ्या सर्वांसाठी ख्रिस्त सार्वकालिक पिता ठरावा.

म्हणूनच

“म्हणून देवाने त्याला अत्युच्च केले आणि प्रत्येक नावापेक्षा श्रेष्ठ असे नाव त्याला दिले; ह्यामुळे स्वर्गातील, पृथ्वीवरील व पृथ्वीच्या खालील प्रत्येकाने येशूच्या नावाने गुडघे टेकावे, आणि प्रत्येक जिभेने ‘येशू ख्रिस्त प्रभू आहे’ असे कबूल करावे, म्हणजे देवपित्याचा गौरव होईल.” फिलिप्पैकरांस २:९-११

येशू हा संपूर्ण सृष्टीची कोनशिला असल्यामुळे, या कोनशिलेविषयीच्या आपल्या समजुतीत बदल घडवून आणणे हा सैतानाचा जाणीवपूर्वक केलेला प्रयत्न आहे; त्याने आपल्याला अशा स्वस्त आणि निरर्थक प्रतिकृतीच्या नमुन्यानुसार चालण्यास प्रवृत्त करावे, जी अनेक बाबतीत मूळ दगडासारखी दिसते, परंतु प्रत्यक्षात पूर्णपणे वेगळी आहे.

पहिल्या अध्यायात आपण हे लक्षात घेतले: सैतानाच्या बंडामुळे अशा संकल्पना आणि कल्पना उदयास आल्या, ज्यांनी या दैवी नमुन्याला कलंकित केले. स्वर्गाची व्यवस्था अशी होती की, सुरुवातीला लूसिफर हा ख्रिस्ताच्या अधिकाराखाली होता आणि ख्रिस्त आपल्या पित्याच्या अधिकाराखाली होता... पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की सैतानाने हा दैवी नमुना बदलण्याची इच्छा कशी केली:

“अरे पहाटेच्या ताऱ्या, प्रभातपुत्रा, तू आकाशातून कसा पडला आहेस! राष्ट्रांना पायाखाली तुडवणाऱ्या तुझी कशी धूळधाण झाली आहे! तू आपल्या मनात म्हणालास, ‘मी आकाशात चढेन, देवाच्या ताऱ्यांपेक्षा माझे सिंहासन उंच करीन; उत्तर दिशेच्या दूर टोकाला भरसभेच्या पर्वतावर मी बसेन; मी मेघांच्या उंचीवर चढेन, परात्परासारखा होईन.” यशया १४:१२-१४

या उताऱ्यांमध्ये आपण अशा एका अस्तित्वाला पाहतो, जे दैवी नमुन्याच्या संरक्षणाखाली आणि काळजीखाली राहण्याची इच्छा बाळगत नाही, तर परात्परासारखे होण्याची, म्हणजेच त्याच्यासारखे दिसण्याची इच्छा बाळगते... एका कपटी प्रक्रियेद्वारे सैतानाने ख्रिस्ती जगाची अशी फसवणूक केली आहे की, त्यांच्यासाठी ख्रिस्त हा पित्याशी अगदी तंतोतंत समान आहे. ख्रिस्ती जग आपल्या विविध पंथमतांद्वारे देवाची उपासना करत असताना, देवत्वातील दुसरी व्यक्ती म्हणून ज्याची कल्पना केली जाते, ती प्रत्यक्षात सैतानाने घडवून आणलेली एक संकल्पना आहे. ख्रिस्ताला प्रत्येक बाबतीत पित्याशी अगदी समान म्हणून प्रस्तुत करून, सैतान “अभेदनीयतेच्या नियमा”द्वारे मानवी मनात गोंधळ निर्माण करतो; म्हणजेच, जेव्हा दोन गोष्टींमध्ये अगदी तंतोतंत समान गुण असतात आणि त्यामुळे त्यांना स्वतंत्रपणे स्पष्टपणे ओळखता येत नाही, तेव्हा त्यांचे स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्व नाहीसे झाल्यामुळे त्या गूढ रीतीने एक होतात.

सैतानाने ख्रिस्ती धर्माची कोनशिला बदलून टाकली आहे. पित्यापासून सर्व काही वारशाने प्राप्त करणाऱ्या, स्वतंत्र आणि वेगळ्या अस्तित्त्व असलेल्या पुत्राऐवजी, त्याने अशा अस्तित्वाची कल्पना प्रस्तुत केली आहे की, ज्याच्याकडे सर्व काही स्वतःपासून किंवा तो तीन व्यक्ती असूनही एकच असलेल्या देवाचा भाग आहे या कारणामुळे आहे. या दोघांमधील फरक पुढीलप्रमाणे सांगता येईल: त्रैक्यवादी, अजन्मा ख्रिस्त हा स्वतःच्या नावाने येणारे अस्तित्त्व आहे; याउलट, जन्मलेला पुत्र आपल्या पित्याच्या नावाने येतो.

“मी माझ्या पित्याच्या नावाने आलो आहे, तरी तुम्ही माझा स्वीकार करत नाही; दुसरा कोणी आपल्या स्वतःच्या नावाने आला तर त्याचा स्वीकार तुम्ही कराल.” योहान ९:४३

बायबलमधील कोनशिला दिशा, सल्ला आणि आशीर्वाद यांसाठी आपल्या पित्याच्या पूर्ण अधिकाराकडे पाहते. तिच्याकडे असलेल्या वारशाने प्राप्त झालेल्या सामर्थ्यावर मार्गदर्शनासाठी अवलंबून न राहता, ती वारसा प्रदान करणाऱ्या व्यक्तीवरच अवलंबून राहते. आपल्या पित्याच्या निर्देशानुसार ती आपल्या सामर्थ्याचा उपयोग करते. याउलट, बनावट कोनशिला ‘देवत्वामध्ये’ असलेल्या इतर दैवी व्यक्तींच्या खांद्याला खांदा लावून उभी असते; ती स्वतःच्या दैवी गुणांवर विसंबून राहते आणि ज्या प्रमाणात ती इतरांकडून सल्ला, मार्गदर्शन व सूचना स्वीकारते, त्याच प्रमाणात स्वतःही सल्ला, मार्गदर्शन व सूचना देते. ती समान अधिकार असलेल्या सर्वांच्या सहकार्याच्या लोकशाही पद्धतीने कार्य करते.

बायबलमधील कोनशिला आपल्या पित्याच्या वचनाद्वारे आणि केवळ त्याद्वारेच समानता प्राप्त करते. देवाने त्याला पित्याबरोबर समान असावे अशी आज्ञा दिली असल्यामुळे, देवाबरोबर समान असणे ही लूट समजण्याचे कारण त्याला वाटत नाही. याउलट, बनावट कोनशिला आपल्या सनातनत्वात, सर्वशक्तिमत्त्वात, सामर्थ्यात, ज्ञानात आणि शक्तीत समानता शोधते. इतर दैवी व्यक्तींकडून तिला कोणत्याही वचनाची आवश्यकता नाही, कारण स्वतःच्या साधनसंपत्तीच्या आधारे ती आधीपासूनच समान आहे.

आपल्यापैकी अनेक जण आपल्या संपूर्ण आयुष्यभर कोणत्या कोनशिलेच्या नमुन्यानुसार चालत आलो आहेत? पत्नीनो, तुम्ही पित्याच्या वचनाद्वारे आपल्या पतीबरोबर समानता प्राप्त करता का, ख्रिस्ताचा नमुना अनुसरता का आणि त्याच्याप्रमाणे तुम्हाला नेमून दिलेल्या स्थानांवर स्वेच्छेने सेवा करता का? पुरुषांनो, तुम्ही इतर पुरुषांबरोबर बंधू या नात्याने समान आहात हे जाणून, तरीही ख्रिस्ताचा नमुना अनुसरून तुम्हाला नेमून दिलेल्या “ज्याच्याद्वारे” या मार्गाने आपल्या समाजात आणि चर्चमध्ये विश्वासूपणे सेवा करता का?

तुम्ही कोणत्या कोनशिलेवर आपली इमारत उभारत आहात? तुमचे घर कोणत्या पायावर विसंबून आहे?

“कारण शास्त्रात असे लिहिले आहे: ‘पाहा, मी सियोनात निवडलेला, मौल्यवान असा कोनशिला ठेवतो; त्याच्यावर विश्वास ठेवणारा लज्जित होणार नाही.’ म्हणून तुम्हा विश्वास ठेवणाऱ्यांसाठी तो मौल्यवान आहे; परंतु जे विश्वास ठेवत नाहीत त्यांच्यासाठी ‘बांधणाऱ्यांनी नापसंत केलेला दगड तोच कोनशिला झाला आहे.’” १ पेत्र २:६-७

आपल्या पित्याने एक मुख्य कोनशिला घातली आहे आणि या दगडाच्या नमुन्यानुसार आपण स्वतःला घडवायचे आहे. पवित्र शास्त्र म्हणते:

“कारण घातलेल्या पायाशिवाय, म्हणजे जो येशू ख्रिस्त तोच पाय आहे, दुसरा कोणी पाय घालू शकत नाही.” १ करिंथकरांस ३:११

बायबलने ठामपणे घोषित केले आहे की येशू हा वारशाने प्राप्त झालेला देवाचा दैवी पुत्र आहे.

“मग तो त्यांना म्हणाला, ‘पण तुम्ही मला कोण म्हणून म्हणता?’ (१६) शिमोन पेत्राने उत्तर दिले, ‘आपण ख्रिस्त, जिवंत देवाचे पुत्र आहात.’ (१७) येशूने त्याला उत्तर दिले, ‘योना पुत्र शिमोना, तू धन्य आहेस; कारण हे मांस व रक्ताने तुला प्रकट केले नाही, तर माझ्या स्वर्गातील पित्याने केले आहे. (१८) आणि मीही तुला सांगतो की, तू पेत्र आहेस आणि या खडकावर मी आपली मंडळी उभारीन; आणि अधोलोकाची द्वारे तिच्यावर प्रबल होणार नाहीत.’” — मत्तय १६:१५-१८

“तो त्याच्या गौरवाचे तेज आणि त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचे प्रतिरूप असून आपल्या सामर्थ्याच्या वचनाने सर्वकाही संभाळतो; त्याने स्वतः आपल्या पापांचे शुद्धीकरण केल्यावर तो उंचावरील परमश्रेष्ठाच्या उजवीकडे बसला. (४) देवदूतांपेक्षा तो जितका श्रेष्ठ झाला आहे, तितकेच त्याने त्यांच्यापेक्षा श्रेष्ठ असे नाव वतनात मिळविले आहे.” — इब्री लोकांस १:३-४

“येशू त्यांना म्हणाला, ‘देव तुमचा पिता असता तर तुम्ही माझ्यावर प्रेम केले असते; कारण मी देवापासून निघून आलो^{३०} आहे व आलो आहे; मी स्वतःहून आलो नाही, तर त्याने मला पाठवले आहे.’” — योहान ८:४२

येशूने आपल्या मागे चालणाऱ्या शिष्यांविषयी कसे सांगितले आहे, याकडे लक्ष द्या; त्यांनी कोणती कोनशिला निवडली होती, ते पाहा.

“कारण जी वचने तू मला दिलीस ती मी त्यांना दिली; ती त्यांनी स्वीकारली आणि मी तुझ्यापासून निघालो आहे^{३१} हे त्यांनी खरोखर जाणले; आणि तू मला पाठविले आहेस असा त्यांनी विश्वास ठेवला आहे.” — योहान १७:८

तरीही ही कोनशिला अनेकांसाठी अडखळणारा दगड ठरते. त्यांना अशा खडकावर आपले घर बांधायचे नसते, जो स्वतःपेक्षा दुसऱ्या एका अस्तित्वाकडे त्यांच्यावरील पूर्ण अधिकार म्हणून पाहतो. त्याऐवजी ते अशा अस्तित्वावर बांधकाम करणे पसंत करतात, जे आपल्या सामर्थ्यामुळे, प्रतिभेमुळे, देणग्यांमुळे आणि क्षमतांमुळे समान आहे. याच मुद्द्याविषयी एका अँडव्हेंटिस्ट विद्वानाचे शब्द लक्षात घ्या:

“लवकरच आपण पाहणार आहोत की, त्रैक्याची राजेशाही संकल्पना विशेषतः कॅथोलिक चर्चच्या श्रेणीबद्ध रचनेत प्रतिबिंबित होते, जिथे पोप पृथ्वीवरील देवाचा अधिकृत प्रतिनिधी म्हणून कार्य करतो आणि चर्चचे शासन करण्यासाठी त्याला विशेष अधिकार प्रदान केलेले असतात. या राजेशाही पद्धतीचा परिणाम असा होतो की, विश्वासणारे निष्क्रियपणे अधीन राहतात आणि ख्रिस्ताच्या शरीरामध्ये आपल्या आध्यात्मिक देणग्यांचा उपयोग करण्यात अपयशी ठरतात. याउलट, त्रैक्याला तिघांचा परिपूर्ण सहभाग म्हणून पाहणारा बायबलमधील दृष्टिकोन अशा विश्वासणाऱ्यांच्या समुदायाला जन्म देतो, ज्यांच्यामध्ये विविध प्रकारच्या देणग्या असतात आणि त्या देणग्यांना महत्त्व दिले जाते व त्यांचा उपयोग केला जातो; कारण त्या स्वतः त्रैक्यातील सहभागाचे प्रकटीकरण करतात.” — सॅम्युअल बॅकिओक्की, Endtime Issues Newsletter क्र. १४७ — “त्रैक्याच्या सिद्धांताचे महत्त्व.”

तुम्ही पाहिले का की लेखकाने श्रेणीबद्ध रचनेची संकल्पना कॅथोलिक आणि सामर्थ्याने संपन्न केलेल्या अस्तित्वाची कल्पना केवळ पोपशी संबंधित म्हणून कशी मांडली आहे? त्यानंतर याची तुलना त्याच्या देवाविषयीच्या समजुतीशी केली जाते—तीन व्यक्तींचा परिपूर्ण सहभाग, ज्यामध्ये त्यांच्या विविध देणग्यांमुळे त्या एकमेकांना महत्त्व देतात. अधिकाराने प्रदान केलेल्या सामर्थ्याची योग्य कोनशिला-संकल्पना पोपच्या व्यवस्थेशी जोडली जाते आणि अशा प्रकारे पिता व त्याचा पुत्र यांच्यातील वारशाच्या तत्त्वाला पित्याच्या बाजूने

^{३०} स्ट्रॉग्स: exerchomai — G1537 आणि G2064 पासून आलेला शब्द; बाहेर निघणे किंवा प्रकट होणे (शाब्दिक किंवा लाक्षणिक अर्थाने): — येणे (पुढे, बाहेर), निघून जाणे (बाहेर), सुटणे, बाहेर पडणे, जाणे (परदेशी, दूर, पुढे, बाहेर, तेथून), पुढे येणे, प्रसारित होणे.

^{३१} “exerchomai” — योहान ८:४२ मध्ये “निघून आलो” किंवा “निघून आलो आहे” या अर्थाने वापरलेला हाच शब्द आहे. “exerchomai” या शब्दाचा अर्थ केवळ “एखाद्याच्या उपस्थितीतून निघून जाणे” असा घेता येत नाही, कारण वचनाच्या पुढील भागात “आणि तुम्ही विश्वास ठेवला आहे की तू मला पाठवलेस” असे स्पष्ट केले आहे. “Exerchomai” या शब्दाचा अर्थ नेहमीच “एखाद्या ठिकाणाहून किंवा व्यक्तीकडून बाहेर येणे” असा होतो. यावरून ख्रिस्ताने पित्यापासून जन्मलेला किंवा पित्यापासून पुढे आणलेला पुत्र असल्याचा जो संदर्भ दिला आहे, तो स्पष्ट होतो.

हुकूमशाहीचे आणि पुत्राच्या बाजूने निष्क्रिय व विचारशून्य असे चित्रित केले जाते. ही कोनशिला बाजूला सारून, प्रत्येक व्यक्तीच्या सदस्यांकडे असलेल्या विविध देणग्यांमध्ये मूल्य शोधणाऱ्या बनावट कोनशिलेचा स्वीकार करण्याचा हा एक मार्ग आहे.

ही अॅडव्हेंटिझमची नवी कोनशिला आहे. चर्च या नवीन, तीन व्यक्तींच्या परिपूर्ण सहभागाच्या नमुन्यावर, जिथे संबंधांची रचना समान पातळीवर केली जाते, स्वतःला घडवण्याचा प्रयत्न करीत असताना, आपण सदस्यांना अधीनतेचे तत्त्व सोडून देताना आणि चर्चमध्ये आपल्या देणग्यांचा उपयोग करण्याचा प्रयत्न करताना पाहतो, जेणेकरून त्यांना महत्त्व आणि प्रशंसा मिळावी.

जर तुम्ही साधे श्रम करणारे मनुष्य असाल आणि चर्चमध्ये केवळ डीकनचे पद धारण करत असाल, तर उपदेश करणाऱ्या आणि बायबल अभ्यास घेणाऱ्या वडिलांपेक्षा तुमची प्रशंसा खूपच कमी केली जाईल. आणि हा मनुष्यही संपूर्ण जगाला सुवार्ता सांगणारे आंतरराष्ट्रीय सेवाकार्य करणाऱ्या मनुष्यापेक्षा कमी महत्त्वाचा मानला जाईल. अर्थात, या गोष्टी सहसा उघडपणे बोलल्या जात नाहीत.

अॅडव्हेंटिझमची नवी कोनशिला लोकांना अशा प्रकारे स्वतःचा नमुना घडवण्यास प्रवृत्त करते की, त्यांना कोणत्या ना कोणत्या प्रकारच्या सेवाकार्यात असण्याची तीव्र गरज भासते. जगाला त्यांच्या देणग्यांद्वारे आशीर्वाद मिळणे आवश्यक आहे, कारण बनावट येशूला “पिता” आणि “आत्मा” यांच्याकडून याच कारणामुळे महत्त्व दिले जाते—त्यांच्याकडे असलेल्या विविध देणग्यांमुळे.

बायबलमधील कोनशिला या जगाच्या आत्म्यासाठी अडखळणारा दगड आहे. बायबलमधील कोनशिला आपल्या विविध देणग्यांमध्ये मूल्य शोधत नाही, तर केवळ आपल्या पित्याच्या वचनामध्ये मूल्य शोधते. म्हणून येशू आहे:

“आणि ‘अडखळणारा दगड व ठेच लागण्याचा खडक’ असा तो आहे. ते वचन न मानल्यामुळे अडखळतात; त्यांच्यासाठी ते तसेच ठरवलेले आहे.”^१ पेत्र २:८

आपण एक लोक म्हणून देवाचा पुत्र असलेल्या येशूवर विश्वास ठेवण्यासाठी नियुक्त झालो होतो; परंतु आपल्या चर्चने त्या वचनामुळे अडखळून अवज्ञाकारीपणा स्वीकारला आहे. येशूने म्हटले:

“त्याने त्यांच्याकडे रोखून पाहिले व म्हटले, ‘तर “जो दगड बांधणाऱ्यांनी नापसंत केला तोच कोनशिला झाला आहे.” असा जो शास्त्रलेख आहे त्याचा अर्थ काय? जो कोणी त्या दगडावर पडेल त्याचे तुकडेतुकडे होतील; परंतु ज्या कोणावर तो पडेल त्याचा तो भुगाभुगा करून टाकील.” लूक २०:१७-१८

ज्यांनी जन्मलेल्या पुत्राकडे पाहून या खडकावर पडणे स्वीकारले आहे, त्यांची कठीण अंतःकरणे भग्न होऊन मृदू केली जात आहेत, त्यांच्यात परिवर्तन घडवले जात आहे आणि त्यांना त्या दैवी पुत्राच्या प्रतिरूपात घडवले जात आहे. जे या कोनशिलेचा स्वीकार करण्यास नकार देतात, त्यांच्यावर तो दगड पडेल आणि त्यांचा चुराडा करील.

म्हणून आपल्या समोर एक खरा कोनशिला आहे, जो आपल्या पित्याच्या नावाने येतो आणि पूर्णपणे आपल्या पित्याच्या अधिकाराखाली आहे; आणि दुसरा एक आहे, जो स्वतःला “पित्याचा पुत्र”^{३२} (बरब्बा) म्हणवतो, तरीही चोर आणि लुटारुप्रमाणे स्वतःच्या नावाने येतो.^{३३} तुम्ही कोणाची निवड कराल, ख्रिस्ताची की बरब्बाची?

^{३२} बरब्बा = “पित्याचा किंवा स्वामीचा पुत्र” — थायर

^{३३} “बरब्बाने ख्रिस्त असल्याचे भासवले होते आणि त्याने मोठी दुष्ट कृत्ये केली होती. . . . या दोघांमध्ये अत्यंत लक्षवेधी विरोधाभास दिसून आला. बरब्बा हा एक कुप्रसिद्ध व्यक्ती होता, ज्याने सैतानी शक्तींच्या माध्यमातून अद्भुत गोष्टी केल्या होत्या. त्याने धार्मिक

चला, त्या कोनशिलेवर आपली इमारत उभारूया, ज्याने आपल्या पित्याकडून सर्व काही वारशाने प्राप्त केले आहे, आणि येशूप्रमाणे पित्याच्या आशीर्वादित अधिकारात, संरक्षणात आणि तरतुदीत विसावण्यास शिकूया.

१८. शब्बाथद्वारे शिककामोर्तब

देवाचे लोक या नात्याने आपल्याला माहीत आहे की, शब्बाथाचे विश्वासूपणे पालन केल्याने एखादी व्यक्ती देवाची आहे, हे प्रकट होते. तसेच आपल्याला हेही माहीत आहे की, शब्बाथाच्या पवित्र करणाऱ्या सामर्थ्याद्वारे देवाच्या लोकांवर शिककामोर्तब केले जाईल.

“शिवाय मी त्यांना माझे शब्बाथ दिले, की ते माझ्यामध्ये व त्यांच्यामध्ये चिन्ह असावे, ह्यासाठी की त्यांना समजावे की त्यांना पवित्र करणारा मी परमेश्वर आहे.” — यहेज्केल २०:१२

अध्याय २ मध्ये आपण नियमशास्त्राच्या झऱ्याच्या रचनेचा अभ्यास केला, ज्याच्या केंद्रस्थानी दैवी नमुना प्रतिबिंबित होतो. या दैवी नमुन्याद्वारे देवाचा आत्मा आपल्याकडे प्रवाहित होतो, आपल्याला पवित्र करतो आणि विजय मिळविण्याचे सामर्थ्य देतो. कुटुंबाच्या मूल्यांवर आधारित समुदायाने शब्बाथाच्या दिवशी एकत्र येऊन उपासना करण्यापेक्षा अधिक अद्भुत गोष्ट दुसरी नाही. यामुळे नियमशास्त्रातील झरा आपल्यासाठी पूर्णपणे खुला होतो. एलेन व्हाइट काय म्हणतात ते लक्षात घ्या:

खरे पवित्रीकरण म्हणजे देवाबरोबर सुसंवाद आणि चारित्र्यामध्ये त्याच्याशी एकरूप होणे होय. त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिबिंब असलेल्या तत्वांचे पालन केल्याने ते प्राप्त होते. आणि शब्बाथ हे आज्ञाधारकपणाचे चिन्ह आहे. जो मनापासून चौथ्या आज्ञेचे पालन करतो, तो संपूर्ण नियमशास्त्राचे पालन करील. तो आज्ञाधारकपणाद्वारे पवित्र केला जातो... इस्राएल लोकांना जसा शब्बाथ देण्यात आला, तसाच आपल्यालाही तो “सार्वकालिक करारासाठी” देण्यात आला आहे. जे त्याच्या पवित्र दिवसाचा आदर करतात, त्यांच्यासाठी शब्बाथ हे देव त्यांना ओळखतो याचे चिन्ह आहे. — टेस्टिमोनियज, खंड ६, पृष्ठ ३५०.

सामर्थ्य असल्याचा आणि गोष्टींची एक वेगळी व्यवस्था स्थापन करण्याचा अधिकार असल्याचा दावा केला. हा खोटा ख्रिस्त सैतानाने स्वर्गात केलेला दावा करीत होता—सर्व गोष्टींवर अधिकार मिळवण्याचा हक्क. ख्रिस्ताने आपल्या नम्र अवस्थेतही सर्व गोष्टींचा ताबा ठेवला होता. त्याच्यामध्ये मुळीच अंधार नव्हता. . . .” — मॅन्युस्क्रिप्ट ११२, १८९७

शब्बाथ देवाच्या लोकांवर देवाच्या आत्म्याचा गोड वर्षाव घेऊन येतो. आपण या शब्बाथाच्या आशीर्वादाची जितकी अधिक इच्छा धरू आणि त्यासाठी जितकी अधिक तयारी करू, तितकी अधिक जिवंत भाकर आपल्याला खाण्यास मिळेल.³⁴

शब्बाथामध्ये एक अद्भुत आशीर्वाद आहे, हे आपल्याला माहीत असल्यामुळे, हा आशीर्वाद आपल्याला मिळू नये म्हणून सैतान प्रत्येक पाऊल अडवण्याचा प्रयत्न करीत असेल, हेही आपल्याला माहीत आहे.

याच ठिकाणी दैवी नमुना महत्वाचा ठरतो. शब्बाथाचे तत्त्व म्हणजे आपल्या श्रमांपासून विश्रांती घेणे. केवळ जे आशीर्वादाच्या मार्गामध्ये विसावू शकतात, तेच खऱ्या अर्थाने आपल्या श्रमांपासून विश्रांती घेऊ शकतात.

मागील अध्यायात आपण खऱ्या कोनशिलेचा आणि तिच्या बनावट प्रतिकृतीचा अभ्यास केला. शब्बाथाद्वारे होणारे शिककामोर्तब अधिक स्पष्टपणे समजून घेण्यासाठी आधार म्हणून हे विचार मी तुमच्यासमोर मांडू इच्छित होतो.

जो मनुष्य अशा कोनशिलेचा नमुना अनुसरतो, जी आपल्या कुटुंबात, समुदायात आणि चर्चमध्ये आपल्या देणग्या सामायिक करण्यातच मूल्य शोधते, त्याला शब्बाथासाठी तयारी करणे आणि खरोखरच शब्बाथाच्या दिवशी विश्रांती घेणे फार कठीण जाईल. बनावट कोनशिला शुक्रवारी दुपारनंतर दबाव निर्माण करणार आहे. आपली प्रतिभा आणि क्षमता प्रकट करणाऱ्या गोष्टींवर काम करण्याची इच्छा, श्रम थांबवण्याच्या गरजेशी संघर्ष करते. हे केवळ शारीरिक श्रम थांबवण्याविषयी नाही, तर आपल्या कामाशी संबंधित सर्व मानसिक क्रियाकलाप थांबवण्याविषयी आहे. असे अनेक जण आहेत जे शुक्रवारी दुपारी आपले शारीरिक श्रम थांबवतात, तरीही शब्बाथाच्या वेळेत शब्बाथ संपल्यानंतर ते काय करणार आहेत, याचे नियोजन, विचार आणि चिंतन करीत असतात.

जर आपण खऱ्या कोनशिलेवर बांधकाम करीत असू, तर कार्य करण्याची आणि काहीतरी साध्य करण्याची गरज हळूहळू कमी होऊ लागते; शब्बाथाची तयारी करणे सोपे होते आणि शब्बाथ अधिक गोड अनुभवासारखा बनतो.

मी साक्ष देऊ शकतो की, मी खऱ्या कोनशिलेच्या नमुन्यानुसार चालू लागण्यापूर्वी शुक्रवारची दुपार नेहमीच घाईगडबडीची असायची. सूर्य मावळत असताना आम्ही अनेकदा शेवटच्या क्षणी कामे पूर्ण करत असू. काही काळ आम्ही गोष्टींबाबत “कायदेशीरतावादी” होऊ नये असे ठरवले आणि दुःखाने शब्बाथाच्या सीमांचे उल्लंघन केले.

मी खऱ्या कोनशिलेकडे वळलो तसतसे शब्बाथाविषयी माझ्या मनात अधिकाधिक खात्री निर्माण होऊ लागली. सूर्य मावळण्याच्या किमान अर्धा तास आधी आपले मन पूर्णपणे शांत आणि ध्यानमग्न अवस्थेत असावे आणि आंघोळ व इतर सर्व तयारी सूर्यास्ताच्या बराच आधी पूर्ण झालेली असावी, याविषयी माझ्या मनात खोल खात्री निर्माण झाली. हे घाईगडबडीच्या निराशेने नव्हे, तर शांती आणि आनंदाच्या भावनेने केले पाहिजे, याचीही मला जाणीव झाली. माझ्या संपूर्ण अँडव्हेंटिस्ट जीवनात फार क्वचितच असे घडले होते की, माझे हृदय आणि मन पूर्णपणे विश्रांतीत असताना आणि शब्बाथाच्या आगमनाची आतुरतेने वाट पाहत असताना मी शब्बाथाचे स्वागत करू शकलो होतो.

³⁴ तुम्हाला याचा अधिक सखोल अभ्यास करायचा असल्यास, “द लॉ ऑफ द वाइज” या माझ्या सादरीकरणामध्ये मी हा विषय सविस्तरपणे मांडला आहे. <http://vimeo.com/15831639>.

आता हे बदलले आहे, हे मी आनंदाने सांगू शकतो. अनेक दशकांच्या सवयी बदलण्यासाठी वेळ लागला. सुरुवातीला आम्हाला शुक्रवारचा संपूर्ण दिवस केवळ घराची स्वच्छता आणि तयारी यासाठी राखून ठेवावा लागला. तरीसुद्धा कधीकधी आम्ही अगदी शेवटच्या क्षणीच सर्व काही पूर्ण करू शकत असल्याचे आम्हाला जाणवले. तयारी करताना जाणवणाऱ्या तणावामुळे आमच्या मनात अजूनही अस्वस्थता होती. परंतु आपण दैवी नमुन्याकडे जितके अधिक पाहत आलो, तितकी शब्बाथाची तयारी करणे अधिक सोपे होत गेले.

शब्बाथ किती आनंददायी झाला आहे! सूर्यास्त होण्याच्या बराच आधी बसून, सूर्य मावळण्यापूर्वी देवाच्या वचनावर ध्यान करणे आणि त्याची स्तुती करणे, हा किती आनंदाचा अनुभव आहे!

देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या आणि येशूवर विश्वास ठेवणाऱ्यांची अवस्था काय आहे? जर कुटुंबांमध्ये असे लोक असतील जे प्रभूच्या शब्बाथाचे पालन करण्याच्या आज्ञाधारकतेला नकार देत असतील [तसेच त्याकडे दुर्लक्ष करत असतील/पालन करण्यात अपयशी ठरत असतील], तर त्यांच्यावर शिक्का ठेवता येणार नाही. शिक्कामोर्तब म्हणजे देवाने आपल्या निवडलेल्या लोकांना दिलेले परिपूर्ण सुरक्षिततेचे अभिवचन आहे (निर्गम ३१:१३-१७). शिक्कामोर्तब हे दर्शवते की तुम्ही देवाचे निवडलेले आहात. त्याने तुम्हाला स्वतःसाठी स्वीकारले आहे. देवाने शिक्का केलेले लोक म्हणून आपण ख्रिस्ताने विकत घेतलेली मालमत्ता आहोत आणि कोणीही आपल्याला त्याच्या हातातून हिसकावून घेऊ शकणार नाही. कपाळावर दिलेला शिक्का म्हणजे देवाचे नाव आणि नवे यरुशलेम. “मी त्याच्यावर माझ्या देवाचे नाव आणि माझ्या देवाच्या नगरीचे नाव लिहीन” (प्रकटीकरण ३:१२). — मॅन्युस्क्रिप्ट रिलीजिस, खंड १५, पृष्ठ २२५.

ज्यांनी या विषयाचा काळजीपूर्वक अभ्यास केला आहे, त्यांना माहीत असेल की देवाचा शिक्का शब्बाथामध्ये आढळतो. त्याचे नाव, पदवी आणि अधिराज्य केवळ याच आज्ञेमध्ये आढळतात. हेही लक्षात घेणे मनोरंजक आहे की:

प्रकटीकरण १४:१ — “मग मी पाहिले, आणि पाहा, सियोन पर्वतावर कोकरा उभा होता; त्याच्याबरोबर एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण होते, त्यांच्या कपाळांवर त्याच्या पित्याचे नाव लिहिलेले होते.”

प्रेरणेच्या आत्म्याचे लेखन असे सांगते:

योहानाने सियोन पर्वतावर एक कोकरा पाहिला आणि त्याच्याबरोबर १,४४,००० जण होते; त्यांच्या कपाळांवर त्याच्या पित्याचे नाव लिहिलेले होते. त्यांच्यावर स्वर्गाची मुद्रा होती. त्यांनी देवाचे प्रतिरूप प्रतिबिंबित केले. ते पवित्र प्रभूच्या प्रकाशाने आणि गौरवाने परिपूर्ण होते. जर आपल्यावर देवाचे प्रतिरूप आणि त्याची मुद्रा असावी अशी आपली इच्छा असेल, तर आपण सर्व अधर्मापासून स्वतःला वेगळे केले पाहिजे. आपण प्रत्येक वाईट मार्गाचा त्याग केला पाहिजे आणि त्यानंतर आपली प्रकरणे ख्रिस्ताच्या हातात सोपवली पाहिजेत. भय आणि कंप धरून आपण आपले तारण साध्य करीत असताना, देव आपल्या स्वतःच्या चांगल्या इच्छेप्रमाणे इच्छा करणे व कृती करणे हे आपल्यामध्ये घडवून आणील. आपली भूमिका आपण पार पाडली पाहिजे, तरी आपल्याला साहाय्य देणारा आणि पवित्र करणारा देवच आहे. ख्रिस्त आपल्याला पश्चात्ताप करायला प्रवृत्त करतो, जेणेकरून तो आपल्याला क्षमा करू शकेल. आपल्याला असे वाटते की, या कार्याचा काही भाग आपल्यालाच एकट्याने करावा लागेल. कोणत्याही साहाय्याशिवाय किंवा आधाराशिवाय आपल्याला दोन किंवा तीन पावले स्वतःच चालावी लागतील, असे आपण मानले आहे. पण तसे नाही. देवाचा आत्मा सतत आत्म्याला योग्य हेतूंकडे आणि देवाच्या नियमशास्त्राशी सुसंवादाकडे आकर्षित करीत आहे व खेचत आहे. असहाय्यांना हे आमंत्रण दिले आहे: “अहो तहानलेले सर्वजण, पाण्याकडे या; ज्यांच्याजवळ पैसे नाहीत तेही या; या, खा; या,

विना पैसा विना किंमत द्राक्षारस व दूध विकत घ्या.” आपण वाईटापासून स्वतःला वेगळे करून देवाची सेवा करण्याची निवड करताच, आपण या आमंत्रणाला प्रतिसाद देऊ. — रिव्ह्यू अँड हेरल्ड, १९ मार्च १८८९.

पित्याचे नाव कपाळावर लिहिले जाणे म्हणजे त्या नावाचा जो अगदी स्पष्ट अर्थ आहे — “पिता” — तोच लिहिला जाणे होय. आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा पिता म्हणून देवाला ओळखणे, “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्याद्वारे” या दैवी नमुन्याची स्थापना करते^{३५}. देवाला सर्व गोष्टींचा महान स्रोत म्हणून पाहिल्याने आपण पुत्राला सर्व काही वारशाने प्राप्त करणारा आणि पित्याच्या वचनात विसावणारा म्हणून पाहू लागतो. जेव्हा आपण ख्रिस्ताला या कोनशिलेच्या भूमिकेत पाहतो, तेव्हा त्याच्या प्रतिरूपात बदलले जाणे आणि म्हणून शब्बाथावर विसावण्यास शिकणे आपल्यासाठी शक्य होते. या प्रक्रियेद्वारे आपल्यावर शिक्कामोर्तब होते आणि अंतिम संकटासाठी आपली तयारी होते.

देवाच्या वचनात आणि माझ्या वैयक्तिक अनुभवात मला असे आढळले आहे की, बनावट कोनशिलेने मला शब्बाथाकडे हलक्याने पाहण्यास^३ आणि माझी कामे शब्बाथाच्या अगदी सीमारेषेपर्यंत, किंबहुना अनेकदा शब्बाथाच्या^{३६} वेळेतही पुढे ढकलण्यास प्रवृत्त केले. त्रैक्यामध्ये माझ्यासमोर मांडण्यात आलेल्या खोट्या ख्रिस्तामुळे मला शब्बाथाच्या शिक्कामोर्तबाचा अनुभव प्राप्त करण्यापासून रोखले गेले.

जे येशूला पित्याचा पुत्र म्हणून स्वीकारत नाहीत, ते प्रत्यक्षात देव हा आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा पिता आहे, यावर विश्वास ठेवत नाहीत. तरीही हेच नाव — “पिता” — विश्वासू मुलांच्या कपाळावर शिक्कामोर्तब केले जाणार आहे.

आधुनिक भाषांतरे या वचनात बदल करतात आणि असे सूचित करतात की ते पित्याचे नाव आणि कोकऱ्याचे नाव आहे:

“मग मी पाहिले, आणि पाहा, कोकरा सियोन पर्वतावर उभा होता; त्याच्याबरोबर एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण होते. त्यांच्या कपाळांवर त्याचे नाव आणि त्याच्या पित्याचे नाव लिहिलेले होते.” — प्रकटीकरण १४:१ (ASV)

तरीही आपल्याला माहीत आहे की कोकऱ्यावर त्याच्या पित्याचे नाव आहे.

“पाहा, तुझ्यापुढे मी एक दूत पाठवीत आहे, तुझ्या मार्गात तुझे रक्षण करण्यासाठी आणि मी तयार केलेल्या ठिकाणी तुला नेण्यासाठी. (२१) त्याच्याविषयी सावध राहा आणि त्याची वाणी ऐक; त्याला चिडवू नकोस; कारण तो तुमचे अपराध क्षमा करणार नाही; कारण माझे नाव त्याच्यामध्ये आहे.” — निर्गम २३:२०-२१

कोकऱ्यामध्ये त्याच्या पित्याचे नाव असल्यामुळे, आपण त्याचा नमुना अनुसरतो तेव्हा आपण त्याच्यासारखे बनतो आणि ख्रिस्ताप्रमाणे आपल्यामध्येही पित्याचे नाव असते. येशूने आपल्याला सांगितल्याप्रमाणे:

^{३५} “मी माझा स्वतःचा गौरव शोधत नाही, तर ज्याने मला पाठवले त्याचा गौरव शोधतो.” योहान ८:२८; ६:५७; ८:५०; ७:१८. या शब्दांमध्ये त्या महान तत्वाचे वर्णन केले आहे, जे विश्वासाठी जीवनाचा नियम आहे. ख्रिस्ताने सर्व काही देवाकडून प्राप्त केले, परंतु त्याने ते देण्यासाठी स्वीकारले. त्याचप्रमाणे स्वर्गीय दरबारांमध्ये, सर्व निर्माण केलेल्या प्राण्यांसाठी त्याच्या सेवाकार्यात: प्रिय पुत्राद्वारे पित्याचे जीवन सर्वांकडे प्रवाहित होते; आणि पुत्राद्वारे ते सर्व गोष्टींच्या महान स्रोताकडे स्तुती व आनंदमय सेवेतून प्रेमाच्या प्रवाहाप्रमाणे परत येते. अशा प्रकारे ख्रिस्ताद्वारे उपकारांचा प्रवाह पूर्ण होतो आणि महान दात्याचे चारित्र्य, म्हणजेच जीवनाचा नियम, प्रतिबिंबित होतो.” — डिसायर ऑफ एजेस, पृष्ठ २१.

^{३६} “शब्बाथाकडे अर्थातच हलक्याने पाहिले जाईल, तसेच तो निर्माण करणाऱ्या देवाकडेही हलक्याने पाहिले जाईल.” — सिलेक्टेड मेसेजेस, खंड १, पृष्ठ २०५.

“...मी माझ्या पित्याकडे व तुमच्या पित्याकडे, माझ्या देवाकडे व तुमच्या देवाकडे वर जातो.” — योहान २०:१७

बंधूनो, मी तुम्हाला विनंती करतो की शांत, प्रसन्न आणि आनंदी मनाने आपल्या घरांची व्यवस्था लावा; जर हे आधीपासून होत नसेल, तर शब्बाथासाठी तयार राहा. सूर्य मावळण्यापूर्वी तयार होण्याच्या मार्गात कोणतीही गोष्ट अडथळा ठरू नये आणि सूर्यास्त होण्यापूर्वी आपली अंतःकरणे देव आणि कोकरी यांच्या स्तुतीने व कृतज्ञतेने भरलेली असावीत. आपण दैवी नमुन्याकडे पाहत राहतो आणि आपला प्रभू येशू ज्याप्रमाणे आपल्या पित्याच्या वचनात विसावतो, त्याचप्रमाणे आपण पित्याच्या प्रेमात विसावण्यास शिकतो, तसतशी ही तयारी अधिकाधिक सोपी होत जाते.

१९. एक सामर्थ्यशाली देवदूत

“ह्यानंतर मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून उतरताना पाहिला; त्याला मोठा अधिकार होता³⁷ आणि त्याच्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशित झाली. त्याने मोठ्या आवाजाने आरोळी मारून म्हटले, ‘पडले, पडले मोठी बाबेल; ती भुतांचे वसतिस्थान झाली आहे, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा आश्रय झाली आहे आणि प्रत्येक अशुद्ध व द्বেष्य पक्ष्याचा आश्रय झाली आहे.’” प्रकटीकरण १८:१-२

या पुस्तकात मी जे मांडण्याचा प्रयत्न केला आहे ते फक्त इतकेच आहे:

“हा संदेश उन्नत केलेल्या तारणाऱ्याला, संपूर्ण जगाच्या पापांसाठी अर्पण झालेल्या यज्ञाला, अधिक ठळकपणे जगासमोर आणण्यासाठी होता. त्याने जामीनदारावर विश्वास ठेवण्याद्वारे नीतिमान ठरवले जाणे मांडले; त्याने लोकांना ख्रिस्ताचे नीतिमत्त्व स्वीकारण्याचे आमंत्रण दिले, जे देवाच्या सर्व आज्ञांचे पालन करण्यामध्ये प्रकट होते. अनेकांनी येशूवरील आपली दृष्टी गमावली होती [बनावट कोनशिलेमुळे]. त्यांची दृष्टी त्याच्या दैवी व्यक्तिमत्त्वाकडे [पित्यापासून वेगळे व स्वतंत्र], त्याच्या गुणांकडे [दैवी ‘ज्याच्याद्वारे’, बलिदान आणि पित्याकडे जाणारा खरा मध्यस्थ] आणि मानवी कुटुंबावरील त्याच्या अपरिवर्तनीय प्रेमाकडे वळवण्याची गरज होती. सर्व सामर्थ्य [पित्याने—‘ज्याच्यापासून’] त्याच्या हातात दिले आहे, जेणेकरून तो मनुष्यांना [‘ज्याच्याद्वारे’] विपुल देणग्या प्रदान करू शकेल आणि असहाय्य मानवी साधनाला त्याच्या स्वतःच्या नीतिमत्त्वाची अमूल्य देणगी प्रदान करू शकेल. हा तो संदेश आहे जो देवाने जगाला देण्याची आज्ञा केली आहे. हा तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे, जो मोठ्या आवाजाने घोषित केला जाणार आहे आणि त्याच्या आत्म्याच्या मोठ्या प्रमाणातील वर्षावाने त्याला साथ मिळणार आहे.” — टेस्टिमोनिय टू मिनिस्टर्स, पृष्ठ ९१.

आपण देवाच्या कोकऱ्याकडे पित्याच्या आशीर्वादाचा महान दैवी “ज्याच्याद्वारे” मार्ग म्हणून पाहत असताना, पित्याकडून सर्व काही वारशाने प्राप्त केलेल्या दैवी कोनशिलेवर आपली बांधणी करत असताना, आणि आपली कुटुंबे, समुदाय व चर्च पित्याच्या एकुलत्या एक पुत्र म्हणून ख्रिस्ताचे सौंदर्य ओळखून पिता आणि पुत्र यांच्या नमुन्यानुसार स्वतःला घडवण्यास सुरुवात करत असताना, पृथ्वी ख्रिस्ताच्या गौरवाने प्रकाशित होईल.

आपल्या समाजाच्या प्रत्येक पैलूची कोनशिला म्हणून ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण हेच पुनरुज्जीवन आणि सुधारणेची गुरुकिल्ली नाही का? आणि अशा प्रकारे एक आनंदी, सुव्यवस्थित शरीर निर्माण होत नाही का, जे केंद्रित असून त्यांना इतका आनंद देणारी गोष्ट इतरांसोबत सामायिक करण्यासाठी उत्सुक आहे?

पेन्टेकॉस्टच्या वेळी आत्म्याच्या वर्षावाविषयी आपल्याला असे सांगितले आहे:

प्रेषितांची कृत्ये २:१

“पेन्टेकॉस्टाचा दिवस आला तेव्हा ते सर्व एकचित्ताने एका ठिकाणी जमले होते.”

दैवी नमुन्याशिवाय, आपण एकमेकांशी कसे संबंध ठेवावेत यासाठी कोणती दैवी व्यवस्था आहे हे न समजता, लोक एकचित्ताने कसे येऊ शकतील? जे लोक असा विचार करतात की, स्वर्गाची दैवी व्यवस्था पिता आणि त्याचा पुत्र यांच्यामध्ये जशी प्रकट झाली आहे, तिची समज नसतानाही पवित्र आत्मा आपल्याला आपोआप एकमेकांशी सुसंवादात आणेल, ते ऐक्य येण्याची व्यर्थ वाट पाहत राहतील. आशीर्वादाच्या प्रवाहातील प्रत्येक

³⁷ स्ट्रॉग्स: ...अधिकार, अधिकारक्षेत्र, स्वातंत्र्य, सामर्थ्य, हक्क, शक्ती.

विभागाने महान मूळ “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्याद्वारे” यांच्यानुसार स्वतःला घडवून घेतले, तर देवाच्या आत्म्यासाठीचा मार्ग मोठ्या सामर्थ्याने खुला होईल, हे तर्कसंगत वाटत नाही का?

प्रकटीकरण १८:१ मधील हा देवदूत मोठ्या सामर्थ्याने किंवा अधिकाराने खाली येतो, याकडे लक्ष द्या. सर्व अधिकार देवाकडून येतो, हे आपल्याला माहीत आहे; म्हणून देवाच्या अधिकाररचनेला ओळखण्यास शिकणाऱ्या लोकांवर हा संदेश सामर्थ्याने येईल. सर्व अधिकार ख्रिस्ताला आधीच देण्यात आला आहे, हेही आपल्याला माहीत आहे.

“येशू जवळ येऊन त्यांच्याशी बोलला, ‘स्वर्गात आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला दिला आहे.’” मत्तय २८:१८

ख्रिस्ताची समृद्ध दाने वाटून देण्याची आणि आपला अधिकार इतरांना सोपविण्याची क्षमता, देवाच्या लोकांनी त्याच्या पुत्राविषयीच्या देवाच्या साक्षीचा स्वीकार करण्यावर—म्हणजे येशू हा त्याचा पुत्र आहे, असा विश्वास ठेवण्यावर—अवलंबून आहे का? मग जेव्हा आपण “ज्याच्यापासून” आणि “ज्याच्याद्वारे” या नमुन्यात प्रवेश करतो, तेव्हा आपल्या पित्याने ख्रिस्ताला दिलेले सामर्थ्य प्राप्त करण्यासाठी आपण पूर्णपणे तयार होतो. देवाच्या पुत्राचा आदर करून आणि त्याच्या छायेखाली येऊन, त्याच्याकडे असलेला महान अधिकार आपल्याला दिसू लागतो आणि त्या अधिकाराद्वारे आपल्याला आशीर्वाद व संरक्षण मिळू शकते, हे आपण पाहू शकतो का?

मित्रांनो, मी तुमच्यासमोर आपल्या विश्वासाची मुख्य कोनशिला सादर करीत आहे—प्रभू येशू ख्रिस्त, जो सत्याने व प्रेमाने पित्याचा पुत्र आहे. २ योहान १:३. ख्रिस्ताचा त्याच्या पित्याशी असलेला संबंध अशा प्रकारे प्रकट झाल्याने बाबेलचे कार्य आणि कोनशिला बदलून टाकण्याचे तिचे प्रयत्न उघड होतात. अँडर्व्हेंटिझमने आपल्याला बंदिवासात नेण्यासाठी शिमशोन आणि एलीच्या पुत्रांचे कार्य कशा प्रकारे पुन्हा केले आहे, हे मला जसे दिसते तसे मी तुमच्यासमोर मांडले आहे. तरीही सुटका अगदी जवळ आली आहे.

चला, पश्चात्ताप, प्रार्थना आणि आपण ज्या कोणत्याही पदावर असू, त्या पदावरील आपल्या नेत्यांसाठी कळकळीने विनंती करण्याचे कार्य हाती घेऊया. आपल्या चर्चच्या नेत्यांना विनंती करूया आणि स्वतःला त्यांच्या अधीन करूया, जेणेकरून नम्रता आणि देवाचे भय यांच्या भावनेने ख्रिस्त त्यांच्यासमोर ठेवला जाईल.

मला विश्वास आहे की लवकरच आपला पिता खरोखरच आपल्या पुत्राची प्रार्थना पूर्ण करील:

योहान १७:१-३ (MARVBSI):

“ह्या गोष्टी बोलल्यावर येशू आकाशाकडे दृष्टी लावून म्हणाला, ‘हे माझ्या पित्या, वेळ आली आहे. पुत्राने तुझा गौरव करावा म्हणून तू तुझ्या पुत्राचा गौरव कर. तू त्याला जे दिले आहेत त्या सर्वांना त्याने शाश्वत जीवन द्यावे म्हणून तू सर्व मनुष्यमात्रांवर त्याला अधिकार दिला आहेस. शाश्वत जीवन हेच आहे की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठवलेस त्या येशू ख्रिस्ताला त्यांनी ओळखावे.’”

हा दैवी नमुना आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूला स्पर्श करतो आणि आपल्या कुटुंबांमध्ये, समाजांमध्ये, चर्चमध्ये आणि जगातील सर्ब सामाजिक रचनांमध्ये आनंद, शांतता आणि सुसंवाद टिकवून ठेवणारी गुरुकिल्ली आहे.

देव आणि त्याचा पुत्र यांच्यातील नातेसंबंधामध्ये आपण या दैवी नमुन्याची गुरुकिल्ली पाहतो. आपण त्यांचा अधिकाधिक मान करतो, त्यांच्यावर प्रेम करतो आणि आपल्या जीवनाचा नमुना त्यांच्या प्रमाणे घडवतो, तेवढेच आपण त्यांच्या आशीर्वादाचा वाहक बनतो.

या जगाची सुरुवात होण्यापूर्वी, शैतान आणि त्याचे देवदूत या दैवी नमुन्याला अस्पष्ट करण्यासाठी पुढे आले आणि देवाच्या अनंत प्रेमाचे स्वरूप खंडित करणारा बनावट नमुना त्यांच्या जागी ठेवला, ज्यामुळे या जगात अपरंपार दुःख आणि वेदना निर्माण होतल.

हा फसवा बनावट नमुना उघड करून आणि महान मूळ दैवी नमुना ओळखून पाहा—आपल्या चर्चला पुन्हा देव आणि त्यांच्या पुत्राच्या उपासनेत आणण्याची गुरुकिल्ली यामध्येच आहे.